

Jenny Carroll sorozata:
HÍVÓSZÁM: 1-800

Tudom, hol vagy!

Fedőneve: Kasszandra
(megjelenik áprilisban)

Veszélyes terepen
(megjelenik a második félévben)

HÍVÓSZÁM: 1-800 JENNY CARROLL

Tudom, hol vagy!

KETTEN A HARLEYN

Amikor másnap reggel fölébredtem, két dolgot biztosan tudtam:

1. nem haltam meg szívrohamban,
2. *Sean Patrick O'Hanahan* Paoliban, *Olivia Marié D'Amato* pedig New Jerseyben van.

Persze, ha jól számolom, ez három. De a két utolsó inkább csak találgatás. Ki a csuda az a Sean Patrick O'Hanahan, és honnan tudom, hogy Paoliban van? Ugyanez áll Olivia Marié D'Amatóra.

Micsoda hülye álmok! Hülyeségeket álmodtam, ennyi az egész. Kikászálódtem az ágyból, és gyorsan lezuhanyoztam. Minthogy a piros folt nem tűnt el, nem vehettem föl a V-kivágású pólómat. Inkább haját mosok, döntöttem el, hátha Rob Wilkins megint fölajánlja, hogy hazahoz, és ha meg kell állni egy piros lámpánál, hátrafordul és beleszagol a hajamba.

Ki tudja?

Csak a reggelinél jöttem rá, kicsoda Sean Patrick O'Hanahan és Olivia Marié D'Amato. Ott virított a képük a tejesdobozon. Tudják, oda nyomtatják az eltűnt gyerekek képét. De ők nem tűntek el, mert én tudtam, hol vannak.

TÖK JÓ KÖNYVEK

JENNY CARROLL

Tudom, hol vagy!

Ketten a Harleyn

HÍVÓSZÁM: 1-800

CICERÓ KÖNYVSTÚDIÓ

A mű eredeti címe
WHEN LIGHTNING STRIKE

Fordította
SZABÓ MÁRIA

Fedélillusztráció
KAMIL VOJNAR

ISSN 1586-2674

ISBN 963 539 394 6

Copyright © 2001 by Meggin Cabot

Published by arrangement with Simon Pulse, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

© Szabó Mária, Hungárián translation, 2003

© Kamil Vojnar, fedélillusztráció, 2002

© Magyar kiadás Ciceró Könyvstúdió, 2003

Azt akarták, hogy írjam le. Az egészet. Ok ezt *nyilatkozatnak* nevezik.

Oké, nyilatkozom arról, ami velem történt. Elejétől végig.

Amikor a tévében nyilatkoznak, rendszerint ott ül még valaki, aki minden szavukat jegyzi, és a végén visszaolvassa nekik, azután pedig nincs más dolguk, mint hogy aláírják. Közben kávéval meg süteménnyel kínálják őket. Nekem viszont csak egy köteg papírom meg ez a folyós golyóstollam van. Még egy nyavalyás üveg kólát se tettek elém.

Ez is azt bizonyítja, hogy amit a tévében látunk, az csupa, de csupa hazugság.

Nyilatkozatot akarnak tőlem?

Tessék, itt van.

Ruth tehet mindenről. Komolyan mondom. Mert az egész azzal kezdődött – a hamburgerünkért álltunk sorban a sulis büféjében –, hogy Jeff Day kijelentette, Ruth olyan dagadt, hogy majd egy zongoraládában kell eltemetni. Mint Elvist. Ami tök hülyeség, mert legjobb tudomásom szerint Elvist se zongoraládában temették el. Füttyülök rá, milyen hájas volt, amikor meghalt, de tuti, hogy Priscilla Presleynek külön koporsóra is telt egy zongoraládánál.

Másodszor, hogy jön ahhoz Jeff Day, hogy ilyen ocsmányságot mondjon a legjobb barátnőmnek?

Úgyhogy azt tettem, amit minden legjobb barátnő tett volna a helyemben: jó nagy lendületet vettem és odasóztam. Nem mintha Jeff Day nem érdemelné meg, hogy akár mindennap bemázoljanak neki. Ha egyetlen szóval akarnám jellemezni: egy seggfej.

Mellesleg, nem is volt igazán nagy ütés. Oké, elismerem, hogy nekiesett az odakészített fűszereknek. Nagy ügy! Még az orra se vérzett. Nem is az arcát érte az ütés, mert észrevette a lendülő öklömet, és az utolsó pillanatban elhajolt, úgyhogy az orra helyett a nyakát találtam el.

A következő pillanatban egy hatalmas mancs landolt a vállamon. Albright edző egyetlen mozdulattal maga felé penderített. Tudniillik mögöttünk állt a fél grillcsirkéjére várva, és látta az egész jelenetet.

Azt persze nem hallotta, hogy Jeff azt mondta Ruthnak, hogy majd egy zongoraládában fogják eltemetni. Ó, nem! Ó csak azt látta, hogy nyakon vágom a legjobb védőjátékosát.

– Gyere csak, ifjú hölgy – szólt, és kikormányzott a büféből, egyenesen föl, az irodákhoz.

Mr. Goodhart, a felügyelő tanárunk ott ült a szobájában, és egy barna papírzacskóból falatozott. Mielőtt bárki sajnálni kezdené, elmondom, jókora zacskó volt, és már az előtérben érezni lehetett a sült krumpli illatát. Mr. Goodhart az alatt a két év alatt, amikor többször volt alkalmam megjelenni a színe előtt, egyszer sem látszott aggódni a kalóriadús táplálkozása miatt. Azt szokta mondani, hogy szerencsés alkat, és jó az anyagcseréje.

Fölnézett és elmosolyodott, amikor meglátta az edzőt és engem.

– Nicsak, Frank! És Jessica! Milyen kedves meglepetés! Egy kis krumplit? – és odanyújtott néhány szálat a tekintélyes halomból.

– Koszi – mondtam, és elvettem kettőt-hármat. Nem így az edző.

– Ez a lány – mondta reszelős hangján – nyakon vágta a legjobb védőmet.

Mr. Goodhart helytelenítően nézett rám.

– Ez igaz, Jessica?

– Az arcát akartam eltalálni, de félrehajolt – feleltem.

– Ejnye, Jessica, hányszor beszéltünk erről?

– Sokszor – sóhajtottam. Mr. Goodhart szerint hajlamos vagyok a dühkitörésre. – De nem tehetek róla. Az egy bunkó.

Mind a kettőn látszott, hogy nem ezt várták tőlem. Mr. Goodhartnak elkerekedett a szeme, az edző pedig úgy festett, mint aki menten gutaütést kap.

– Rendben van – mondta gyosan Mr. Goodhart, hogy elhárítsa a fenyegető katasztrófát. – Ül le, Jessica. Köszönöm, Frank, majd én kézbe veszem az ügyet.

Az edző azonban maradt, és egyre vörösebb lett. Még azután is, hogy leültem kedvenc helyemre, az ablak mellett álló narancssárga műbőr székre. Hurkavastag ujjai ökölbe szorultak, és homlokán ijesztően lüktetni kezdett egy kidagadó ér.

– Megütötte a nyakát – mondta.

– Gondolom – szólt közbe Mr. Goodhart olyan szelíden és óvatosan, mintha egy bombát készült volna hatástalanítani –, roppant erős lehetett az ütés. Amennyire egy százötvenöt centi magas kislány meg tud ütni egy több mint 180 cm magas védőjátékost.

– Aha – morogta az edző, akibe egy mákszemnyi humorérzék se szorult. – Jegelni kell.

– Biztos szörnyen megrázta ez az inzultus – bólintott Mr. Goodhart. – Légy nyugodt, Jessica megkapja érte, amit megérdemel. Adekvát mértékben.

Az edző nyilván nem volt tisztában az „adekvát” szó jelentésével, mert így folytatta:

– Azt akarom, hogy soha többé ne merjen hozzáérni a fiaimhoz. Tartsd tőlük távol.

– Azt teszem, Frank – bólintott Mr. Goodhart. – Ne aggódj. – Fölállt, szelíden kitessékelte az edzőt, és becsukta az ajtót.

– Nos – szólalt meg, miközben újabb adag sült krumplit dugott a szájába, amelynek sarkában ott piroslott egy kis ketchup –, mi van azzal a fogadalmunkkal, hogy többé nem akaszkodunk össze nálunk nagyobb fiúkkal?

A ketchuppöttyre meredtem.

– Nem én kezdtem, hanem Jeff.

– De mi volt az ok? Megint a bátyád?

– Ruth.

– Hogy jön ide Ruth? – Mr. Goodhart harapott egyet a hamburgeréből. A paradicsompötty még nagyobb lett.

– Jeff azt mondta, Ruth olyan kövér, hogy majd egy zongoraládjában kell eltemetni. Mint Elvist.

Mr. Goodhartnak torkán akadt a falat. –Ez... kh, kh... nevetséges! Elvist nem zongoraládjában temették el.

– Épp ezért mázoltam be neki.

– Nézd, Jessica, szeretném, ha végre megértenéd, hogy ha most még rendre megúszod is, egy szép napon visszaüt valamelyik nagy melák, és azt nagyon meg fogod bánni.

– Most is mindig vissza akarnak ütni, csakhogy én gyorsabb vagyok.

– Majd elgáncsolnak, és akkor nincs menekvés.

– De van. Ugyanis kick-bokszolni tanulok.

– Kick-bokszolni? – meresztette rám a szemét Mr.

Goodhart.

– Aha. Vettem egy videokazettát.

– Értem. – Megszólalt a telefon. – Egy pillanat, Jessica!

A felesége hívta, akinek gondja támadhatott a legkisebb Goodhart csemetével. Kinéztem az ablakon. Nincs sok látnivaló: a tanári parkoló, s fölötte az ég. A városunk olyan lapos, mint egy tányér, úgyhogy mindenhol látni az eget. Speciel most vigasztalanul szürke és párás volt; az utca túloldalán lévő autómosó fölött vastag, sötét felhők gyülekeztek. A szomszéd megyében már valószínűleg esett.

– Ha nem akar enni, ne erőltess – mondta Mr. Goodhart a telefonba. – Nem, nem azt mondtam, hogy erőlteted! Csak hátha éppen most nem éhes... ? Igen, tudom, hogy be kell tartani a menetrendet, de...

Az autómosó üres volt. Ki az ördögnek jut eszébe lemosatni a kocsiját, amikor mindjárt elered az eső? A mosó mellett lévő McDonald's, ahonnan Mr. Goodhart ebédje származott, bezzeg tele volt. Csak a végzősöknek szabad ebéidőben elhagyniuk az iskola területét, és persze megrohanják a McDonald's-ot vagy a nem messze lévő Pizza Hutot.

– Oké – mondta Mr. Goodhart, és visszatette a kagylót. – Hol is tartottunk?

– Azt tetszett mondani, hogy meg kell tanulnom kordában tartani az indulataimat.

– Úgy van – bólintott.

– Vagy egy szép napon engem hagynak helyben.

– Bizony.

^ – És hogy számoljak tízig, mielőtt bármit csinállok. És még ha sikeres akarok lenni az életben, be kell látnom, hogy erőszakkal semmit se lehet megoldani.

– Pontosan! – ütötte össze a tenyerét Mr. Goodhart. – Látom, végre kezded érteni.

Fölálltam és távozni készültem. Idestova két éve rendszeres látogatója vagyok a felügyelőtanárnak, úgyhogy nagyjából ismerem a menetrendet.

– Azt hiszem, megértettem, Mr. Goodhart. Köszönöm. Legközelebb igyekszem visszafogni magam. –Már majdnem kint voltam, amikor utánam szólt:

– Ja és Jess! A törtétekért még egyheti büntetés az eddig összegyűjtött hathoz.

– Mr. Goodhart – mondtam kedves mosollyal –, maradt egy kis ketchup a száján!

Nem a legjobb végkifejlet. De legalább nem mondta azt, hogy telefonál a szüleimnek. Mert akkor keserves napok várnának rám. Mit számít ahhoz képest még egy hét?

De a francba! Ennyi büntetéssel a nyakamban nem marad egy percnyi időm se a magánéletre. Kár, hogy a bezárást nem tekintik társadalmi munkának. Ha így lenne, egész szép esélyeim lennének a továbbtanulásra.

Nem mintha a bezárás olyan rossz lenne. Egyszerűen benn kell maradni még egy órát tanítás után. Megcsinálhatom a lecajomat, elolvashatok egy képes újságot vagy akármit. Csak beszélgetni nem szabad. Az a legrosszabb benne, hogy lekésem a buszt. De ki az ördög akar egy csomó elsővel és a többi leprással zötykölődni? Amióta Ruth megkapta a jogsiját, minden alkalmat kihasznál, hogy vezethessen, úgyhogy minden délután számíthatok rá. Az őseimnek halvány gőzük sincs a késés valódi okáról. Azt mondtam nekik, hogy beléptem a rezesbandába. Szerencsére kisebb gondjuk is nagyobb annál, mint hogy elmenjenek egy iskolai sporteseményre, különben azonnal észrevennék, hogy a bandában nincsenek is fuvolások.

Amikor Ruth az egy óra leteltével értem jött ezen a napon (amikor az egész elkezdődött, és amikor nyakon vágtam azt a seggfej Jeff Dayt), azt se tudta, hogy kérjen bocsánatot, amiért miatta kerültem bajba.

– Jaj istenem, Jess! – hadarta. A nagy előadóterem előtt várt (annyian vagyunk büntetésben, hogy csak ott férünk el, társbérletben a színjátszókkal, akik ugyanott próbálnak mindennap, aminek következtében kívülről fújom *A mi kis városunk* összes szerepét, csak tudnám, minek), azt látnod kellett volna! Jeffnek csupa majonéz lett az inge, és teleragadt mindenféle zöldfűszerrel! Jól elbántál vele! Persze, nem lett volna muszáj, de olyan jó, hogy megtetted!

– Aha – morogtam. – Menjünk már.

De amikor odaértünk a parkolóhoz, nem láttam sehol a piros sportkocsiját, amelyet a tizenhatodik születésnapjára kapott pénzből vett magának. Imádja az autóját, ezért nem sok kedvem volt közölni vele, hogy elkötötték. De mivel még mindig arról áradozott, hogy milyen klassz voltam, s közben valamennyi sorstársam beszállt a maga verdájába vagy felült a motorbicájára (a büntetésben lévők mind a „darások” közül kerülnek ki, én vagyok az egyetlen „belvárosi”), muszáj volt megszólalnom.

– Ruth, hol a kocsid?

– Ja? Hazamentem vele a sulis után, és megkértem Skipet, hogy hozzon vissza.

Skip Ruth ikertesója. Ő egy dzsipet vett magának a születésnapi pénzből. De ettől még hiába reméli, hogy a menők közé kerül.

– Gondoltam, jól fog esni egy kis gyaloglás. Fölnéztem a felhőkre, amelyek délben még az autósó fölött tornyosultak. Azóta épp a fejünk fölé érkeztek.

– De Ruth, jó két mérföld hazáig!

– Tudom. De ha kilépünk, jó sok kalóriát elégethetünk.

– Perceken belül esik. Ruth fölnézett az égre.

– Á, dehogy!

– Neked elment az eszed.

Ruthnak elfelhősödött az arca. Az igazat megvallva, nem kell hozzá sok, hogy elkámpicsorodjék. Megesküdtem volna, hogy még mindig a zongoraládán rágódik, és emiatt akar gyalog hazamenni. Azt is tudtam, hogy mostantól fogva minimum egy hétig nem ebédel.

– Nem ment el az eszem. Csak szerintem ideje, hogy törődjünk az alakunkkal. Mindjárt itt a nyár, és nem vagyok hajlandó négy hónapon át különféle ürügyeket kitalálni, hogy miért nem megyek el senki garden partyjára.

Ezt már nem álltam meg nevetés nélkül.

– Még soha senki nem hívott meg bennünket a garden partyjára. – Tudniillik egyikünk se tartozik igazán az osztály elitjéhez.

– A gyaloglás akkor is nagyon egészséges. Ugyanannyi kalóriát égethetsz el közben, mintha futnál.

– Ki mondta ezt a hülyeséget?

– Nem hülyeség, hanem tény. Jössz végre?

– Képtelen vagyok elhinni, hogy ennyire a szívedre veszed, amit az a seggfej összehordott.

Végignéztem rajta. Hát azt maguknak is látniuk kellett volna! Ruth az óvoda óta a legjobb barátnőm.

Egész pontosan azóta, hogy a családja a mellettünk levő házba költözött. És az egészben az a legfurcsább, hogy eltekintve attól, hogy szépen megnőtt a melle (nekem soha az életben nem lesz ekkora, hacsak nem tömetem ki szilikonnal, ami ki van zárva), pontosan olyan, mint amikor először láttam: világosbarna, göndör haj, nagy kék szempár az aranykeretű szemüveg mögött, enyhén kidomborodó poci és 167-es intelligenciahányados (amiről öt perccel azután értesültem tőle, hogy elkezdünk ugróiskolázni).

De ha abból indulnak ki, mi volt rajta ezen a délutánon, biztos nem hiszik el, hogy ez igaz. Tudniillik fekete macskanadrágot és combközépig érő, lötyögő pólót vett föl, ami még elmegy, de várják meg a folytatást! Ezt az együttest ugyanis az izzadság felfogására szolgáló homlok- és csuklópánttal, továbbá a vállára akasztott szatyorból kikandikáló ásványvizes palackkal egészítette ki, és nyilván azt képzelte, hogy úgy fest, mint egy olimpikon. A valóságban inkább olyan volt, mint egy eszement családanya, aki aznap kapta meg postán a Hónap Könyve Klubtól az *Edzd magad fittre!* című bestszellert.

Mialatt Ruthot bámultam, és azon agyaltam, hogy vegyem rá, hogy legalább azokat a béna pántokat vegye le, az egyik srác, akivel együtt voltam bezárva, odahúzott a motorján.

Ha nem veszik zokon, ezt az alkalmat használom ki arra, hogy tudassam: amióta a világon vagyok, leghőbb vágyam egy motorbicikli. De ki nem állhatom azokat a srácokat, akik leszerelik a kipufogót, és

éktelen lármával hajtanak neki a tanári parkolót védő fekvő rendőrnek. Ez a motor viszont úgy dorombolt, mint egy elégedett macska. Fényes feketére lakkolták, a csövek, rugók és a többi pedig csupa csillogó króm volt. Egyszóval állati klassz. Na és a tulajdonosa sem utolsó.

– Hé, Mastriani! – szólított meg, s letette a földre az egyik bakancsát. – Hazavigyelek?

Akkor se lepődtem volna meg jobban, ha maga Ernest Pyle, a híres riporter, iskolánk névadója kel ki a sírjából, s kér tőlem interjút.

– Köszönöm, nem – feleltem tőlem telhetően hűvösen. – Gyalog megyünk.

A srác fölnézett az égre.

– Mindjárt zuhog – jegyezte meg olyan hangsúllyal, mint aki szerint annyi sütnivalóm sincs, hogy ilyen nyilvánvaló tényre észrevegyek.

Ruth felé bökte, hogy értse a szitot, és megismételtem, hogy gyalogolni akarunk.

– Részvétem – felelte, és máris eltűzött. Utána bámultam és muszáj volt észrevennem, milyen lenyűgözően domborodik a fenéke a szűk farmerban. Mellesleg, nem csak a fenekének volt izgató formája. Ne gondoljanak rosszra: az arcára céloztam, oké? Már volt alkalmam megstírolni, és higgyék el, hogy kimondottan jóképű, nem olyan erőszakos állú, mint a legtöbb kamasz. Mit számít, hogy az orrát a jelek szerint többször beverték, meg hogy a szája egy kicsit lányosan hullámos vonalú, és a hajára is ráfért volna egy birkanyírás. Ezeket a hátrányokat bőven ellensúlyozta világoskék (vagy inkább halványszürke?) szeme és olyan széles válla, hogy ha egyszer mégis ott ülnék mögötte a hátsó ülésen, tuti, hogy nem sokat látnék az útból.

Ruth semmit se vett észre ezekből a szédítő tulajdonságokból. Úgy bámult rám, mintha egy kannibállal álltam volna szóba.

– Jaj istenem, Jess! Ki volt ez?

– Rob Wilkins.

– De hiszen egy darás! Hogy állhattál szóba vele? Ne aggódjanak, mindjárt elmagyarázom. Az Ernest Pyle-ba kétféle népség jár: a vidékiek, ők a „darások”, meg a „belvárosiak”. És nem keverednek egymással. Pont. A belvárosiak azt képzelik, hogy ők a jobbak, mert több pénzüik van (legtöbbjüknek orvos, ügyvéd vagy tanár a szülője), a darások pedig azt, hogy ők érnek többet, mert olyasmikhez értenek, amiket a hülye városi népség legföljebb messziről ugat. Például akármilyen rozzant szerkentyűt meg tudnak bütykölni, segítenek az állatok ellésénél, és a többi. A darások ősei gyári munkások vagy farmerek.

A két csoporton kívül akad egy-két köztes egyén: egyfelől akiknek már meggyűlt a bajuk a hatósággal, másfelől néhány különösen népszerű sportoló és a vezérszurkoló lányok. Alapjában véve azonban a sulis az említett két csoportra oszlik.

Ruth meg én belvárosiak vagyunk, Rob Wilkins – kell-e mondanom? – darás, és biztos vagyok benne, hogy már volt dolga a hatósággal. Na de, mint Mr. Goodhart szokta mondani, csak idő kérdése hogy nekem is legyen, ha nem fékezem meg a fékezhetetlen természetemet.

– Honnan ismered egyáltalán? – firtatta Ruth. – Ahogy elnéztem, minimum végzős. És biztos, hogy nem főiskolán folytatja. Inkább dutyiban.

Ez elég sznobul hangzott. Pedig Ruth nem sznob, csak fél a srácoktól. Persze nem az olyan kis hülyéktől, mint Skip, hanem az igaziaktól. Mert hiába a 167-es IO-ja, sosem lesz képes beléjük látni. Föl nem foghatja, hogy a fiúk éppolyan teremtmények, mint a lányok (eltekintve néhány lényeges különbségtől).

– Együtt vagyunk büntetésben – feleltem. – De nem indulhatnánk el, mielőtt nyakunkba szakad a zuhé? Még gyakorolnom is kell.

Ruthot azonban nem könnyű eltéríteni. –Tényleg elmentél volna vele? Egy tök idegen sráccal?

– Tudom is én! – Remélem, nem képzelik, hogy ez volt az első eset, amikor egy srác haza akart fuvarozni. Belátom, néha gyorsabb a kezem, mint az eszem, de nem vagyok holmi pária. Na jó, nem nagyon értek a kenceficékhez, meg nincsenek igazán dögös cuccaim, de azért épp elégszer akad meg rajtam a fiúk szeme. Csak a folytatással van baj.

Oké, nem vagyok egy sztármanöken. Rövid a hajam, hogy ne kelljen vele bajlódni, és a színével is meg vagyok elégedve. Eszem ágában sincs különféle vad árnyalatokkal kísérletezni. A barna hajamhoz jól passzol a barna szemem, ahhoz pedig a barna bőröm, ugyanis minden nyáron szép barnára sülök.

Annak, hogy mégis majdnem minden szombat este otthon kuksolok, az az egyetlen oka, hogy az anyám csakis olyanokkal enged randizni, akik főiskolára készülnek. Azaz belvárosiakkal.

Hol is tartottam? Ja igen. Szóval nem Rob Wilkins volt az első, aki odahúzott mellém a járgányával, és megkérdezte, ne vigyen-e haza. De Rob Wilkins volt az első, akinek talán igent mondtam volna.

– Illetve – helyesbítettem – elmentem volna vele, ha te nem vagy itt.

– Ezt nem hiszem el! – Ruth nekivágott az útnak, noha azok a vastag felhők már egészen a fejünk fölött lógtak. Ki van csukva, hogy megússzuk szárazon, hacsak nem tépünk óránként százzal. Ruth végsebessége azonban egy mérföld per óra. – Ezt nem hiszem el! – mondta még egyszer. – Nem kucoroghatsz egy darás motorjának hátsó ülésén! Ki tudja, hol végeznéd? Esetleg holtan egy kukoricatáblában. – Indianában ugyanis ha eltűnik egy lány, többnyire félmeztelenre vetköztetve és már oszladozóban találják meg, vagy a mezőn, vagy az erdőben. – Csak te vagy képes éppen büntetésben összehaverkodni valakivel.

– Kénytelen vagyok. Ugyanis az elmúlt három hónapban mindennap össze voltunk zárva.

– De az istenért, remélem, nem állsz szóba velük? –Tudod, hogy tilos beszélgetni. De Miss Clemmings mindennap névsorolvasást tart, úgyhogy ha akarom, ha nem, tudom a nevüket.

– Engem bizony isten megölné az apám, ha egy darás motorján állítanék haza.

Erre nem válaszoltam. Annak esélye, hogy Ruthot bárki is fölülteti a motorjára, kábé a nullával egyenlő.

– Bár ahhoz képest, hogy darás, egész jóképű. Mit követett el?

– Miért kapott büntetést? Gőzöm sincs. Mondtam, hogy tilos beszélgetni.

Hadd szóljak néhány szót magáról az útról. Az Ernest Pyle Gimnázium a beszédes nevű Gimnázium utcában van. Nyilván sejtik, hogy a Gimnázium utca legfontosabb intézménye maga a gimnázium. Egyébként rajta kívül mindössze két nagyobb utcánk van; a terület túlnyomó része mezőgazdasági jellegű. A kocsimosó és a McDonald's után a sorompó következik, de azon túl senki se megy, mert ott tavaly jól helybenhagytak egy lányt.

Tehát elindultunk a Gimnázium utcán, és épp odaértünk a futballpályához, amikor eleredt az eső.

– Mindjárt átszalad fölöttünk – legyintett Ruth, amikor az első cseppek fejen találtak bennünket. Ehelyett azonban egyre sűrűbben koppantak a homlokunkon és a fejünk búbján, plusz egy hatalmas villám hasította ketté az eget, amelyet hosszan tartó mennydörgés követett. Olyan hangos, mint a repülőgépek hangrobbanásai. Most már Ruth is aggódalmasan nézett fölfelé. – Keressünk valami menedéket, amíg elvonul.

De közel s távol a pályát körülvevő fémtribün kínálkozott az egyetlen menedéknek. Azt pedig még egy dedós is tudja, hogy viharban nem szabad semmilyen fémszerkezet alá állni.

Ekkor koppant a fejemen az első jégdarab. Ha már kupán találta valamelyiküket egy majdnem ökölnyi jég, bizonyára megértik, miért rohantunk mégis a tribün alá. Mert ha nem, akkor csak annyit mondhatok, hogy adjanak hálát az égnek. Hogy szépen fejezzem ki magam: csillagokat láttam.

Ott álltunk a tribün alatt, s körülöttünk vad táncot járt a jégeső. Mintha egy gigászi kukoricapattogtató-ba pottyantunk volna.

A szinte egybefolyó mennydörgés meg a jég kopogása miatt – szerencsére már nem a fejünkön, hanem a fölöttünk levő üléseken gellert kapva a betonon – nem lehetett semmit se hallani. De ez Ruthot a legkevésbé sem zavarta. – Ne haragudj! – kiáltotta. Mire én csak annyit mondtam: – Au! – mert egy jéglabda fölpattant a betonról, és vádlin talált.

– De tényleg nagyon sajnálom!

– Nem a te hibád! – kiáltottam vissza. De ha még emlékeznek a nyilatkozatom első mondataira, azóta megváltozott a véleményem.

Újabb fényes villám hasított a szürkületbe. Három-négy ágra szakadt, s az egyik, ha jól láttam a fáktól, egy pajtába csapott. A mennydörgés megremegtette a tribünt.

– De igenis az enyém! – Ruth közel állt a síráshoz.

– Az ég szerelmére, csak nem fogsz bögni?

– De. – És tényleg szipogni kezdett.

– De hát ez csak egy hülye zivatar! Máskor is elkapott már. – Nekitámaszkodtam egy oszlopnak. – Nem emlékszel? Egyszer ötödikben, amikor zeneóráról mentünk haza. Ruth beletörölte az orrát a pólója ujjába.

– És bemenekültünk a templomotokba.

– Már mint én. Te csak az előtető alá álltál be. Ruth nevetni kezdett a könnyei között.

– Mert azt hittem, a jóisten halálra sújt, ha beteszem a lábam a keresztények templomába.

Örültem, hogy nevet. Mert lehet, hogy néha fenemód kellemetlen tud lenni, de mégiscsak a legjobb barátnőm, és az ember nem fordíthat hátat a legjobb barátnőjének amiatt, hogy izzadságfogó pántot húz a fejére, vagy sírva fakad egy kis égzengés miatt. Ruth sokkal értelmesebb, mint a többi osztálytársnőm. Mindennap kiolvas egy könyvet, és éppúgy szeret zenélni, mint én. Igaz, hogy a nagy esze ellenére képes órák hosszat bámulni a szappanoperákat.

– jaj istenem! – fohászzkodott föl, amikor a feltámadó szél megint hozzánk vagdosta a jéglabdacsoakat. – Ez már kész tornádó!

Dél-Indiana ugyanis a tornádók útvonalának épp a közepén fekszik. Miénk a harmadik hely az évente legtöbb tornádót elszenvedő államok listáján. Jó párat átéltem már a pincénkben.

Nem akartam Ruthot még jobban elkészeríteni, de ez a mostani minden jel szerint igazi tornádónak ígérkezett. Az ég vészjóslóan elsárgult, és jeges szél fűjt. Meg ez az ijesztő süvöltés... Épp azt akartam mondani, hogy ez valószínűleg csak egy tavaszi zivatar, nincs ok aggodalomra, amikor a barátnőm fölsikoltott:

– Jess, ne... – A folytatást nem hallottam, mert az óriási dörrenés minden más hangot elnyomott.

2.

Mint később megállapítottam, nem dörgés volt, hanem az azt megelőző, minden eddiginél hatalmasabb villám, amely pont a tribünt találta el, és kidöntötte azt az oszlopot, amelynek nekítámaszkodtam. Úgyhogy mondhatni, énbelém csapott.

Amikor kitisztult a fülem, egyedül Ruth sikoltozását éreztem. És nem ott álltam, ahol az előbb, hanem jó két méterrel odébb. És mindenem bizsergett. Mint amikor az ember be akarja dugni a vasaló zsinórját, de a dugó helyett véletlenül az ujját érinti a konnektorhoz.

Ruth odaugrott hozzám, és karon ragadott:

– Jaj istenem, jól vagy?

Ráemeltem a szemem. Ugyanolyan volt, mint az előbb, és még mindig ott volt a fején a pánt. Csak mintha én nem lettem volna a régi.

Ezzel kezdődött az egész. És nem volt megállás.

– Persze – bólintottam. És csakugyan jól voltam. Nem tört el semmim. Még csak el se estem. Csak bizsergtem, de ez nem volt kellemetlen. Sőt, a kezdeti meglepődés után direkt jólesett. Mint amikor az ember feltöltődik energiával.

– Nézd – szóltam –, vége a jégesőnek. – Jess! Beléd csapott a villám, nem érted? Nevetnem kellett. Akkor éreztem így magam, amikor Teresa néném esküvőjén senki se figyelt oda, hány pohár pinot noirt ittam. Akkor volt ilyen nevetgetésem.

– jobb volna, ha lefeküdnél egy kicsit – mondta Ruth. – Vagy hajtsd az öledbe a fejed.

– Minek? Hogy jobban lássam a fenekemet? –Ezen még jobban kellett nevetnem.

– Mert olyan sápadt vagy, mint egy kísértet. Még elájulsz itt nekem. Megpróbálok leinteni egy kocsit. Be kell vinnünk a kórházba.

– Ugyan! Kutya bajom. És a vihar is vége. Gyerünk! – Mintha mi sem történt volna, kiléptem a tribün alól.

Csakugyan azt hittem, hogy nem történt semmi különös. Kutya bajom, sőt kifejezetten jól érzem magam. Jobban, mint bármikor azóta, hogy a bátyám hazajött a kollégiumból.

Ruth még mindig aggódott.

– Jess, nem szabadna...

Az égbolt kivilágosodott, csak a talpam alatt ropogott a jég. Mintha valaki véletlenül kiborított volna odafönn egy óriási jégkocka tartót. Lemutattam.

– Mintha hó esett volna. Hó áprilisban!

Ruthot azonban nem érdekelte se a hó, se a jég, még ha bokáig járt is benne a Nike-jával.

– Jess, figyelj ide! Valami nincs rendben veled. –Lehalkította a hangját. – Láttam... láttam, ahogy kijött belőled a villám.

– Igazán? Remek!

– Oké, ne menj a kórházba. Kapj csak szívrohamot. Miattam...

– Kár, hogy nem a büfében jött ki belőlem a villám – mondtam a jeget rugdosva. – Azt sajnálta volna Jeff igazán!

Ruth ezt se találta mulatságosnak. Csak jött mellettem, egy kicsit lihegve, mert erősen kapkodta a lábát. De ami neki gyors, az nekem normális.

A vihar különben elég sok kárt okozott a környéken. Mindenfelé letört ágak, betört szélfogók, a kereszteződésekben működésképtelen lámpák jelezték az útját. Mentő- és tűzoltóautók húztak el mellettünk. Mire hazaértünk (ugye, említettem már, hogy szomszédok vagyunk?), úgy vettem észre, valamelyest csökkent a barátnőm aggodalma. De amikor föl akartam menni a házhoz, megfogta a kezem.

– Jess, szerintem mégis szólnod kellene legalább a szüleidnek.

Na persze. Pont az hiányzik nekik, hogy megtudják, belém csapott a villám. Mikor épp elég gondjuk van enélkül is. Ruth olvashatott a gondolataimban.

– Komolyan, Jess. El kellene mondanod nekik. Azt hallottam, hogy akibe belecsap a villám, vagy menten vége, vagy pont olyan jól érzi magát, mint te, aztán egyszer csak bummm! Szívbenulás.

– Ruth!

– Tényleg el kellene mondanod. Tudom, mennyi gondjuk van Douglas miatt...

– Douglasnak semmi baja.

– Tudom. De legalább azt ígérd meg, hogy ha... szóval, ha furcsán érzed magad, szólsz nekik.

Ez már elfogadhatóan hangzott. (Ünnepélyesen megesküdtem) hogy nem kapok szívbenulást.

Mai majdnem odaértem a házhoz, amikor észrevettem, hogy a sombokor, amely reggel még dúsan virágzott, teljesen kopasz lett: a jég az összes levelet és virágot leverte.

Az aznapi irodalomórán másról se esett szó, mint a dolgok szimbolikájáról. Hogy például a *Jane Eyre* vén tölgyfája mennyire kifejezi a baljós véget. Úgyhogy ha nyilatkozat helyett, mondjuk, regényt írnék, a sombokor szimbolizálhatná azt, hogy az elkövetkezőkben nem éppen sétagalopp vár rám. De ezt éppúgy, mint Jane, én se sejtettem. Csak annyit mondtam magamban: szegény bokor, milyen szép volt! És bementem a házba.

Minthogy fontos lehet, hol lakom a szüleimmel és a két bátyámmal, elmondom, hogy a házunk a Lumley utcában áll, és az egész környék legszebb épülete. Ezt nem dicsekvésből állítom, hanem mert ez az igazság. Egy régi udvarház színes üvegablakokkal és más effélékkel. Egyszer beállítottak hozzánk az Indianai Honismereti Társulattól, és föltettek egy táblát, amelyen az áll, hogy ez a város legrégebb lakóháza.

Ha ilyen régi házban lakunk is, ne higgyék, hogy szegények vagyunk. Apa három éttermet működtet a városban, nyolc-tíz saroknyira az otthonunktól. A Mastriani's kimondottan drága hely, a Joe's nem annyira, a Joe Junior pedig még olcsóbb. Én persze akármelyikben ingyen ehetek. És a barátaim is.

Most biztos azt hiszik, hogy emiatt sok barátom van. Ezzel szemben Ruthot kivéve, alig néhány lánnyal járok össze, és azokat is a zenekarból ismerem. Ruth a csellisták szólamvezetője, én pedig a fuvolások között ülök, a harmadik széken.

A szobám a házunk harmadik szintjén van. Jobban mondva, csak az én szobám és fürdőszobám van ott. A harmadik szint ugyanis a padlás, alacsony mennyezettel és tetőablakokkal. Föl szoktam kucorodni az ablakpárkányra, s onnan nézem, mi történik az utcánkban. (Nem éppen sok.) A szobámat világítótoronynak képezem, és én vagyok a toronyőr, aki azt figyeli, nem kerültek-e bajba a hajók lenn a pázsiton, amit persze viharos öbölnek látok. Illetve annak láttam kicsi koromban.

A padlásra a bejárat mögött, az előszobából nyíló lépcsőn lehet fölmenni. Az előszobát a mamám franciásan *fqyer-nak* nevezi (amit fojernak ejt), mint mondja, tréfából, mert szeret viccelni. A gond abból adódik, hogy a foyer-ből nyílik a franciaablakos nappali, abból meg az ebédlő, melyet csak egy boltív választ el a konyhától. Így mihelyt megjövök, anya azonnal meglát a negyedik helyiségből is, úgymint sosem tudok észrevétlenül fölmenni.

Így történt ezen az estén is. Anya meglátott, és kikiáltott a konyhából:

– Jessica! Gyere ide! – A hangja nem sok jót ígért. Letettem a hátizsákomat és a fuvolómat a lépcső

alatti padra, s azon törtem a fejem, mit követtem el már megint. (Mr. Goodhart remélhetőleg nem telefonált.) Megpróbáltam valami hihető történetet kiagyalni arra, hogy miért jöttem haza ilyen későn.

– Zenekari próbánk volt – hadartam. – Elég sokáig tartott. Aztán meg kellett várni, hogy elvonuljon a vihar.

– Ide nézz! – Anya egy levelet tartott az orrom elé. Mike bátyám görnyedten ült egy hokedlin, és nem látszott éppen boldognak, de ha meggondolom, őt még sosem láttam boldognak. Illetve csak egyszer: amikor megkapta az első Macintosht. Annak úgy örült, mint majom a farkának.

Rápillantottam a levélre; elolvasni nem tudtam, mert túl közel volt az orromhoz.

– Tudod, mi ez? Persze, honnan tudhatnád? A Harvardról jött! És mit gondolsz, mi van benne?

– Húha! Gratulálok, Mikey!

– Kösz – morogta ő.

– Az én kicsi fiam! – lelkendezett anya. – A Harvardra megy! Jaj istenem, alig hiszem el! – És becsszavamra táncra perdült.

Nem szokott ilyen furcsán viselkedni. Általában pont olyan, mint más anyák. Néha segít apának a könyvelésben és a csekkek kitöltésében, de leginkább itthon van, és például újracsempézi valamelyik fürdőszobát. És mint a legtöbb anya, él-hal a gyerekeiért, ezért Mike sikere, még ha nem is volt olyan nagy meglepetés, hiszen a felvételin minden tesztet hibátlanul oldott meg, éktelenül boldoggá tette.

– Már telefonáltam apátoknak. A Mastriani'sban vacsorázunk. Lazacot!

– Király! Elhívhatom Ruthot?

– Persze! – legyintett türelmetlenül anya. – Mikor ünnepeltünk Ruth nélkül? – Ezt kicsit gúnyosan kérdezte, de nem gondolta komolyan, mert kedveli Ruthot. – Te nem akarsz meghívni valakit, Michael? – A hangsúlyból ítélve nem volt nehéz kitalálni, hogy egy lányra gondol. Mike azonban egész eddigi életében egyetlen lányért volt oda: Claire Lippmanért, aki két házzal odébb lakik, egy évvel fiatalabb nála és eggyel idősebb nálam. De valószínűleg gőze sincs nemhogy Mike szerelméről, de még a létezéséről se.

Claire a sztár a ginünk minden színdarabjában, és esze ágában sincs egy ilyen girnyóra pazarolni a figyelmét, aki mindig meglesi, amikor bikiniben napozik az autóbeállójuk tetején. (Ugyanis ezt teszi a vakáció első napjától az utolsóig, kivéve, ha megjelenik egy egyetemista, hogy elvigye fürödni a bányatavakhoz.) Claire vagy az UV sugarak rabja, vagy exhibicionista – ezt még nem tudtam eldönteni.

– Nem – mondta Mike fülig elvörösödve, noha csak anya és én voltunk a konyhában. Képzeltetik, hogy nézett volna ki, ha történetesen Claire is itt van? – Senkit nem akarok meghívni.

– Gyáva népnek nincs hazája – jegyezte meg anya, aki a frankománsága mellett szívesen idéz közmondásokat (meg Gilbertet és Sullivant). Úgyhogy mégsem egészen olyan, mint a többi anya.

– Tudom – morogta Mike. – De ma nem, oké? – Miattam! De ha te is jössz, Jess, remélem, nem *ebben*. – Ez az „ebben” arra vonatkozott, amit általában viselek: pólót, farmert és edzőcsukát. – Vedd föl a kék ruhádat, amit húsvétra varrtam.

Ugyanis anyának az a mániája, hogy a saját cuccaival „harmonizáló” ruhákat varr nekem. Ami megjárja, amíg az ember hat éven aluli, de tizenhat éves korban enyhén szólva cikis. Különösen, ha minden művének a szabásmintája Laura Ingalltól származik.

Most biztos azt gondolják, ha egyszer nem félek behúzni egyet egy-két méteres védőjátékosnak, az anyámnak is meg merem mondani, hogy ne varrjon nekem. Ugye? De ha az apjuk megígérné, hogy ha hajlandó vagyok eltűnni, a tizennyolcadik születésnapomra kapok tőle egy Harleyt, lefogadom, hogy maguk is fölvennének akármit.

– Oké – mondtam tehát, és elindultam a lépcsőhöz, amely a századforduló idején cselédlépcsőként funkcionált. – Elmondom Dougnak is.

– Jess! – kiáltott utánam anya. De nem álltam meg; tudtam, mit akar mondani. Hogy ne zavarjam Douglast. Mindig ezt mondja. Én viszont boldogan zavarom őt. Odamegyek az ajtajához, amelyen ott fityeg egy *Ne zavarjanak!* tábla, jó erősen kopogok, és elkiáltom magam: „Doug! Engedj be!” Majd a választ meg se várva benyitok. Dougnak tilos bezárkóznia azóta, hogy karácsonykor rá kellett törnünk az ajtót.

Douglas az ágyán feküdt, és egy képregényt olvasott. A címlap egy torzonborz vikinget és egy dús keblű hajadont ábrázolt. Douglas, amióta hazajött a kollégiumból, naphosszat képregényeket fal. És minden történet hősnőjének jó nagy a cicije.

Leültem mellé az ágyra.

– Találd ki, mi történt.

– Mike-ot fölvelték a Harvardra – mondta. – Már hallottam. Gondolom, az egész szomszédság is.

– Nem erről van szó.

– Azt is tudom, hogy anya el akar cipelni bennünket vacsorázni. De én nem megyek. Tanulja meg végre elviselni a csalódásokat. Te is jobban tennéd, ha békén hagynál. Akkor se megyek el, ha megütsz. Sőt vissza is ütök.

Eszem ágában sincs megütni! – tiltakoztam.

Akkor mit akarsz?

Képzeld, belém csapott a villám.

Oké mondta Douglas, és visszatemetkezett az Oh .isii ivalójába. – Légy szíves, csukd be magad után az ajtót.

Komolyan beszélek. Ruth meg én a foci pálya tribünje alatt vártuk, hogy elmúljon a vihar...

– A tribün fémből van – jegyezte meg Douglas.

– Tudom. Nektímaszkodtam egy oszlopnak, és a villám belecsapott a tribünbe. Csak arra emlékszem, hogy jó két méterrel odébb kerültem valahogy, és mindenem bizsergett.

– Hülyeség – legyintett Douglas, de azért fölült.

– Esküszöm, hogy igaz! Kérdezd meg Ruthot.

– Nem csaphatott beléd a villám, mert akkor nem lennél itt, és nem beszélgetnél velem.

– De mondom, hogy így volt!

– Akkor hol a bemeneti seb? Meg a kimeneti? – Douglas végigtapogatta a jobb karomat. – A sugárnak valahol be kellett mennie és távoznia. És mindkét helyen egy csillag alakú foltnak kell lennie. – A bal karomat is megtapogatta, de nyomát se találta se sebnek, se foltnak. Még a tenyeremen se. Doug sokat tud efféle dolgokról, mert mást se csinál, mint olvas, a képregények mellett néha könyveket is. – Évente több ezer embert sújt halálra a villám. Ha beléd csapott volna, most minimum kómában lennél. – Visszafeküdt, és szeméhez emelte a füzetet. – Tűnj el. –

Szavainak egy enyhe rúgással adott nyomatékot. –Dolgom van.

– Oké. De sajnálhatod. Anya lazacot ígért.

– Akkor is lazacot vacsoráztunk, amikor én jutottam be az egyetemre, és mi lett a vége?

Megcsavartam a nagylábujját.

– Oké, bátyó, maradj itthon Lars kapitánnyal meg a hordómellű Helgájával.

– Ezt történetesen Oonának hívják – morogta Doug. Kimentem, becsuktam az ajtót, és fölvonultam a szobámba. Nem aggódtam túlságosan Doug miatt. Mindig furcsa fiú volt.

Többnyire amiatt akaszodom össze másokkal, mert azt mondják rá, hogy infantil. Vagy minimum furcsa. De lehet, hogy egyszerűen gyagyás. Ilyenkor valahogy kötelességemnek tartom, hogy odacsapjak: ne merjék sértegetni a bátyámat! Anyával ellentétben, apa sosem szidott meg ezért. Inkább megtanított rá, hogyan lehet jó nagyot ütni. Douglas viszont dührohamot kapott, ha megtudta, hogy miatta verekedtem, úgyhogy később mindig a háta mögött csináltam. Biztos megalázónak tartotta, hogy a húga verekszik helyette. Mégsem hiszem el, hogy ezért akarta megölni magát. Nem valószínű, hogy valaki azért követ el öngyilkosságot, mert a húga állandóan verekszik miatta.

Fölmentem a szobámba, telefonáltam Ruthnak, és meghívtam, hogy vacsorázzék velünk. Sejtettem, hogy éppen belekezdett a ki tudja hányadik fogyókúrájába, de azt is, hogy egy ilyen meghívásnak nem tud ellenállni. Nem annyira a lazac, mint inkább Mike miatt. Ruth úgy tesz mintha ki nem állhatná, a valóságban eszi a fene érte. Csak tudnám, miért.

Úgy lett hogy gondoltam.

Igazán nem volna szabad – nyafogta a telefonba. – A lazac rettenetesen hizlal. Illetve nem a lazac, hanem sok vaj, amiben kisütik. De hát ez spéci mármint az, hogy Michaelt fölvtették a Harvardra. Oké, ott leszek.

Gyere át. Még át kell öltöznöm... Állj! Remélem, nem azok közül a borzalmas cuccok közül veszel föl valamit? – Minthogy hallgattam, így folytatta: – A papádnak szerintem minimum egy Maseratit kellene vennie kárpótlásul.

Ruth meggyőződése, hogy a mamám a férfiuralmú társadalom áldozata, amit esetében az apám testesít meg. Pedig apa direkt örülne, ha anya dolgozna. Ő viszont azt mondja, most, hogy Doug megint itthon van, nem is gondolhat munkára, mert akkor ki vigyázna rá? Ki ügyelne arra, nehogy megint kezébe vegye a borotvapengét?

Megmondtam Ruthnak, hogy de igen, kénytelen vagyok a mamám ruhakölteményében pompázni, még ha tisztában vagyok is vele, hogy normális lány legfőljebb Halloweenkor hajlandó efféle hacukában mutatkozni. Letettem a kagylót, és vetkőzni kezdtem. Életem nagy része pólóban és farmerban telik el. Télen veszek fölé egy vastag pulóvert. Eszemben sincs úgy kiöltözni a suliba, mint némely lányok. Minek, ha senkinek se akarok tetszeni? Legalábbis nem akartam egészen addig, amíg Rob Wilkins föl nem tűnt a láthatáron, és nem ajánlotta föl, hogy hazavisz.

Miközben vetkőztem, arra gondoltam, hátha Doug tévedett. Hátha nem a karomon van a csillag formájú seb, hanem másutt. Mondjuk, a talpamon. De a talpam is éppolyan rózsaszínű volt, mint máskor. Sehol egy seb. Még egy kis repedés se a lábujjaim között.

Furcsa, hogy Rob megkérdezte, ne vigyen-e haza. Hiszen alig ismerem. Na jó, együtt vagyunk büntetésben. Illetve az első félévben együtt jártunk egészségtanra is. Ezt a tantárgyat másodikban szokás fölvenni, de Rob valami okból az utolsó évre hagyta. (Vagy megbukott belőle?) Mögöttem ült. Néha beszélgetett a mögöttem ülő, ugyancsak vidéki sráccal – persze kihallgattam őket –, többnyire különféle zenekarokról (heavy metal-e, vagy country?), néha pedig autókról. Olykor nem álltam meg, hogy közbe ne szóljak. Egyszer például azt mondtam, hogy Steven Tyler távolról se egy zseni, ez a jelző legfeljebb Prince-t illeti meg. Egyszer a motorbiciklikről vitatkoztak, és a Rob mögött ülő srác váltig a Kawasakit dicsérte. Akkor is közbekotyogtam, hogy „ugyan mit vagy úgy oda érte”, és Rob egyetértett velem.

Albright edző, aki az órákat tartotta, sokszor nem is volt ott. Mindig közbejött neki valamilyen futball-ügy. Ilyenkor meghagyta, hogy válaszoljuk meg a fejezet végén levő kérdéseket. Tudják: Mi a lép funkciója? Egy felnőtt férfi hány spermát tud naponta produkálni? Csupa olyan kérdés, amire az ember azonnal elfelejti a választ.

Úgy döntöttem, hogy másnap azt a V kivágása pólót veszem föl, amit Dougtól kaptam karácsonyra: a verekedéshez nem a legmegfelelőbb, de ha ez az ára annak, hogy fölülhessek az Indiánra...?

Már a lila Laura Ingallt gombolgattam, amikor pillantásom a tükörbe tévedt, és észrevettem a mellem fölött egy piros foltot. Megtapogattam, de nem fájt. Mintha egy bogár csípett volna meg. A foltból kacsok ágaztak ki. Csillag alakban.

4.

– Mondom, hogy nem látok másikat – bizonygatta Ruth. – Csak ezt az egyet.

– Biztos? – Tök meztelenül álltam a szobám közepén. A vacsora után voltunk, amely, gondolom, felséges volt. Én bele se kóstoltam, olyan izgatott lettem attól, hogy mégis belém csapott a villám. A csillag alakú folt a bizonyíték rá. A bemeneti seb, amelyről Doug beszélt.

Csak az volt a probléma, hogy sehol se látszott a kimenet. Rávettem Ruthot, hogy jöjjön haza velem, és segítsen megkeresni. De ő se talált semmit.

– Biztos – válaszolta. – Viszont úgy veszem észre, végre kezd nőni a melled. Már nem elég az A-kosár.

– Nem néznéd meg inkább a hátamat is? Látsz rajta valamit?

– Semmit. De tényleg vehetnél magadnak egy B-kosarast.

– Tudod, hogy nem viselek melltartót. És a fenekemen? Ott sincs semmi?

– Nincs. Létezik melltartó az A és a B között? Szerintem az volna jó neked. És ideje, hogy hordjad, különben úgy lóg majd a cicid, mint azoknak az afrikai spinéknek a *National Geographicban*.

– Sokra megyek veled!

– Mit vársz tőlem? – csattant föl Ruth. – Nem tartod furcsának, hogy pont a legjobb barátnődet faggatod arról, van-e valami a fenekeden? Ez olyan... meleg tempó.

Nem azt várom tőled, hogy tapogass, te kis hülye. Csak azt kérdezem, látsz-e valahol kimeneti sebet? Tudod mit? Húzz el.

Az azért csuda kassa, hogy Michael a Harvardra megy - váltott témát hirtelen Ruth. – Csak azt nem értem, hogyan zúghat bele egy ilyen okos srác pont Claire Lippmanbe.

Miért ne? – ellenkeztem. – Claire nagyon tehetséges. – Ugyanis a büntetéseimnek köszönhetően mindennap látom a próbákon. Ő volt Emily a *Mi kis városunkban*, meg Maria a *West Side Storyban*. És persze Júlia a *Rómeó és Júliában*.

– Nem hiszem, hogy Michael a tehetsége miatt csípi. – Ruth mindig Michaelnak hívja Mike-ot. Azt mondja, a Mike olyan darás név.

– Azt is lásd be, hogy jól mutat bikiniben.

– A kis kurva! – fakadt ki a barátnőm. – Ezzel szórakozik egész nyáron! Még karambolozik valaki a házuk előtt.

– Éhes vagyok – jelentettem ki, mert csakugyan az voltam.

– Nem csoda. Alig nyúltál hozzá a vacsorához. – Mert az izgalom elvette az étvágyamat. Hisz tényleg belém csapott a villám!

– Mégis jó volna, ha elmennél az orvoshoz. Hátha belső vérzésed van.

– Á, dehogy. Bekapok valamit. Te is kérsz?

– Nem. – Nagyot ásított. – Mennem kell. Csak beszólok Michaelnak, hogy gratulálok, aztán jó'ccakát.

Jobb, ha kettesben hagyom őket, gondoltam, ha netán egy kis etyepetyére kerül sor köztük. Gyakorlatilag nulla az esély arra, hogy Mike kétszer egymás után ránézzon Ruthra, de még egy duci lány szívében is élhet a remény. Mellesleg, Ruth nem is olyan kövér, csak éppen két Claire telnek ki belőle. Pedig Claire se egy karó: a popsija ingerlően domborodik, és a fiúknak épp ez tetszik. A képes újságokat nézve azt hinné az ember, ha nem vagy olyan girhes, mint Kate Moss, eláthatod magad. De a való életben a fiúk rá se néznének Kate Mossra. Viszont megőrülnek Claire Lippmanért a 92, 65, 94-es paramétereivel.

Szerintem az a fontos, hogy az ember fölmérje az adottságait, és aszerint tervezze meg magát. Ruth-nak be kellene látnia, hogy nincs az a diéta, ami változtathatna rajta, és elfogadnia magát olyannak, amilyen. Akkor előbb-utóbb fiúja is akadna. De az valószínűleg nem a bátyám lesz.

Miközben készítettem magamnak egy tál mazsolás müzlit, azon tűnődtem, vajon a csillag alakú folt ott marad-e a mellemen. Kinek kell az ilyesmi? És még mindig nincs meg az a vacak kimeneti seb.

Hoppá! Lehet, hogy a villám még mindig bennem van? Az csuda izgalmas lenne. Hol erre, hol arra lövellhetnék ki belőle. Például Jeff Dayre. Egyből fújhatná a futballista* karrierjét.

Amikor fölmentem, láttam, hogy Mike ajtaja csukva van, de tudtam, hogy Ruth nincs benn, mert a bátyám villámgyorsan pötyögtette a számítógépét. Valószínűleg e-mailekkel bombázza a többi számítógépbuzit: Hé, srácok, fölvettek a Harvardra! Úgy, mint Bili Gatest! (Eltekintve attól a különbségtől, hogy Bilinek ehhez még érettségiznie se kellett.)

Douglas ajtaja is csukva volt, és nem szűrődött ki fény alóla. Mégis benyitottam hozzá. Az ablak előtt állt egy távcsővel. Meghallotta az ajtónyitást, megfordult és így szólt:

– Egy szép napon te is ezt csinálod majd, és olyasmit látsz meg, amit igazából sosem akartál.

– Már láttam. Anya kicsi korunkban együtt fürdetett bennünket, nem emlékszel?

– Menj ki – mordult rám. – Dolgom van.

– Mit nézel? – Leültem a sötétben az ágyra. Doug szobájának Doug-szaga van: ócska tornacsuka Old Spice-szal keverve. – Claire Lippmant?

– Az Orient – felelte, de tudtam, hogy hazudik. A szobájából pontosan be lehet látni Claire-ébe, aki sosem húzza le a rolót. Talán nincs is az ablakán. De nem bántam, hogy Doug meglesi, mert ez azt bizonyítja, hogy normális.

– Nem akarlak elszakítani a szívszerelmedtől, de megtaláltam a bemeneti sebet.

– Nem a szívszerelmem, csak kéjes vágyaim tárgya.

– Akármilyen is, ezt nézd meg! – És széjjelebb húztam a köntösömet. Douglas föl-kattintotta az olvasólámpát.

– Jézus! – kiáltott föl, amikor meglátta a foltot.

– De hiányzik a kimeneti seb. Ruth tetőtől talpig végignézett. Sehol semmi. Gondolod, hogy még mindig bennem van a villám?

*Itt a szerző az un. amerikai futballra utal, ami nem azonos az Európában üzött játékkal.

– A villám sosem marad benn. Lehet, hogy ez a kimenet, bemenni pedig a fejedet át ment be... Nem, az lehetetlen, mert akkor megpörkölődött volna a hajad. – Mintha magában beszélt volna. Vagy a „hangokkal”. Mert néha hangokat hall. Azok mondták neki karácsonykor, hogy ölje meg magát.

– Csak ezt akartam megmutatni. Megyek és lefekszem.

– Várj! – szólt hirtelen, és visszanyomott az ágyra. – Igazán beléd csapott a villám?

– Hiszen mondtam.

– El kellene mondanod apának is. Most, azonnal. Csak neki. Vagy te mondd el, vagy én.

Valahogy furesán nézett ki: eltorzult az arca, meg ilyenek. Úgyhogy leballagtam és megkerestem apát. Illetve nem kellett keresni, mert ha nem valamelyik éttermében van, akkor az ebédlőasztalnál böngészni a könyvelést, s közben fél füffel a konyhai tévé sportadását hallgatja. Még ha úgy látszott is, hogy teljesen belemerül a számokba, azonnal fölkapta a vizet, ha valaki másik adóra kapcsolt.

– Mi van? – kérdezte, amikor észrevett.

– Szia, apa. Doug azt mondja, el kell mondanom neked, hogy belém csapott a villám.

Apa rám nézett az olvasószemüvege fölött.

– Csak nincs megint epizódja? – így nevezik a dilidokik, amikor Doug azokat a hangokat hallja.

– Nem. Igazán belém csapott. Kicsit hosszabban nézett rám.

– Miért nem szóltál róla a vacsoránál?

– Mert, mint tudod, Mike-ot ünnepeltük. Doug szerint azonban neked tudnod kell róla. Meg Ruth szerint is. Mert hátha szívrohamot kapok álmomban. Nézz ide! – és széthúztam a köntösömet.

Rámeredt a különös foltra.

– Megint petárdákkal szórakoztatok?

– Nem, apa. Már kinőttem a petárdákból. Ezt a villám csinálta. – És beszámoltam arról, mi történt. Végighallgatott, majd így szólt:

– Nem kell aggódni miatta.

Kicsi koromban is mindig ezt mondta, ha fölriadtam álmomból. És most is majdnem annyira megnyugodtam, mint kicsi koromban.

– Csak gondoltam, jobb, ha elmondom. Tudod: ha mégsem ébrednék föl holnap reggel.

– Ha nem ébredsz föl holnap reggel, anyád letépi a fejed. Késő van, feküdj le. És ha még egyszer meghallom, hogy zivatarban valamilyen fémszerkezet alá állsz, tőlem is megkapod a magadét.

Persze nem gondolta komolyan. Apa nem híve a verésnek. Anya szerint azért, mert gyerekkorában Rick, a bátyja mindennap elkalapálta. Emiatt nem látogatjuk meg soha Rick bácsiékat. És valószínűleg ezért tanított meg engem verekedni. Hogy megvédhessem magam a világ minden Rick bácsijával szemben.

Fölmentem a szobámba, és egy órát gyakoroltam. Mindig igyekszem gyakorlás közben is a lehető legjobban játszani. Azóta (ez még jóval azelőtt történt, hogy Ruth megkapta a cabrióját, és busszal jártunk iskolába), hogy Claire Lippman meglátta nálam a fuvolát, és azt mondta: „Ó, hát te vagy az?” „Mármint ki?”, kérdeztem. „Minden este halljuk – felelte –, hogy valaki fuvolázik, de nem tudtuk, ki az.” A szégyentől vörösre gyúltam, amit ő is észre kellett hogy vegyen, mert hozzátette azon a bűgő hangján (az exhibicionizmusát leszámítva, kedves lány): „Nekem nagyon tetszik. Minden este potya koncert.”

Szóval azóta mindig igyekszem gyakorlás közben is a legjobb formámat hozni. Először skálázom, jó gyorsan, hogy mielőbb végezzek vele, és egy kicsit dzsesszesítve, hogy ne legyen unalmas. Aztán a zenekari szólamom következik, de az is a szokásosnál gyorsabban. Majd néhány klassz középkori darab, amit a könyvtárból ástam elő: kelta dallamok és régi népdalfeldolgozások Vaughan Williamstől. Aztán jöhet egy-két Billy Joel, mert azok Doug kedvencei, majd Gershwin, az apám kedvéért. Bachhal szoktam befejezni, mert ki nem szereti Bachot?

Néha együtt gyakoroljuk Ruthszal azt a néhány darabot, amelyben a cselló és a fuvola együtt játszik. De nem ugyanott. Kinyitjuk az ablakunkat, és úgy adunk minikoncertet a szomszédoknak. Ruth szerint hátha egyszer arra téved egy híres karmester, és azt mondja magában: „Ki ez a két fantasztikusan tehetséges muzsikusz? A zenekaromban a helyük!”

Az a helyzet, hogy otthon sokkal jobban játszom, mint a suliban. Mert ha ugyanolyan jól játszánék, már rég én lennék a szólamvezető ahelyett, hogy a harmadik széken csücsülök. De bevallom, néha szándékosan hibázom, mert nem akarok szólamvezető lenni. Elég nekem az is, hogy egyesek még a harmadik helyről is ki akarnak túrni. Például Karén Sue Hankey. Ebben a tanévben már legalább tízszer megkísérelte. Akinek nem tetszik a helye, megpróbálja kitúrni az előtte ülőt. Karén Sue a kilencedik széken kezdte, és a negyededikig dolgozta előre magát. De ott le is ragadt, mert én nem hagyom magam. Szeretem a hármas számot. Harmadik szék, harmadik gyerek.

Ezért valahányszor Karén Sue párviadalra hív ki, felülmúlom önmagamot. Mr. Vine, a karmesterünk mindig elővesz utána: „Bármikor szólamvezetővé léphetnél elő, csak mindig így kellene játszani!” De nekem semmi kedvem elfoglalni másnak a helyét. Se az elsőt, se a másodikat. Viszont azt se hagyom, hogy elvegyék tőlem a harmadikat.

Miután befejeztem a gyakorlást, lezuhanyoztam és bebújtam az ágyba. Amikor eloltottam a villanyt, mintha egy icipicit megsajdult volna a mellemen a sebhely. Reméltem, hogy reggelre eltűnik, különben hogy vegyem föl a V kivágású pólómat?

5.

Amikor másnap fölbredtem, két dolgot egész biztosan tudtam:

1. nem haltam meg szívrohamban,
2. Sean Patrick O'Hanahan Paoliban, Olivia Marié D'Amato pedig New jerseyben van.

Persze, ha jól számolom, ez három. De a két utóbbi inkább csak találgatás. Ki a csuda az a Sean Patrick O'Hanahan, és honnan tudom, hogy Paoliban van? Ugyanez áll Olivia Marié D'Amatóra.

Micsoda hülye álmok! Hülyeségeket álmodom, ennyi az egész. Kikászálódttam az ágyból, és gyorsan lezuhanyoztam. Minthogy a piros folt nem tűnt el, nem vehettem föl a V kivágású pólómat. Inkább haját mosok, döntöttem el, hátha Rob Wilkins megint följánlja, hogy hazahoz, és amikor meg kell állni egy piros lámpánál, hátrafordul és beleszagol a hajamba.

Ki tudja?

Csak a reggelinél jöttem rá, kicsoda Sean Patrick O'Hanahan és Olivia Marié D'Amato. Ott virított a képük a tejesdobozon. Tudják: oda nyomtatják az eltűnt gyerekek képét. De ők nem tűntek el. Mert én tudtam, hol vannak.

– Remélem, nem ebben a farmerban mész iskolába – szólta anya, aki sosincs megelégedve az öltözékemmel, noha ma, tekintettel Rob Wilkinsre, különös gonddal válogattam össze a darabjait.

– Tényleg – toldotta meg Mike. – Szerinted még mindig a nyolcvanas években vagyunk?

– Te aztán értesz a divathoz!

– Nem mehetsz iskolába ebben a farmerban – jelentette ki anya. – Szégyent hozol a családra.

– Semmi baja a farmeromnak! – tiltakoztam. Hívószám: 1-800. Ezt kell fölhívnom, ha tudok valamit Sean Patrick O'Hanahanról vagy Olivia Marié D'Amatóról. Nem viccelek. Hívószám: 1-800.

– El van hasadva a térdén – folytatta anya. – Meg a varrása is fölfeslett. Mindjárt szétmegy az egész.

Épp ez volt benne a pláne. Ha már nem mutogathatom a mellem, hadd hívjam föl a figyelmet a térdemre. Majd ha Rob Wilkins mögött ülök, ő lenéz, és meglátja azt a szexis térdeimet, amint kikandikál a lyukon. A zuhanyozás után a lábamat is leborotvtáltam.

Az egyetlen, amit még nem tudtam: hogyan vegyem rá Robot, hogy hazahozzon? És ha nem sikerül rávenni, hogy kerülök haza? Persze rácsöröghetek Ruthra, de ő egyből bepipul, ha megtudja, hogy nem mindjárt őt hívtam. Teljesen ki akar sajátítani. Néha nem könnyű elviselni a legjobb barátnőnket.

– Menj, vegyél föl valami mást – parancsolt rám anya.

– Eszemben sincs – mondtam tele szájjal.

– Mi az, hogy eszedben sincs? Nem mehetsz iskolába ebben az ócskaságban.

– Dehogynem. Ekkor jött be az apám.

– Joe – fordult hozzá anya –, nézd, mi van rajta!

– Farmer – vágta rá.

Apa rám nézett, majd anyára, és bólintott:

– Farmer, Toni.

– De milyen farmer? Amilyet a kurvák hordanak. Úgy öltözködik, mint egy kis kurva. Mert örökké azt a kurváknak való újságot bújja. – Az anyám csak így emlegeti a *Cosmót*.

– Én nem mondanám, hogy kurvásan néz ki – védett meg apa. – Inkább annak, ami: éretlen kamasznak.

Szerencsére ebben a pillanatban fölhangzott kintről Ruth dudálása.

– Mennem kell – álltam föl.

– De nem ebben a farmerban – makacskodott anya.

Fölkaptam a hátizsákomat és a fuvolámat. – Bájbjáj! – mondtam, és kiszaladtam a hátsó ajtón. Futva kerültem meg a házat. Sütött a nap, úgyhogy Ruth leengedte a vászontetőt.

– Klassz gatyád van – jegyezte meg csúfondárosan, amikor beültem mellé.

– Indíts! – szóltam rá.

– De tényleg. – Sebességbe kapcsol. – Nappal gyárban gürizel, éjszaka meg a sarkon strichelsz?

– Mi mást tehetek? De minden keresetemet félreteszem a balettsulira.

Már majdnem megérkeztünk, amikor Ruth váratlanul felém fordult:

– Mi van veled? Még sosem voltál ilyen nyugodt azóta, hogy Douglas... szóval tudod.

Összereztem. Az a helyzet, hogy nem tudtam kiverni a fejemből Sean Patrick O'Hanahant. Álmomban idősebbnek látszott, mint a képen. Lehet, hogy olyan régen rabolták el, hogy nem is emlékszik az igazi családjára. De az is lehet, hogy az egész csak álom volt.

– Csak elgondolkodtam – feleltem vontatottan.

– Ez először fordul elő veled. – Ruth behajtott a diákok parkolójába. – Nincs kedved ma is gyalogolni? Reggel megmértem magam, és máris leadtam fél kilót. *

– De – mondtam. – Kivéve ha... Tudod, hogy megőrülök a motorokért.

Ruth az égre emelte a szemét.

– Csak nem megint Rob Wilkins?

– De igen, megint Rob Wilkins. Tényleg klassz...

– Hallani se akarok róla!

– Nem hagyta, hogy befejezzem. Tényleg klassz a motorja.

– Lehet. – Megnyomott egy gombot, amitől a vászontető lassan fölemelkedett. – De ne hidd, hogy vak vagyok. – Nézd, ha azt mondja, hogy hazavisz, elmegyek vele.

– Te tudod. De ne várd el tőlem, hogy majd ott ülök a telefontól, és várom, hogy fölhívj, ha mégsem jön össze.

– Az anyámnak is telefonálhatok.

– Phü! Jaj istenem, néha olyan lehetetlen vagy!

Ruth olyan sokszor nevez lehetetlennek, hogy már meg se sértődöm. Gyönyörű volt a reggel, az ég kék, a hőmérséklet kábé 15 fok, és még csak nyolc óra volt. Délután minimum 25 lesz. Kicsit meleg a távgyalogláshoz. Annál tökéletesebb egy kis motorozáshoz. Eszembe jutott, hogy Paoli alig harminc kilométerre esik tőlünk. Tulajdonképpen a legközelebbi város. Vajon hogy vélekednék Rob egy kis kirándulásról? Ellenőrizhetném az álmomat. Persze neki egy szót se szólnék róla. De valahogy biztosan tudtam, hol az a bizonyos kis ház, pedig még sosem jártam ott.

– Hé! – Ruth úgy mozgatta az arcom előtt a tenyerét, mint egy ideggyógyász. – Mi van veled? Biztos, hogy jól vagy?

– A lehető legjobban – feleltem gépiesen. És tényleg így gondoltam. Akkor.

6.

Az Ernie Pyle gimiben a büntetésben lévők felügyelete hagyományosan a legfiatalabb tanerő feladata. Az idén Miss Clemmingsnek, az új művtörtanárnak jutott ez a dicsőség. Ami kész röhej. Képzeld el egy még nálam is kisebb fiatal nőt, aki nem nyomhat többet 50 kilónál. De ellentétben velem, nem tud kick-bokszolni. És neki kellene visszatartani a verekedéstől egy falkányi 180 centinél is magasabb játékost, akik közt legföljebb Albright edző tud némi fegyelmet tartani. Miss Clemmingsből csak annyi telik, hogy minduntalan megfenyegeti őket, hogy jelenti a viselkedésüket, aminek az a következménye, hogy még egy hetet sóznak rájuk. Így Miss Clemmingsnek még tovább kell hadakoznia velük. Mondom, hogy kész röhej.

Úgyhogy nem lepődtem meg túlságosan, amikor előrehívott, és így szólt azon a vékony, kislányos hangján:

– Jessica, mondani szeretnék neked valamit. Fogalmam se volt, mit akarhat. Illetve bevallom, azt reméltem, hogy tekintettel példás magaviseletemre, elengedi a büntetésem hátralevő részét. Hiszen úgy viselkedem, mint egy kisangyal.

– A dupla vékről van szó. Értetlenül bámultam rá.

– Miféle vékről?

– A leghátsó sorban.

Csak ekkor fogtam föl, mire céloz. Ábécésorrendben kell ülnünk, és az utolsó sorban lévő fiúk, akiknek a neve W-vel kezdődik, alkotják a „kemény magot”.

– Nem szívesen kérlek meg rá – folytatta Miss Clemmings, és rám nézett nefelejcskéi szemével – , de te vagy itt az egyetlen lány, és gyakran tapasztaltam, hogy ha erőteljes női hatásnak teszünk ki egy dominánsan tesztoszterontöltetű férficsoportot, némileg enyhíthető...

– Oké! – vágtam közbe.

– Igazán nem bánod?

– Egy csöppet se. Szívesen segítek.

– Tényleg megtennéd, hogy odaülsz Róbert Wilkins és a Wendell fiú közé? – kérdezte szemmel láthatóan megkönnyebbülve.

Nem hittem a fülemnek. Persze megesik, hogy az ember álmodozik valamiről, de hogy váratlanul pont úgy történjék? Visszamentem a helyemre, összemarkoltam a cuccomat, fölmentem a kukkra, és lehuppantam Rob és Hank közé. Mindenfelől füttyentések kísérték, fölkelte a színjátszók figyelmét és pisszegését. Meg persze volt, aki el akart gáncsolni. Viszonzásul jól sípcsonton rúgtam.

Ahhoz, hogy elférjek, Rob Wilkinstől kezdve mindenkinek egyfelé kellett húzódnia. Rob nem törődött vele: fogta a bőrdzsekijét (nem volt nála se könyv, se táska, csak egy zsebkiadású kémregény, amelyet a farmerja hátsó zsebében tartott), és egyfelé odébb ült, rám meresztve azt az őrjítő kék szemét, mialatt elrendeztem a holmimat.

– Isten hozott a pokolban – súgta, amikor fölegyenesedtem.

A legbübájosabb mosolyommal válaszoltam. A másik oldalán ülő srác észrevette, és elröhögte magát. Rob odafordult, és ráförmedt: – Szűnj meg, Wylie!

– Pszt! – szisszent rájuk letről Miss Clemmings, és összeverte a tenyerét. – Ha még egy szót hallok onnan fönről, még egy hetet kaptok!

Elővettem a mértankönyvemet, hogy megcsináljam a hét végére föladott példákat. Rob viszont csak ült, és a színjátszókat figyelte. A tőlem balra ülő Hank Wendell labdává gyúrt egy papírlapot. Ragasztó helyett nyállal tapasztotta össze.

A dupla vék egyikét se izgatta különösebben a jelenlétem.

Egyszer csak Rob felém hajolt, és kivette a kezemből a tollat meg a blokkot. Közben ránézett a példára, bólintott, és fölhajtotta a lapot. Aztán írt valamit a következőre, és a tollal együtt visszacsúsztatta. Ez volt rajta:

Utolért tegnap a vihar?

Miss Clemmingsre lestem; nem tudtam, hogy büntetésben szabad-e levelezni. Miss Clemmings azonban éppen nem figyelt. Ő is Claire Lippmant nézte, amint azt a szörnyen unalmas monológját recitálta a szemétdöbörből. Ráírtam a blokkra, hogy *igen*. Nem éppen szellemes, de mi mást felelhettem volna?

Megmondtam előre – írta vissza. – Le kellett volna koptatnod azt a dagit, és velem jönnöd.

Jézus Mária, ez randira hív! Viszont leszólja a barátnőmet.

Begolyóztál? – írtam. – Az a dagi történetesen a legjobb barátnőm.

Ezúttal hosszabban válaszolt. Amikor visszakaptam a blokkot, ezt olvastam rajta:

Ezer bocs. Nem tudtam, hogy ilyen mimóza vagy. Másképp fogalmazok: Mondd meg a túlsúllyal küzdő barátnődnek, hogy kopjon le, és gyere velem motorozni.

Péntek du. van, te lüke – feleltem. – Mit gondolsz, nincs más programom? Ha nem tudnád, már van barátom.

Kicsit féltem, hogy ez a „barát” visszafelé sül el, de bevette.

Igazán? De lefogadom, hogy a barátod nem tud összebütykölni a pajtájában egy 64-es Harleyt.

64-es Harley? Annyira remegett a kezem, hogy alig tudtam leírni:

A barátoméknak nincs pajtájuk. Ugyanis ügyvéd a papája.

Ha már kitaláltam egy barátot, megfelelő súlyú őst is kreálhatok hozzá. *Akkor is ejtsd a palit, és motorozz egyet velem.* Hank Wendell mindkettőnk fölött áthajolt:

– Wylie! Hé, Wylie!

– Dugulj el, Wendell – morogta vissza Greg Wylie Rob másik oldaláról.

– Fogjátok be, mielőtt Clemmings ránk száll – súgtam összeszorított szájjal. Hank Wylie felé dobta a papírgalacsint, de Rob hirtelen fölnyúlt és elkapta. –Hallottátok a hölgyet – mondta fenyegető hangon. –Kuss!

Atyám! Mindkét srác elhallgatott! Igaza van Miss Clemmingsnek. Elképesztő, mit tud művelni egy kis ösztrogén.

Oké. Egy feltétellel.

Nix feltétel – írta vissza, és vastagon aláhúzta.

Akkor maradok – firkantottam oda csupa nagy betűvel. Alig fejeztem be, kikapta kezemből a tollat, és bosszúsán odaírta:

Oké. Mi a feltétel?

Így indultunk el egy óra múlva Paoliba.

7.

Mondjam meg az igazat? Oké, megmondom. Itt és most, a hivatalos nyilatkozatomban.

Az az igazság, hogy megveszek a gyorsaságért. Nem tudom, mitől van, de sosem félttem tőle. Amikor meglátogattuk Chicagóban a nagyit, és apa 80 fölé ment, hogy megelőzzön egy tragacsot, mindenki kiabált, hogy, „lassabban!”. Csak én hajtogattam, hogy „gyorsabban, még gyorsabban!” Arra is emlékszem, hogy a megyei vásárban mindig végigpróbáltam az összes gyors mutatóanyag eszközt: a Whipet, a Szuper Himaláját, a Ciklont, mindig egyedül, mert a többiek féltek, nekem viszont egyik se volt elég gyors.

Azon a napon, amikor Rob elvitt, rájöttem, hogy ő is imád száguldani. De szigorúan betartja a szabályokat. Először is rám adott egy bukósisakot, amelyet a hátsó ülés mögötti csomagtartóból vett elő, és a város határain belül pontosan betartotta a közlekedési szabályokat. Na de azután! Bevallom, a mennyországban éreztem magam. Részben persze azért, mert szorosan át kellett ölelnem a derekát, s rájöttem, hogy csak egy pólót visel a bőrdzsekije alatt. Mit mondjak, kőkemények voltak az izmai! Mindenben megfelelt az ízlésemnek. És szívesen kockáztatott. Nem mintha egyetlen autóval is találkoztunk volna. Kukoricaföldekkel szegélyezett keskeny mellékutakon mentünk. Csak akkor nőtt meg a forgalom, amikor beértünk Paoliba.

Mit mondhatnék erről a városkáról? Mit akarnak tudni? Hogy hogyan kezdődött az egész? Elmondom. *Ott kezdődött.*

Paoli pontosan olyan, mint bármelyik másik dél-indianai kisváros. Főtér, bíróság, mozi, menyasszonyi ruhabolt, könyvtár. Valószínűleg elemi iskola is van, meg gimnázium, meg talán valamilyen gyár, de ezeket nem láttam. Csak vagy féltucat templomot. Az egyiknél azt mondtam Robnak, hogy forduljon be balra – ne kérdezzék, honnan tudtam, merre kell menni –, és egyszer csak ott voltunk az álmomban látott utcában. Két kereszteződést elhagyva meg is érkeztünk az ismerősnek tetsző házhoz. Megkocogtattam Rob vállát, ő a járda mellé hajtott, és leállította a motort.

Igen, ezt a házat láttam álmomban. Előtte gazverte fű, fekete postaláda név nélkül, csak a házszámmal. Minden ablak redőnye leeresztve. Minél tovább néztem, annál inkább gyanítottam, hogy hátul, a kertben van egy roskatag hinta és egy műanyag pancsoló, amelyet tétre kint szoktak felejtetni.

Különben helyes házikó volt. Kicsi, de helyes. Szerény, de barátságos környezetben. Az egyik szomszéd fasírt pogácsákat sütött vacsorára a kerti grillsütőn. Kicsit messzebb gyerekek hancúroztak.

– Itt lakik a barátod? – kérdezte Rob úgy egy perc múlva.

– Pszt! – szóltam rá, mert valaki jött felénk a szemközti járdán. Egy kisfiú, aki hanyagul maga után húzta a dzsekijét. Már egészen közel ért, amikor lelépett a járdáról a füre. Levettem a fejemről a bukósisakot.

Nem a képzelet játszott velem. Ez itt Sean Patrick O'Hanahan, csak öt vagy hat évvel idősebb, mint a tejesdobozon levő képen. De biztos, hogy ő az.

Nem tudom, mi ütött belém, még sosem csináltam ilyet, de leszálltam a motorról, átvágtam az úttesten, és megszólítottam a fiút: – Sean. – Nem kiáltottam, csak kimondtam a nevét.

A gyerek hátrafordult. És kifutott az arcából a vér. Pedig még nem is látott. Tizenkét éves lehetett, a korához képest kicsi, de csak hajszálnyival alacsonyabb nálam. Vörös haja kilógott a fordítva föltett baseballsapka alól, orra körül a szeplők valósággal izzottak hófehérre sápadt bőrén. Kék szeme összeszűkül, ahogy rám nézett, majd a mögöttem álló Robra.

– Ö... összetévesztesz valakivel – mondta. Ő is halkán beszélt, mégis kihallottam vékony gyerekhangjából a félelmet.

– Nem Seannak hívnak?

– Nem – rázta a fejét dacosan, mint minden kisgyerek, ha el akarja titkolni, hogy fél. – Az én nevem Sam.

– Nem – mondtam fejcsóválva. – A te neved Sean Patrick O'Hanahan. Ne félj tőlem. Azért vagyok itt, hogy segítek neked hazajutni.

A srác, ha lehet, még jobban elsápadt. Elejtette a dzsekijét, mintha nem bírná el. Észrevettem, hogy reszketnek az ujjai.

Aztán odaszaladt hozzám. Nem tudtam, mit akar, talán megölelni? Annyira örül annak, hogy megtaláltam, hogy ad egy puszit? Ehelyett csuklón ragadott, de úgy, hogy szinte fáj.

– Ne mondd el senkinek! – sziszegte. – Ne mondd el soha senkinek, hogy láttál, oké?

Ezt vártam legkevésbé. Azt még elfogadtam volna, hogy idejövök Paoliba, és kiderül, hogy az álmomban látott ház nem is létezik. De itt van! Mi több, itt áll előtte az a gyerek, akinek a képe a tejesdobozról nézett rám. De valami okból azt állítja, hogy nem ő az.

– Nem vagyok Sean Patrick O'Hanahan – ismételte meg sűgva, most már haragtól remegő hangon. – Úgyhogy menj innen, hallod? És soha többé ne gyere vissza!

Ekkor kinyílt a ház ajtaja, és kiszólt egy éles női hang:

– Sam!

A gyerek azonnal elengedett.

– Megyek! – De már a hangja is remegett, nem csak az ujjai. Még egy dühös és rémült pillantást vetett rám, majd lehajolt a dzsekijéért, beszaladt a házba, és becsapta az ajtót.

Dermedten bámultam utána. Hallottam a madarak csiripelését s távolabbról a gyerekek kiáltozását, orromban éreztem a süllő hús szagát, meg még valamit: a frissen nyírt fű illatát. Valaki kihasználta az évszakhoz képest szokatlanul enyhe időt, és lenyírta a fűvet a háza előtt.

Az előttem lévő házból egy moccanás se hallatszott. Egyetlen redőnyt se húztak föl. Mégis minden, de minden megváltozott. Mert az a fiú igenis Sean Patrick O'Hanahan volt. És tudtam, hogy bajban van.

– Mintha egy kicsit fiatal lenne hozzád a kölyök – térített magamhoz Rob hangja. Ő is levette a bukósisakot, és egykedvűen nézett rám. – Vagy az anyai ösztön ébredt föl benned?

Valószínűleg azonnal el kellett volna mondanom neki, hogy, „nézd, én ezt a gyereket egy tejesdobozon láttam. Gyerünk a rendőrségre”. De nem mondtam. És azt se tudtam, mit tegyek.

– Miattam itt állhatunk akár reggelig, de ettől a pecsenyeillattól megéheztem – folytatta Rob. – Mit szólnál hozzá, ha bekapnánk valamit?

Még egy utolsó pillantást vettem a házra. Sean, mondtam magamban, tudom, hogy te vagy odabenn. Mit csináltak veled? Mivel ijesztettek rád annyira, hogy még a nevedet se mered bevallani?

Szó nélkül megfordultam, és visszaültem a motorra. Rob se kérdezett semmit, csak odaadta a bukósisakot, föltette a magáét, megvárta, amíg fölülök mögé, aztán gázt adott.

Csak akkor nyugodtam meg, amikor ismét kilencvennel robogtunk. Oké, mondtam magamban, már tudom, mit kell tennem.

Úgyhogy amikor megálltunk egy hamburgerfaloda előtt (Chik's volt föléírva, és tudtam róla, hogy a Pokol Angyalainak törzshelye; anya sosem engedte volna, hogy betegyem ide a lábam), egyenesen a nyilvános telefonhoz mentem, és tárcsáztam.

– Hívószám 1-800 – mondta egy női hang már a második csengetés után. – Itt Rosemary beszél. Miben segíthetek?

Be kellett fogynom a másik fületem, olyan hangosan üvöltött a zenegépből John Cougar.

– Jó estét, Rosemary! – kiáltottam. – Itt Jess.

– Szia, Jess. – Rosemaryt a hangjából ítélve idősebb fekete hölgynek gondoltam. – Alig hallak.

– Elnézést, de egy... bárból beszélek. – Bejelentésem nem rázta meg különösebben. Igaz, nem tudhatta, hogy még csak tizenhat éves vagyok.

– Mit tehetek érted, Jess?

– Hát... – Nagy levegőt vettem. – Hallgasson ide, Rosemary. Lehet, hogy kicsit furcsán hangzik, de itt van ez a kisgyerek. Sean Patrick O'Hanahan. Láttam a képét egy tejesdobozon. Szóval... tudom, hol van. – És megmondtam, hol.

– Izé... Jess, szívem, te most...

Rob a nevemet kiáltotta, és két zacskót emelt a magasba.

– Mennem kell, Rosemary. Hallgasson ide, itt van még Olivia Marié D'Amato is. Ő pedig... – és megadtam a New Jersey-i város és az utca nevét, még a házszámot is. – Fölírta? Mennem kell! Báj-báj!

Határozottan megkönnyebbültem. Mintha egy nagy kő esett volna le a szívemről. Nem furcsa? Hiszen Sean azt mondta, ne áruljam el senkinek, hol van. Mondta? Könyörgött. Ugyanakkor olyan ijedtnek látszott, hogy el nem tudtam képzelni, hogy jól érezheti magát ott. Hiszen még a nevét is letagadtatják vele. Mi lehet a szüleivel? Tudnia kell, hogy hiányzik nekik.

Úgyhogy jól tettem, hogy telefonáltam.

A délután is jól folytatódott. Robnak jó pár haverja gyűlt össze a Chick'sben. Mind idősebb nála. Hosszú hajuk és több-kevesebb tetoválásuk volt. Az egyikén például egy dátum: 68. 01. 31., ami, ha jól emlékszem, a vietnami háború egyik hírhedt támadásának időpontja. Rob barátai igencsak meglepődtek, amikor megláttak engem, amiből arra következtettem, hogy

a) vagy még sosem hozott magával lányt ide,

b) vagy azok, akiket idehozott, jobban hasonlítottak a Pokol Angyalai körül forgolódó csajokra: magasak és szőkék voltak, erősen festették magukat, és olyan nevekre hallgattak, mint a Terri vagy a Char-leen. És persze soha életükben nem viseltek házilag varrt cuccokat.

Talán ez volt az oka, hogy amikor kinyitottam a számat, összenéztek, és egyikük azt kérdezte Robtól:

– Ezt meg hol szedted föl?

Én válaszoltam helyette (mert micsoda hülye kérdés!):

– Hol máshol, mint a leányvásárban?

Terri és Charleen kivételével mindenki nevetett. Úgyhogy amikor este hazaértem, igencsak jó kedvem volt. Megmentettem egy gyereket, sőt lehet, hogy két gyerek életét (noha arról szó sem lehetett, hogy Jerseybe is elmenjek felkutatni Olivia Marié D'Ama-tót). A délutánt meg az estét pedig egy beleváló sráccal töltöttem, aki csípi a sebességet, és ha nem tévedek, engem is. Mi kell még?

Az, hogy az őseim ne fogjanak szimatot. Amire jó esélyem volt. Mert amikor kilenc körül hazaérkeztem – Robtól még az utcánk elején elbúcsúztam, nehogy meghallják odabenn a motorberregést –, mintha észre se vették volna, hogy nem voltam otthon. Amikor benyitottam, mindjárt láttam, hogy miért. Apa és anya egy óriási veszekedés kellős közepén tartott. S a veszekedés tárgya, mint mindig, Douglas volt.

– Még korai! – sikította az anyám.

– Minél tovább húzza, annál nehezebb lesz – mondta apa. – Most kell elkezdenie.

– Azt akarod, hogy megint megpróbálja? Azt akarod, Joe?

– Egy fenét. De most más a helyzet. Szedi a gyógyszert. Nézd, Toni, szerintem jót tenne neki. Ki kell lépnie végre a házból. Mert itt mást se csinál, mint egész nap fekszik, és azokat a vacak füzeteket falja.

– Azt hiszed, ez ellen a legjobb orvosság, ha egy forró éttermi konyhában robotol? – kérdezte gúnyosan az anyám.

– Ki kell lépnie a házból. És ha nem tanul tovább, keresnie kell magára.

– De hiszen beteg!

– Mindig beteg lesz. De most legalább kezelik, és a kezelés beválik. A doktor szerint addig, amíg szedi a gyógyszert, semmi ok arra... – Hirtelen félbeszakította magát, mert észrevett engem az ajtóban. – Mit akarsz? – kérdezte, de nem haragosan.

– Müzlit – mondtam. – Bocs, hogy lekéstem a vacsorát.

Apa legyintett. Mint aki azt mondja: na és? Levettem a polcról a dobozt meg egy tálat.

– Még korai – mondta újra az anyám.

– Toni, nem maradhat örökké a szobájában. Húszéves, végre meg kell próbálnia a saját lábára állni, és hasonló korú fiatalokkal összejönni...

– Hátul, a konyhában?

– Akár ott – bólintott apa. – Meglátod, hogy jó hatással lesz rá.

Anya gúnyosan fújta egyet. Én farkaséhséget tettetve a müzlimet kanalaztam, valójában azonban a veszekedésükre figyeltem.

– A következő húzásod, gondolom, az lesz, hogy elküldöd csoportterápiára – folytatta anya.

– Látod, ez nem is rossz ötlet! Olyanokkal találkozna, akik hasonló problémával küszködnek, és rájönne, hogy ebben nincs egyedül...

– Nekem ez akkor se tetszik. Kereken kimondom, hogy nem tetszik.

– Persze, mert te legszívesebben egész életére vattába csomagolnád. Nem lehet örökké óvni! És nem is tarthatjuk rajta mindig a szemünket. Mert akár rajta tartjuk, akár nem, előbb-utóbb megint megtalálja a módját...

– Apának igaza van – szóltam közbe tele szájjal. Anya rám bámult:

– Nem gondolod, hogy nem itt a helyed, ifjú hölgy? – kérdezte.

Nem gondoltam, de úgy döntöttem, fölmegek a szobámba, és gyakorolok egy kicsit. Senki nem kérdezte meg, hogy minek, amikor állítólag most jöttem haza egy fárasztó zenekari próba után. Ez márcsak ilyen család.

Alighogy belekezdtem, csengett a telefon. Ruth mindent tudni akart a motoros kiruccanásomról.

– Prímán sikerült – feleltem, miközben egy puha ronggyal kitöröltem a fuvola csövét.

– Prímán? – visszhangozta Ruth. – Mit csináltatok? Hova mentetek?

– Csak motoroztunk egy jót. – Ne kérdezzék, hogy miért, de képtelen lettem volna beszámolni neki Seanról. Még Robnak se mondtam semmit, hiába nyaggatott.

– De hova mentetek? Chicagóba?

– Á, dehogy. Csak a környékre. Aztán beültünk a Chick'sbe.

– Hiszen az egy bár! Hogyhogy nem dobtak ki?

– Rob ismeri a tulajt.

– Ittál?

– Ugyan!

– És ő?

– Mit képzelsz, fölültem volna akkor a motorjára? Csak egy szódát ivott.

– Megcsókolt?

Erre nem válaszoltam.

– Tehát megcsókolt – jegyezte meg Ruth. – Nyelves puszi volt?

– Sajnos, nem.

– Hála istennek! Nem szabad megengedni mindjárt az első randin. Még azt hiszi, hogy könnyű Katát táncba vinni. Mikor randiztok újra?

– Talán a jövő hét végén – feleltem sejtelmesen. Ekkor jutott eszembe: Rob nem is említette, hogy újból látni akar. Még csak annyit se mondott, hogy hasta la vista, baby! Mégse tetszem neki eléggé? Vagy most rajtam a kezdeményezés sora? Minthogy még sosem randiztam, gőzöm se volt, mi a szokás. Annak viszont semmi értelme, hogy Ruthtól kérdezzem meg, mert ő még lükébb ezen a téren.

– Még mindig nem hiszem el, hogy egy darással jársz – mondta ő.

– Hogy lehetsz ilyen sznob? Mit számít? Örülten jóképű. És mindent tud a motorokról.

– De, gondolom, nem egyetemre készül az érettségi után.

– Nem. A nagybátyja műhelyében fog dolgozni.

– Na látod. Persze, egy kis szexre meg motorozásra azért jó lehet...

- Le kell tennem, Ruth – mondtam gyorsan.
- Valahogy képtelen vagyok elhinni, hogy csokolóztatok.
- Ami azt illeti, én is. De ezt nem árultam el neki.

Ahogy azt sem, hogy amikor megtörtént, majdnem hanyatt estem az ülésen a döbbenettől. Mert lehet, hogy vagánynak tartanak, de ettől még nem bővelkedem tapasztalatokban.

Remélhetőleg nem látszott rajtam.

8.

Szombatonként és a templom után többnyire vasárnap is apa valamelyik éttermében kell dolgoznom néhány órát. Ugyanígy Mike-nak. (Douglas se volt kivétel mindaddig, amíg meg nem betegedett.) Azt hiszem, ettől egyetlen vendéglátós csemete se menekülhet meg. Nehogy még azt higgyük, hogy a szánkba repül a sült galamb. Sőt, azt nekünk kell kivinni az asztalokhoz. Előtte pedig elviselni a tűzhely forróságát. Aztán kiállítani a számlát. És följegyezni az asztalfoglalásokat.

Ezen a szombaton az utóbbi feladatot osztották rám, de amikor Pat, a főnök, észrevette, hogy a levegőt bámulom, még az asztalok leszedésére is befogott. Holott bőven lett volna miről morfondíroznom. De nem Rob Wilkinsről.

Az a helyzet, hogy amikor fölbredtem, tudtam, hol lehet megtalálni Hadley Grantet és Timothy Jonas Millst. Anya kidobta a régi tejesdobozt, amelyen Sean és Olivia képe volt, és újat vásárolt. És megint tudtam, hol vannak az ezen látható gyerekek.

Bevallom, egy kicsit megijedtem. Honnan jönnek ezek az álmok? Nem furcsa, hogy pontos tudomásom van egy sereg tök ismeretlen kis srác hollétéről?

De nem telefonálok senkinek. Elég volt egyszer. Mellesleg, azt se tudom, hogy a Rosemarynek adott információ stimmelt-e. Mi van, ha az a kölyök csakugyan nem Sean Patrick O'Hanahan volt, hanem egy véletlenül az utamba került kis srác, akit minden ok nélkül halálra rémítettem? Emlékeztem, mennyire elsápadt, szinte izzottak a szeplők az arcán. Mégis Sean volt az, nem vitás. És ha Sean esetében igazam volt, akkor...

Mihelyt lélegzethez jutottam, rohantam a telefonhoz, és tárcsáztam az 1-800-at. Nem nagyon bíztam benne, hogy fogadják a hívást. Hányan telefonálhatnak szombaton? Jézusom, csak öt percem van, és még a klotyóra se mentem ki! Múltak a másodpercek. Jött egy család, és pont ahhoz az asztalhoz telepedett le, amelyet még nem szedtem le. Leültek, odébb tolták a piszkos poharakat, halomba rakták a tányérokot. Esküszöm, a legtöbb embernek fogalma sincs, hogy kell viselkedni egy jobb étteremben.

Végre fölvettkék a telefont.

– Rosemary? – kérdeztem.

– Nem – válaszolta egy sejtésem szerint valamelyik déli államból származó, fehér női hang. – Rosemary ma nincs benn. Az én nevem Judith. Miben segíthetek?

– Izé... arról van szó, hogy azt hiszem, tudom, hol az a két gyerek. Hadley Grant és Timothy Jonas Mills.

– Igazán? – kérdezte Judith bizalmatlanul.

Az egyik kis kölyök meg akarta enni a pohárban maradt jégkockát.

– Hallgasson ide! Hadley... – és megadtam a pontos floridai címet. – Timothy pedig Kansasban van... Följegyezte?

– Elnézést, kisasszony – szólta Judith –, maga...

– Bocsánat, mennem kell – szakítottam félbe, és visszaakasztottam a kagylót, mert a család átrakosgatta a piszkos edényt a szomszéd asztalra (miért nem oda ültek?). És mert attól féltem, hogy Judith kiabálni kezd velem Sean miatt.

Visszaakasztottam tehát a kagylót, és határozottan megkönnyebbültem. Ugyanúgy, mint tegnap. Legalábbis addig, amíg Pat rám nem förmedt, hogy mi lesz az asztalokkal?

A hétvége nagyjából eseménytelenül telt el. Szombat este átjött Ruth a csellójával. Eljátszottunk egy szonátát, aztán megnéztünk két videofilmet, amit a kölcsönzöből hozott. Mike is lejött, és persze kicsúfolt, hogy miféle giccses vackokat bámulunk. Ruth az olyan filmeket szereti, amelyekben a hősnő rút kis kacsából gyönyörű hattyúvá változik. Mint Júlia Roberts a *Micsoda nőben*, amikor fölveszi azokat az észbontó ruhákat. Én jobb szeretem az akciófilmeket, de kevés az olyan, amelyekben ez is, az is van. Mondhatni, az egyetlen az *Ahonnán nincs visszatérés* Bridget Fondával. Azt kilencszer láttuk.

Douglas is bekukkantott pár percre a konyhába menet, ahova le akart vinni vagy fél tucat kukorica-pelyhes tálat, amely hetek óta gyűlt a szobájában. Kicsit nézte a filmet, de amikor betoppant anya, és az volt hozzá az első kérdése, hogy jól van-e, visszamenekült a szobájába.

Tizenegy felé megesküdtem volna rá, hogy Rob Wilkins Indiánjának dorombolását hallom. De amikor kinéztem, nem láttam senkit és semmit. Alighanem végleg leszerepeltem előtte a béna csókkal, és soha többé nem hív randira.

Bánja a fene. Az ő baja.

Vasárnap a templom után apa engem és Mike-ot letett a Mastriani's előtt, hogy segítsünk a déli vendéginvázióban. Douglasnak templomba se kell mennie, otthon maradhat, és olvashatja a képregényeit. Tudom, hogy Doug beteg, meg minden, de én is szívesen maradnék otthon, és akár képregényeket is olvasnék. Vagy nézném a tévét. De én sosem kíséreltem meg öngyilkosságot, úgyhogy marad a templom. Ráadásul az anyáméhoz passzoló hacukában. Ennyi épp elég ahhoz, hogy egy lány azt gondolja, nincs Isten.

Az egyetlen szokatlan, ami vasárnap történt, az volt, hogy elfogyott a tej, és anya elküldött Mike-kal egy új dobozért. Mike hagyta, hogy odafelé én vezessek, de hazafelé, amikor megdőtt a forgalom, már nem engedett a kormány mellé. Pedig szerintem a sebességhatárok csak ajánlások. Ha senki sincs előttünk, és szembe se jönnek, miért ne hajthatnék olyan gyorsan, ahogy tetszik? Sajnos Mike és a közlekedés rendszet, amely következetesen megtagadja tőlem a jogsit, más véleményen van.

A boltban merő gyakorlás céljából egy olyan dobozt választottam, amelyre eddig még nem látott gyerkőcök képét tették rá. A dátum szerint már másnap lejárt volna a szavatossága, de amilyen mértékben Doug vedeli a tejet (képes egy ültő helyében benyakalni az egész dobozt), hétfőn úgyis újat kell venni. Csoda, hogy nem hízik el. Valószínűleg éppolyan gyors az anyagcseréje, mint Mr. Goodharté.

A boltban összefutottunk Claire Lippmannel. Az újságos állvány előtt állt, és a *Cosmót* olvasta, mialatt az anyja a zöldségec polcotat pásztázta végig. Mike tátott szájjal bámulta. Nem bírtam tovább, és hátba taszítottam:

– Menj oda hozzá, és beszéljess vele!

– Miről?

– Mondd azt, hogy alig várod, hogy láthasd a *Végjátékban*.

– Az mi?

– Egy színdarab, te lökött. Ő játssza Nell-t. Az egész előadás alatt egy szemétdörben kuksol.

– Honnan tudod? Mióta vagy tagja a színjátszó körnek?

Azonnal rájöttem, hogy hibát követtem el.

– Nem fontos. Gyerünk.

De Mike tovább bámulta Claire-t.

– Úgyse járna velem – mondta csüggedten. – Miért tenné, amikor még egy nyomorult verdám sincs?

– Már vehetél volna abból a pénzből, amit az éttermekben kerestél. De nem, neked egy hülye szkanner kellett!

– Meg egy nyomtató. Meg egy CD-ROM-meghajtó. Meg...

– Jaj istenem! – fohászkoztam föl. – Bármikor kölcsön kérheted apa kocsiját.

– Na persze. Ezt a Volvo kombit? Gyerünk. Hülye legyek, ha valaha is megértem a fiúkat. Csoda, hogy egy is megházasodik közülük.

Semmi más nem történt vasárnap, kivéve késő este, amikor megint mintha motorberregést hallottam volna kintről. Gyorsan kinyitottam az ablakot, és még elkaptam egy hátsó lámpát, amint a Lumleyből befordul a Hunter utcába. Akár Rob is lehetett. Jókedvűen bújtam ágyba, és arra gondoltam, hátha mégis van egy fiú, akinek tetszem. Furcsa, hogy néha ennyi is elég a boldogsághoz. Különösen annak fényében, ami másnap történt. Mert sokkal súlyosabb gondjaim támadtak annál, hogy tetszem-e egy fiúnak. Sokkal, de sokkal súlyosabbak.

9.

Másnap reggel Ruth szokás szerint elvitt az iskolába. Egész úton azokra a kis kölykökre gondoltam, akiket a vasárnap vásárolt tejesdobozon láttam. Megint azzal az érzéssel ébredtem föl, hogy még a házsámot is beleértve, pontosan tudom, hol vannak. És kezdett idegesíteni a dolog.

De akárcsak pénteken és szombaton, most sem tudtam kiverni a fejemből. Úgyhogy mihelyt beértünk a suliba, és le tudtam rázni Ruthot, fölhívtam az ismerős számot. Ezúttal Rosemary jelentkezett.

– Jó reggelt, Rosemary! Itt Jess. Péntekről, emlékszik?

– Jess! – sikoltott föl. – Hol vagy, aranyom? Vicces, gondoltam, hogy aki a Hívószám: 1-800-nál dolgozik, tőlem kérdezi, hol vagyok.

– Most? Az iskolában.

– Egy csomó ember keres, aranyom. Te telefonáltál ide szombaton?

– Én. Miért?

– Tartsd a vonalat. Szólnom kell a főnökömnek. Megígértem neki, hogy szólok, ha megint hívsz. Utolsó csengetés.

– Nincs időm – mondtam gyorsan. – De van hírem Jenny Lee Petersről és Samantha Traversről.

– Azt hiszem, nem értettél meg, aranyom. Nem láttad az újságot? Megtalálták őket. Seant és Olivíát. Ott, ahol mondtad. Azt a kettőt pedig, akikről szombaton beszéltél..., szóval őket is megtalálták. Az itteniek beszélni akarnak veled, szívem. Hogy honnan tudad...

Tehát csakugyan Sean volt az. De miért monda nekem, hogy Samnek hívják? Miért nézett rám olyan ijedten, amikor tudnia kellett, hogy segíteni akarok?

– Fogalmam sincs – feleltem Rosemary kérdésére. –De elkésem. Hadd mondjam el gyorsan...

– Itt van a főnököm, Larry Barnes. Larry, Jess az.

– Jess? – hallottam a kagylóból egy férfihangot.

– Figyeljen ide! Én csak segíteni akarok, nem a főnökkel beszélni. Jenny Lee Peters a kaliforniai Escondidóban van. – Elhadartam a címet. – Sa-mantha Travers pedig..., ez egy kicsit furcsa, de őt a 4-es megyei úton kell keresni, nem sokkal Wilming-ton után, egy fánál. Egy nagy kő van mellette.

– Jess az Jessica, nem? – kérdezte Larry. – Megtudhatnám a vezetéknevedet is? És honnan telefonálsz?

Megláttam Mrs. Pittet, a háztartástanárunkat, amint felém kacsázott. Mrs. Pitt ki nem állhat, mert egyszer egy osztálytársam fejére borítottam az óráján a felfűjtat (teljes joggal, mert azt kérdezte tőlem, milyen érzés, ha valakinek dilis a bátyja). Mrs. Pitt gondolkodás nélkül fölír.

– Mennem kell – mondtam, és visszaakasztottam a kagylót. De ez sem segített.

– Jessica Mastriani! – csapott le rám Mrs. Pitt. – Miért nem vagy az osztályodban? – és máris följegyezte a nevem.

Utólagos hálás köszönetem, Mrs. Pitt. Hadd fejezzem ki hálámat a kivételes megértéséért ebben a nyilatkozatban, amelyet majd egyszer talán nyilvánosságra hoznak, úgyhogy mindenki tudni fogja, milyen kiváló pedagógus.

Az ebédszünetben meg kellett jelennem Mr. Goodhart előtt. Végighallgattam az ilyenkor szokásos bla-blát: mégiscsak alkalmazkodnom kellene a szabályokhoz, meg hogy ilyen magatartással sose kerülök be egyetlen főiskolára se, és a többi. Aztán még egy hét büntetést rótt ki rám. Én pedig megkérdeztem, nincs-e egy mai újságja, mert kiselőadást kell tartanom a nap eseményeiről. Ami persze hazugság volt, csak meg akartam nézni, mire célzott Rosemary.

Mr. Goodhart idedta a *USA Todayt*. Leültem az előtérben, és gyorsan átfutottam. Sok röhejes eseményről tudósított – hogy miféle szamárságokat csináltak különféle híres emberek –, de végül megtaláltam az *Itthon történet* rovatban azt a hírt, hogy egy ismeretlen személy érintkezésbe lépett a Hívószám: 1-800-zal, és pontosan megjelölte, hol található meg négy kisgyereket, akiknek egyike hét évvel ezelőtt tűnt el.

Meredten bámultam a cikket. *Én* voltam az ismeretlen telefonáló. *Én* vagyok benne az újságban. Egy *országos* napilapban.

Az Eltűnt Gyermekeket Kutató Központ tudni szeretné, ki vagyok, hogy kifejezhesse köszönetét. Az is kiderült a cikkből, hogy Olivia Marié D'Amato felkutatásáért jutalmat tűztek ki. Egész pontosan 10 000 dolcsit. Ennyi pénzből olyan motorbiciklit vehetnék, amilyennek egész Indianában csodájára járnának.

Ezt az oltári gondolatot azonban egy másik követte. Nem fogadhatok el pénzt azért, amit tettem. Sosem figyeltem oda különösebben arra, amit a templomban hallottam, de egyvalami megragadt bennem: az, hogy az emberfeladata jót cselekedni. Nem azért, mert pénzt vár el érte, hanem azért, mert így kell tennie. Ahogy például Jeff Dayt is képen kellett törölni.

Minthogy semmilyen tetves jutalomra nem vágytam – még kevésbé akartam látni a képemet a *USA Todayben* –, úgy döntöttem, hogy nem hívom föl többé az Eltűnt Gyermekeket Kutató Központot. Nem akartam, hogy bárki is megtudja, milyen furcsa képességre tettem szert. Enélkül is épp eléggé lesajnálak az osztályban. Na meg a családomnak se hiányzik egy újabb megpróbáltatás. Anya még mindig nem tette túl magát azon, ami Douggal történt. Noha sejtettem, hogy még mindig jobb, ha az ember gyereke médium, mint az, ha skizofrén, végső soron azonban ugyanazt jelenti. Hogy tudniillik NEM NORMÁLIS. Anya másra se vágyott egész életében, mint hogy normális családja legyen. (Habár normális az, ha egy középkorú nő és egy fiatal lány egyforma ruhában jár?)

Ebédszünetben Ruth azzal ugratott a többi zenekari tag füle hallatára, hogy egy darással járok, úgyhogy ők is rám szálltak. De nem bántam. Tudtam, hogy csak féltékenyek. Minden okuk megvolt rá. Rob Wilkins bitangul jóképű. Amikor tanítás után jelentkeztem a büntetésre és megláttam, nagyot dobbant a szívem. Tényleg baromian szexis.

Addig nem volt alkalmunk szót váltani, amíg Miss Clemmings el nem kezdte az ostorpattogtatást. Akkor elővettem a blokkomat, hogy megcsináljam a lecajomat. Rob azonban nem vette el, és nem kezdett üzeneteket küldözni, mint pénteken. Ehelyett a könyvét bújta. Másikat, mint a múlt héten, és izgalmas lehetett, de annyit azért mondhatott volna, hogy szia. Nem mondott, s emiatt irtó pipa lettem. Más lányok talán vették volna az üzenetet, de nekem nem voltak tapasztalataim ezen a téren. Fogalmam se volt, hol rontottam el. Azzal, ahogy a csókjára reagáltam? Tudják: majdnem leestem a motorról. De hát ez volt az első csók az életemben!

Talán a „leányvásáros” megjegyzés volt a baj. Vagy hogy annyira nem illetem bele a Terri- és Challeen-féle társaságba. S az, hogy nem tudtam, még jobban lelombozott.

Alighanem emiatt történt, hogy amikor Hank Wendell odahajolt hozzám, és odasúgta, hogy „Hé, Mast-riani, igaz, amit hallottam? Hogy Wilkins megdugott pénteken?”, teljes erőből nyakon vágtam. Sajnos ahhoz nem eléggé, hogy eltörjem a gigáját, de ahhoz igen, hogy nagyon, de nagyon beguruljon. Mielőtt azonban az ökle elérte volna az arcomat (fölkészültem rá, hogy az ütésnek engedve félreguruljak, ahogy apa tanította), magasba rándult, és eltűnt a látókörömből.

– Megegyeztünk, hogy békén hagyjuk, nem? – Robnak át kellett hajolnia fölöttem, hogy elkapja Hank kezét. Következésképpen az orrom egy vonalba került az övcsatjával. Nem a legelőnyösebb pozícióra. Emiatt majdnem olyan dühös lettem, mint Wendell kérdésétől.

– Azt mondtad mindenkinek, hogy lefeküdtünk? – sziszegtem a nyakam nyújtogatva, hogy lássam az arcát.

Fönn a színpadon abbamaradt a próba. A *Végjáték* egész szereplőgárdája minket bámult.

– Mi folyik ott hátul? – kérdezte Miss Clemmings, és megindult felénk. – Mr. Wilkins! Engedje el Mr. Wendellt, és üljön vissza, de rögtön!

– Jézusom, Wilkins – hörögte Hank. Úgy látszik, mégis erősebb volt az ütés, mint gondoltam. – Még eltöröd a karom!

– Le is téphetem, ha nem hagyod békén – mondta Rob olyan vészjósló hangon, ahogy még sose hallottam beszélni.

– Jézusom, oké – lihegte Hank, és Rob végre elengedte.

Hank lerogyott a székére, Rob visszaült a magáéra.

– Így már jobb – mondta Miss Clemmings olyan elégedetten, mintha az ő személyes érdeme lett volna a verekedés elfajulásának megakadályozása. Én viszont majdnem fölrobbantam a méregtől.

– Miről beszélt? – sziszegtem Robnak, mihelyt Miss Clemmings hátat fordított.

– Semmiről. – Rob visszatemetkezett a könyvébe. –Egy seggfej. Nyugi.

Közlöm magukkal, hogy ha valamit igazán utálok, az az, ha azt mondják nekem, hogy nyugi. Például sokszor tesznek megjegyzést előttem Dougra, amitől mindig bepipulok, aztán azt mondják, nyugodjak meg. Amitől még jobban bepipulok.

– Semmi nyugi! – vicsorogtam. – Tudni akarom, miről beszélt! Azt mondtad a barátaidnak, hogy... megvoltam neked?

Rob végre fölnézett a könyvéből.

– Először is, Wendell nem a barátom – mondta teljesen kifejezéstelen arccal.

– Nem is – szólt közbe Hank, még mindig a csuklóját masszírozva.

– Másodszor – folytatta Rob –, semmit nem mondtam rólad senkinek. Úgyhogy hűlj le.

Nahát, a másik, amit szívből utálok, ha azt mondják, hogy hűljek le.

– Hallgass ide – mondtam. – Fogalmam sincs, mi folyik itt. De ha megtudom, hogy mindenfélét összehordasz rólam a hátam mögött, te is kaphatsz egyet.

Ekkor mosolygott rám először. Mint akinek nem volt szándékában, de mégis. És ha nem tudnák, *olyan* a mosolya...

– Nekem is behúzol egyet? – kérdezte csúfondárosan. Na, ettől megint fölkaptam a vizet.

– Vigyázz, haver! – figyelmeztette Hank. – Ahhoz képest, hogy lány, jó nagyot tud ütni.

Miss Clemmings megint ránc pissegett. Rob visszabújt a könyvébe, és nekem se volt más választásom, mint folytatni a leckémet. Belül azonban tovább füstölögtem. Akkor se hagytam abba, amikor Miss Clemmings nagy kegyesen elbocsátott bennünket. Mert kimentem és láttam, hogy nincs, aki hazavigyen. Hülye fejjel azt mondtam Ruthnak, ne fáradjon, mert biztos voltam benne, hogy Rob hazavisz.

Hát ez óriási!

Persze telefonálhattam volna anyának, de ahhoz túlságosan föl voltam spannolva, hogy itt álljak és várjak, amíg értem jön. Ha nem törölhetek képen azonnal valakit, fölrobbanok! És ilyenkor jobb, ha senki sincs a közelemben. Úgyhogy elindultam gyalog. Mit nekem az a két mérföld! Attól nem kell félnem, hogy megint belém csap a villám. (Nem mintha különösebben izgatott volna. Ezernyi villám csapkodhatott volna körülöttem, észre se veszem.)

Hogy lehettem ilyen süket?

Már a focipályánál jártam, amikor meghallottam Rob motorját. Lehajtott a padkára.

– Jess – szólt –, gyere. Még csak rá se néztem.

– Kopj le – morogtam, és komolyan gondoltam.

– Hazáig akarsz gyalogolni? Ülj már föl, hazaviszlek.

– Tudod, kit vigyél haza!

– Figyelj ide, bocsánatot kérek. Hibáztam, oké?

– Még szép, hogy belátod.

– Először azt hittem, hogy idősebb vagy.

– Miért fontos az, hogy milyen idős vagyok? – Nem volt rajta a sisak, így jól láthattam az arcát. Kifejezetten zavarban volt.

– Nem tudtam, hogy csak tizenhat vagy. Sokkal érettebbnek látszol. Leszámítva azt, hogy örökké olyan sráccokkal akaszkodsz össze, akik minimum két fejjel nagyobbak nálad.

– Mit számít, hogy hány éves vagyok?

– Sokat.

– Még mindig nem értem.

– Mert én tizenhét vagyok. – Nem rám nézett, hanem le a földre, a bakancsa elé. – És próbára bocsátottak.

Próbára!? Jézusom, egy bűnözővel randiztam! Az anyám belehal, ha megtudja.

– Mi... mit követtél el? – hebegtem.

– Semmit.

Egy Volkswagen haladt el mellettünk, és ránk dudált. Rob is a padkán állt, ezért nem értettem, mi a gond. Aztán rájöttem: Miss Clemmings volt az. Bájbáj, gyerekek! Viszlát holnap a büntetésben!

– Komolyan kérdelem. Mit követtél el?

– Hülye voltam. Ennyi elég?

– Nem. Tudni akarom.

– Én pedig nem mondom meg, úgyhogy felejtsd el. Az agyam lázasan forgott. Mit csinálhatott? Bankot rabolt? Akkor nem hagyják szabadlábon. Akkor se, ha megölt valakit...

– Úgyhogy szerintem nem jó ötlet – folytatta. –Mármint az, hogy együtt járjunk. Hacsak... Mikor van a születésnapod?

– A múlt hónapban volt.

Egy olyan szót mondott, amit itt nem vagyok hajlandó megismételni.

– Nézd, engem nem érdekel, hogy próbára vagy bocsátva.

– De az őseidet annál inkább.

– Őket se. Klassz emberek.

– Na persze. Azért szálltál le a motoromról egy sarokkal előbb ahelyett, hogy hazáig vitetted volna magad. Annyira klasszak, hogy nem akarod, hogy tudjanak rólam.

Ezzel megfogott.

– Tudod..., épp most nehéz idöket élnek, ezért nem szeretnék még több izgalmat okozni nekik. Nem muszáj tudniuk.

– Egy ilyen kis városban? Gondolj Wendellre. Csak idő kérdése, hogy az őseid, meg az én pártfogó felügyelőm is szimatot fogjanak.

Semmi kedvem nem volt könyörögni neki, hogy járjon velem. Tény, hogy beleváló srác, de egy lányban legyen büszkeség. Úgyhogy vállat vontam.

– Miattam... – és folytattam az utam.

– Mastriani – szólt utánam fáradt hangon. – Ül már fel, oké? Hazaviszlek. Vagy csak az utcátok sarkáig.

– Nem is tudom – mondtam hátranézve, a szempilláimat rezegtetve. – Miss Clemmings már látott bennünket. És ha egyenesen a zsarukhoz megy?

– Ül már föl! – förmedt rám.

Sejtem, mit gondolnak. Azt, hogy a továbbiakban a sít meg a többi ellenére Rob és köztem izzó szerelem fejlődött ki, és hogy itt és most kitálatom a kapcsolatunk minden részletét. Sajnálom, hogy csalódást okozok, de nem lesz folytatás. Először is, a szerelmi életem csakis rám tartozik, és az egyetlen ok, amiért itt megemlítem, az, hogy később fontos szerepet játszott. Másodsor, Rob egy ujjal se ért hozzám (legnagyobb sajnálatomra).

Ahogy ígérte, letett a sarkon, én pedig a hátralevő utat gyalog tettem meg, magamban átkozódva, hogy ennek a baromian maradi államnak a baromian maradi törvényei szerint kell élnem. Mert Indianában egy tizenhat éves lány nem randizhat egy tizennyolc éves fiúval. Viszont első unokatestvérek minden további nélkül összeházasodhatnak, függetlenül az életkoruktól. Nem viccelek! Nézzenek utána, ha nem hisznek nekem.

Amikor hazaértem, a konyhában szokás szerint folyt a balhé. Legnagyobb meglepetésemre ezúttal Doug bevonásával, aki a konyha közepén állt, és a padlót bámulta, miközben anya apával üvöltözött.

– Megmondtam, hogy még korai! – visította, ugyanis roppant egészséges tüdővel áldotta meg a Teremtő. – Megmondtam! De te nem hallgattál rám! Mert Joe Mastriani mindig mindent jobban tud!

– A fiú remekül helyállt – védekezett apa. – Komolyan. Oké, elejtett egy tálcát. Nem nagy ügy. Mindennap eltörrik egy-két tányér. Fogyóeszköz.

– Mondtam, hogy még korai! – ordította anya.

Douglas meglátott az ajtóban, és lesütötte a szemét. Ugye mondtam már, hogy a suliban sokszor csúfolnak azzal, hogy a bátyám gyógyos, meg hogy alighanem sorozatgyilkosként fogja végezni. És hogy emiatt vagyok és leszek büntetésben időtlen időkig. Mert annyi sok srácnak kell bemázolnom amiatt, hogy ilyen ocsmányságokat mondanak a testvéremről. Szerintem Douglasból sosem lesz sorozatgyilkos. Sokkal féltékenyebb annál.

Apa is észrevett.

– Hol voltál ilyen sokáig? – kérdezte közönyösen.

– Zenekari próbán.

– Aha – bólintott, és most ő kezdett el kiabálni.

Gyorsan kiszórtam magamnak egy tál müzlit, és tejet öntöttem rá; közben, persze, megnéztem a dobozt. Úgy lett, ahogy gondoltam: anya észrevette a lejárt szavatosságot, és elszaladt egy friss dobozért. Megnéztem rajta a gyerekeket, és azon tűnődtem, vajon reggelre kelve tudni fogom-e, hol vannak. Valószínűleg igen. Végtére még nem tűnt el a mellemről a villámcsapás foltja. Csak mintha halványodott volna egy kicsit.

Aztán azon agyaltam, mi lehet Seannal. Azóta biztos visszakerült az igazi családjához. És ezt nekem köszönheti. Legalább egy bocsánatkérés kijárna tőle, amiért olyan bunkó módon viselkedett a paoli ház előtt.

Fölmentem, de mielőtt ráléphettem volna a cselédlépcsőre, Mike a frászt hozta rám azzal, hogy kirozott Doug szobájából, és rám támadt:

– Ki az ördög volt az?

Az ijedtségtől nekiestem a falnak.

– Kicsoda? És mit keresel Doug szobájában? –Megláttam nála a távcsövet, és már tudtam is. – Oké, de nem arról van szó, amire gondolsz.

– Honnan tudod te, hogy én mire gondolok? Megmondom: arra, hogy a Pokol Angyalaival hetyegsz.

– Nem hetyegek senkivel. Különben sincs semmi köze a Pokol Angyalaihoz, te agyalágyult.

– Akkor kicsoda?

– Egek, hiszen egy évfolyamra jártok! Ő is idén végez. Rob Wilkins.

– Nem ismerek semmilyen Rob Wilkins nevű végzőst.

– Ismersz te bárkit, akinek nem úgy kezdődik a neve, hogy www-pont-kukac?

De Mike nem engedett el ilyen könnyen.

– Szóval miféle srác? Osztályismétlő?

– Nem..

– Akkor hogyhogy nem ismerem? – Leesett az álla. – Atyavilág! Csak nem egy darás?

– Dugulj már el, Mike! Nem hiszem, hogy a Harvardon kedvelik ezt a begyepesedett gondolkodást.

– Anya agyon fog ütni.

– Nem, mert te nem mondod el neki.

– De igenis elmondom. Nem tűröm, hogy a húgom egy darással járjon.

– Nem járunk. És ha nem mondod el, ezen a hétvégén átveszem az étteremben a műszakodat.

Egy pillanat alatt elfelejtette, hogy meg kell védelmeznie a húgát. Hiszen így zavartalanul szörfözhet szombaton is az interneten.

– A vasárnap estit is? – kérdezte mohón.

Sóhajtottam, mint aki mérhetetlenül nagy áldozatot hoz, noha az összes jövőbeli műszakját hajlandó lettem volna átvenni, csak hogy az anyám ne tudjon Robról.

– Azt is – bólintottam megadóan.

Mike ragyogott. Aztán eszébe jutott, hogy mégiscsak a bátyám, akinek kötelességei vannak a húgával szemben.

– Nem túl öreg hozzád? Hiszen te még csak másodikos vagy.

– Ne aggódj, Mikey. Tudok vigyázni magamra.

– De ha az a srác... szóval ha nagyon nyomul? Bárcsak nyomulna, gondoltam.

– Te csak kémkedj ezután is Claire Lippman után, és bízd rám, hogy én mit csinálok.

Mike elvörösödött, de egy csöppet se sajnáltam. Hiszen megszarolt.

Amikor ágyba bújtam, a fejem túlságosan tele volt Robbal, úgyhogy eszembe se jutottak az eltűnt kis kölykök.

Másnap azonban minden megváltozott.

10.

Amikor reggel a sulis előcsarnokából föl hívtam Rosemaryt, valahogy furcsának éreztem a hangját. Talán azért, mert először más válaszolt. Én csak azt kérdeztem, ott van-e Rosemary, mire a férfihang azt felelte: – Egy pillanat! – aztán egy kattánás, és végre meghallottam Rosemary hangját.

– Szia, Jess! – köszönt, de valahogy nem túl lelkesen. – Hogy vagy, aranyom?

– Jól. Van néhány új címem.

– Ööö... Gondolom, még nem láttad a mai újságot. –A jutalomra gondol? – A BASZD MEG feliratra meredtem, amit valaki belekarcolt a falba. – Arról tudok. De miért fogadjak el jutalmat azért, amit minden tisztességes ember ingyen megtenne? Ugye, érti?

– Persze hogy értem. De nem erről beszélek. Hanem az egyik kislányról, akiről tegnap szóltál. Azt mondtad Larrynek, hogy egy fánál fogják megtalálni.

– Ja? – Sasszemmel lestem, nem mutatkozik-e Mrs. Pitt; ma nem hagyom magam elkapni. De csak egy fekete autót láttam, amely éppen behajtott a tanári parkolóba. Két öltönyös pofa szállt ki belőle. Álruhás zsaruk, gondoltam azonnal. Valaki beköpött valakit. – Azt én is furcsának találtam. Mit csinált annál a fánál?

– Nem a fánál volt, hanem a fa alatt. Holtan. Meggyilkolták és ott ásták el... Jess, ott vagy még?

– I-igen – dadogtam. – Holtan? Azt a kis hogyishívjüket? – Ez már egy cöppet sem volt mulatságos.

Csakugyan nem volt az. Mert észrevettem, hogy a két álruhás zsaruk egyenesen *felém* tart. Mind a kettő öltönyt viselt. A hajuk egyformán rövidre volt nyírva. Egyikük benyúlt a mellzsebébe, és amikor kihúzta a kezét, egy kis szétnyitott igazolványt mutatott felém.

– Hello! – köszönt barátságosan. – Én Chet Davies különleges ügynök vagyok az FBI-tól, a társam pedig Allan Johnson különleges ügynök. Te meg Jess vagy, ugye? Néhány kérdést szeretnénk fölteni neked, Jess. Légy szíves, tedd le a telefont, és gyere velünk.

Még hallottam Rosemary hangját:

– Jess, nagyon sajnálom, én nem akartam, de rám parancsoltak...

Davies ügynök megfogta a karom:

– Tedd le a telefont, és gyere velünk.

Mind a mai napig nem tudom, mi vitt rá, de ahelyett, hogy visszaakasztottam volna a kagylót, ahogy kérte, akkorát vágtam vele az ügynök képébe, amekkora az erőmből telt. Aztán futásnak eredtem.

Persze nem jutottam messzire. Arra is rájöttem, hogy butaság: se autóm, se motorom, meddig juthatok el gyalog? Ez itt az FBI, nem pedig a tohonya rendőrünk, aki olyan kövér, hogy még egy tehenet se érne utol, nemhogy egy tizenhat éves lányt, aki tízéves kora óta zsinórban nyeri a 200 métert. De mintha meghibbantam volna. És ha meghibbanok, többnyire ugyanoda lyukadok ki. Úgyhogy abba hagytam a fogócskázást, fölrántottam Mr. Goodhart ajtaját, és az ablaknál lévő narancssárga székre rogytam.

Mr. Goodhart sajtos szendvicset evett. Rám nézett, és így szólt:

– Nahát Jess, milyen kedves meglepetés! Mi szél hozott ide hajnalok hajnalán?

Kicsit lihegtem.

– Két FBI-os fickó be akart rángatni az autójába, hogy kihallgassanak, de én az egyiknek bemázoltam egyet, és inkább ide jöttem!

Mr. Goodhart kortyolt egyet a Snoopy-figurás bögréjéből.

– Oké, Jess, kezdjük előlről. Én azt kérdezem, hogy mi szél hozott ide hajnalok hajnalán, mire te valami olyasmit felelsz, hogy „nem is tudom, Mr. Goodhart, csak gondoltam, megkérem, beszéljen Miss Kovax-szal, hogy foglalkozzék egy kicsit külön is velem, mert nem állok jól irodalomból...”

Ekkor azonban Helen, a titkárnő jelent meg az ajtónyílásban. Kicsit zavartnak látszott.

– Paul – mondta –, itt van két úriember az... – De nem fejezhette be, mert Chet Davies különleges ügynök félretolta az útból. Véres zsebkendőt szorított az orrára. Fölvillantotta a jelvényét Mr. Goodhart előtt, pontosan úgy, ahogy a filmekben csinálják, de a szemét rám szögezte.

– Eldézést, urab – kezdte náthás hangon, amin nem csodálkoztam, hiszen alighanem eltört néhány porcogója, vagy mi. – De egy szövetségi ügynök megtámadása bűncselekmény, ifjú hölgy. Velünk kell jönnöd.

Nem moccantam. Viszont abban a pillanatban, amikor Davies ügynök kinyújtotta felém a kezét, megszólalt Mr. Goodhart:

– Bocsánat. – Csak ennyit mondott, de ez elég volt ahhoz, hogy az ügynök visszahúzza a kezét, és elővegye az igazolványát.

– Chet Davies különleges ügynök vagyok. Elviszem ezt a lányt kihallgatni.

Mr. Goodhart harapott egyet a szendvicséből, letette, majd közölte:

– De nem a szülei nélkül. Ugyanis kiskorú.

Ekkor Allan Johnson különleges ügynök lépett sorompóba. Ő is megvillantotta a jelvényét, bemutatkozott, majd így szólt:

– Uram, engedje meg, hogy tudomására hozzam: ezt az ifjú hölgyet néhány gyermekrablási ügyben, valamint egy gyilkosság miatt kell kihallgatnunk.

Mr. Goodhart fölvent a szemöldökét.

– Te aztán szorgalmas voltál, Jessica.

– Éppen telefonáltam – szólaltam meg kicsit rekedten, mert hirtelen olyan közel álltam a síráshoz, mint még soha –, amikor ez a két ember, akit még sosem láttam, rám parancsolt, hogy szálljak be az autójába. Engem az anyukám arra tanított, hogy sose üljek be idegenek autójába, akárminek mondják is magukat. Mutattak valamilyen igazolványt, de honnan tudhattam volna, hogy tényleg az FBI-tól jöttek, mikor még sosem láttam FBI-igazolványt?

Ezért ütöttem, és... jaj, Mr. Goodhart... – Éreztem, hogy a szememet előntik a könnyek.

– Ejnye, Jessica – mondta Mr. Goodhart a maga csúfondáros modorában –, csak nem ijedtél meg ettől a két bohóctól?

– De. Nagyon megijedtem, és... nem akarok börtönbe kerülni! – Mire idáig jutottam, resteltem bevallani, de nem hogy közel álltam a síráshoz, hanem valóban sírtam. Mit sírtam? Bömböltem. Maguk is megijednének, ha az FBI akarná kihallgatni magukat.

Miközben a szememet törölgettem a kezemmel (s magamban ki tudja, hányadszor átkoztam el Ruthot emiatt az egész miatt), Mr. Goodhart a két FBI-os fickóra emelte a tekintetét, és már egy csepp se csúfondárosan, hanem halál komolyan rájuk szólt:

– Maguk foglaljanak helyet odakint. A kislány sehova nem megy addig, amíg nincsenek itt a szülei. Meg az ügyvédjük.

Ha látták volna az arcát, tudhatták volna, hogy nem tréfál. Még sosem éreztem ekkora hálát iránta. Úgy értem, könnyen osztogatja a büntetéseket, de ha kell, szívvel-lélekkel kiáll mellettünk. És ezt az FBI-osok is belátták. Davies fojtottan káromkodott. A társa pedig láthatóan zavarba jött.

– Nézze, kisasszony – mondta –, nem akartuk megijeszteni. Csak néhány kérdést szeretnénk fölteni. Talán akad itt egy csendes hely, ahol elintézhethénk az ügyet.

– Persze – bólintott Mr. Goodhart. – Mihelyt itt lesznek a szülők.

Johnson különleges ügynök tudta, mikor kell visszakozni. Bólintott, kiment az előtérbe, leült és lapozgatni kezdett egy képes újságot. Davies viszont egy csúnya szót morgott, és járkálni kezdett, amivel szemmel láthatóan idegesítette a titkárnőt. Csak Mr. Goodharton nem lehetett fölfedezni egy szikrányi idegességet se. Még egyet kortyolt a kávéjából, aztán fölvette a telefont.

– Oké, Jess, kit hívjak, az anyádat vagy az apádat? –Az... apámat. Inkább őt.

Mr. Goodhart tehát fölívta apát a Mastriani'sban. Minthogy a verekedéseim ellenére még egyik ösömet se hívták be soha a suliba, némi aggodalmat hallottam ki apa hangjából, amikor megkérdezte, csak nem esett valami bajom. Mr. Goodhart megnyugtatta, hogy nem, de ha van ügyvédje, jó lenne, ha őt is magával hozná. Apa, áldja meg az Isten, még azt se kérdezte, hogy miért. Csak annyit mondott, hogy öt perc múlva ott lesznek.

Mr. Goodhart letette a kagylót, majd elővett néhány papírzsebkendőt, amit azoknak a balfácánoknak tart a fiókjában, akik naphosszat a szerencsétlen családi életük meg más effélék miatt siránkoznak neki. Én is ilyen balfácán vagyok, gondoltam, és nagyot trombitáltam a zsebkendőbe.

– Most pedig halljam, miről van szó!

Fél szemmel az FBI-os fickókat lesve, elsuttogtam (nehogy meghallják) az egész históriát attól kezdve, hogy lecsapott mellettem a villám, egészen a mai reggelig, amikor Davies különleges ügynök az orrom

alá dugta az igazolványát. Egyedül Robot hagytam ki abból a meggondolásból, hogy róla Mr. Goodhart-nak se muszáj tudnia.

Mire befejeztem, megérkezett apa az ügyvédünkkel, aki történetesen nem más, mint Ruth papája, Mr. Abramowitz. Addigra Davies ügynök is összeszedte magát, és úgy tett, mintha nem akart volna betuszkolni az autójába, és mintha én se töröltem volna képen a telefonkagylóval. De nem ám! A lehető legtárgyilagosan közölte apával és Mr. Abramowitzcal, hogy az FBI-t fölöttébb érdeklí az a személy, aki különböző nyilvános telefonállomásokról fölívta az EGYKK-t, vagyis az Eltűnt Gyermeket Kutató Központot; tudniillik ennek révén találtak rám. A szervezetnek tehát olyan készüléke van, amely kijelzi a hívás helyét, ezért Rosemary kezdettől fogva tudta, honnan telefonálok. Már csak el kellett csípniük egy hívást, és *voilà* – ahogy anya mondaná –, tetten is értek.

A fő kérdés persze az, hogy miután tetten értek, mit fognak kezdeni velem. Ha jól tudom, egyetlen törvényt se szegtem meg, leszámítva azt, hogy képen töröltem egy FBI-ügynököt, és Davies bizonyára szívesen visszatért volna erre a témára.

A nagy felhajtás – két különleges ügynök, egy atya, plusz egy ügyvéd – feltűnése Mr. Feeneyt, a dirt is kicsalta barlangjából. Különben ritkán jön ki az igazgatói irodából, inkább csak egy-egy iskolai gyűlésre, amikor elmondja, hogy ha alkoholos italt ittunk, ne vezessünk. Most fölajánlotta a saját tárgyalószobáját, és nemsokára ott ültünk mind a heten – én, apa, Ruth papája, Mr. Goodhart, Mr. Feeney és a két ügynök –, én pedig újra elmondtam azt, amit az imént Mr. Goodhartnak.

Gondolom, sejtik, hogy amikor befejeztem – hogy is mondjam? –, nos, kicsit kételkedve néztek rám. Hiszen elég hihetetlenül hangzott az egész. Hogy lehet, hogy minden reggel arra ébredek, hogy tudom azokat az adatokat, teljesen ismeretlen gyerkőcökről? Talán csakugyan a villámcsapás tette, de hogyan? És miért? Erre senki se tudta a választ. Gyanítom, hogy nem is fogja megtudni soha. Johnson különleges ügynök azonban mindenáron ki akarta deríteni. Hetvenhét kérdést zúdított rám. Némelyik igazán furcsa volt. Mint az, hogy vérzett-e a tenyerem vagy a lábam. – Dehogy! – tiltakoztam, és úgy néztem rá, mint egy bolondra.

– Ha ez igaz... – mondta, amikor már azt hittem, föltette az összes lehetséges kérdést.

– *Ha igaz?* – vágott közbe az apám, aki nem valami nyugodt természetű. – *Ha?* – ismételte meg. – Maga kételkedik a lányom igazmondásában?

Mert apa, ha nem veszik dicsekvésnek, büszke volt a lányára. Nemcsak azért, mert ezúttal nem pityeredtem el, miközben a lehetetlen kérdésekre válaszoltam, hanem mert ha meggondolja az ember, inkább dicséretet érdemeltem volna. Végtére megtaláltam egy sereg eltűnt kisgyereket. Oké, az egyik halott, de nélkülem ezt se tudták volna meg soha. És ha figyelembe vesszük, hogy a családuk egyik sarja skizofrén, a másik meg, ne szépítsük, egy társadalmi pária, még ha bejutott is a Harvardra, érthető az öröme, hogy legalább a harmadik jót cselekszik.

– Ne értsen félre, uram! – védekezett Johnson ügynök. – Az utolsó szóig elhiszem azt, amit Miss Mastriani előadott nekünk. Csak azt mondom, hogy ha mindez igaz, akkor ő egy különleges tehetséggel bíró ifjú hölgy, aki különleges bánásmódot érdemel.

Egy pillanatig azt hittem, valamilyen szerpentin-dobálás parádét helyez kilátásba, mint amikor a Yankee-eket fogadták New Yorkban a világbajnokság megnyerése után. Vagy szívesen elmentem volna egy hajóútra, föltéve, hogy nem cammog túl lassan az a hajó. De apa mindjárt sejtette, hogy valami másról lesz szó.

– Miféle bánásmódot? – kérdezte gyanakodva.

– Nos, ilyen esetekben..., és szeretném, ha elhinné nekünk, hogy az FBI roppant megbecsüli azokat, akik valamilyen extraszenzorális képességgel rendelkeznek, az a helyzet, hogy ha nyomozás közben zsákutcába kerülünk, gyakran kérünk tanácsot médiumoktól.

– Elhiszem. De mi köze ennek Jesshez?

– Szeretnénk meghívni Miss Mastriant, természetesen az ön engedélyével, az egyik kutatóintézetünkbe, hogy többet megtudhassunk a bámulatos képességéről.

Azonnal fölremlt előttem gyerekkorom egyik kedvenc videofilmje, a *Menekülés a boszorkányok hegyére*. Ha maguk is látták, emlékezhetnek rá, hogy az összes extraszenzis gyereket elvitték egy spéci intézetbe, ahol ugyan ott volt mindenki szobájában a beígért üdítőitalos automata (ami nagyon tetszett), de igazából fogolyként őrizték őket.

– Khm – köhintettem el magam. Minthogy eddig nem hoztam beszéltek, mindenki felém fordult. –Köszönöm, nem kérek belőle.

Mr. Goodhart nyilván nem látta a szóban forgó filmet, mert így szólt:

– Várj egy kicsit, Jess. Hallgassuk végig Johnson különleges ügynököt. Nem minden bokorban terem ilyen rendkívüli képességű kislány. Fontos, hogy minél alaposabban a végére járjunk, mi történt veled. Hogy például jobban megértsük, hogyan működik az emberi agy.

Döbbsen bámultam rá. Ámuló!

– Nem megyek el semmilyen különleges kutatóintézetbe. Pláne nem Washingtonba.

– De ez itt van Indianában – mondta gyorsan Johnson. – Alig egyórányira, a crane-i katonai támaszponton. Ott megfelelő módon tanulmányozhatnánk Miss Mastriani rendkívüli tehetségét. Esetleg újabb hiányzó személyek föl kutatásában is segíthetne. Amikor ma telefonált az EGYKK-nak, újabb eltűnt gyerekekről akart hírt adni?

– Igen – feleltem morcosan. – De nem volt alkalmam elmondani, mert maguk teljesen kiverték a fejemből a címeiket. – Ez persze nem volt igaz. De egy csöppet se vágytam a crane-i katonai támaszpontra. Ott akartam maradni, ahol vagyok. És tanítás után büntetésben csücsülni. Másképp hogy találkozhatnék Robbal?

És mi lesz Karén Sue Hankeyvel? Nagyon ácsingózik a helyemre. Nem hagyhatom ki, hogy ezúttal is jól leégessem. Ez az én különleges képességem, nem pedig az a furcsaság, ami az elmúlt napokban történt velem.

De Johnson nem hagyta magát.

– Sokkal, de sokkal többen hiányoznak a világon, Miss Mastriani – folytatta –, mint ahány embernek a képe ráfér a tejesdobozokra. A maga segítségével talán megtalálhatnánk a még mindig hiányzó hadifoglyokat, akiknek hazatéréseért húsz-harminc éve imádkozik a családjuk. Megtalálhatnánk a bujkáló apákat, és behajthatnánk rajtuk azt a pénzt, ami annyira kellene a gyerekeiknek. Elfoghatnánk az elvetemült sorozatgyilkosokat, mielőtt újabb áldozatokra csapnának le. Az FBI komoly pénzjutalmat ajánl föl azoknak, akik a körözött bűnözők nyomára vezetnek.

Tudtam, hogy az apám azonnal bekapja a horgot. Egy kicsit én magam is beugrottam. Úgy értem, azt hittem, csuda klassz lenne, ha segítenék föl kutatni az eltűnt családtagokat, vagy elkapni a rossz embereket. De miért kellene ezt egy katonai támaszponton csinálnom? Ezt meg is kérdeztem tőlük. És még azt is hozzátettem:

– Lehet, hogy nem működne a dolog. Mi van, ha csak a saját ágyamban tudom megtalálni az eltűnteket? Miért ne maradhatnék itthon?

A két ügynök összenézett. Mindenki más őket figyelte azzal a „csakugyan, miért ne?” arckifejezéssel.

– Természetesen itt is maradhatna, Jessica. – Aha, már nem vagyok Miss Mastriani! – De a kutatóink szeretnék elvégezni bizonyos vizsgálatokat. Minthogy a jelek szerint ez az egész egy villámcsapással kezdődött, nos, nem akarok pánikot kelteni, de azt hiszem, magának se lennének ellenére ezek a vizsgálatok. Mert hasonló esetekben előfordult, hogy fontos belső szerveket is károsodás ért, ami hónapokig rejtve maradt, azután...

– Mi történt azután? – hajolt előre apa.

– Azután az illető egyszer csak meghalt szívrohamban. A villámcsapás ugyanis hihetetlenül megterheli a szívet. Vagy embóliát, esetleg aneurizmát idéz elő. Számptalan komplikáció adódhat. Egy alapos orvosi kivizsgálás...

– Amit itt is elvégezhetnek dr. Hinkle rendelőjében – vágtam közbe morcosan. Dr. Hinkle a családorvosunk. Igaz, hogy ő diagnosztizálta rosszul Douglas betegségét, de nem lehet mindenki tökéletes.

– Minden bizonytalansággal – bólintott Johnson. – Ámbár egy általános orvos nem mindig veszi észre azokat a parányi elváltozásokat, amelyek egy ilyen szokatlan esemény miatt következnek be.

– Mi van azzal a pénzjutalommal? – kérdezte váratlanul Mr. Feeney.

Döbbsen meredtem rá. Micsoda seggfej! Lefogadtam volna, hogy egész idő alatt azon törte a fejét, hogyan tehetné rá a mancsát arra a pénzre. Berendezhetne belőle például egy új kiállító helyiséget az indianai bajnokságban nyert összes hülye serleg bemutatására.

Na, ebből nekem elég! Fölálltam, hátratoltam a széket, amely sokkal szebb volt, mint az osztályokban lévők: kerekeken gurult, és valamilyen puha, síkos anyaggal volt kárpitozva (nem lehetett bőr, mert akkor Mr. Feeneynek meggyűlt volna a baja a kuratóriummal a túlköltségek miatt), és kereken kijelentettem:

– Ha nem tartóztatnak le, akkor én inkább hazamennék.

– Nem azért vagyunk itt, Jessica – jelentette ki Johnson ügynök. És ekkor teljesen váratlan dolog történt. Az apám is fölállt, és azt mondta:

– Épp eléggé megijesztették mára a lányomat. Hazaviszem az anyjához.

A két ügynök ismét összenézett. Látszott rajtuk, hogy nem akarnak elengedni ilyen könnyen. De apa már odajött hozzám, fölvette a hátizsákomat és a fuvolámat, a másik kezét pedig a vállamra tette: – Gyere, Jess.

Ruth papája benyúlt a zsebébe, elővett néhány névjegyet, és a tárgyalóasztalra ejtette őket.

– Uraim, ha érintkezésbe óhajtanak lépni a Mastriani családdal, az irodám révén elérhetik őket. Jó napot!

Johnson ügynök nem tudta eltitkolni csalódottságát. De csak annyit mondott, hogy ha a támaszpontot illetően meggondolnám magam, bármikor telefonálhatok nekik. És ő is ideadott egy névjegyet. Davies ügynök, mielőtt távozott, előrebökte a mutatóujját, mintha le akarna lőni. Ettől megijedtem egy kicsit, főleg mert az orrcimpájára rászáradt a vér, az ornyergén pedig lilás véraláfutás keletkezett.

Mr. Feeney felmentett az aznapi óralátogatás alól. Egy szóval se említette a büntetésemet; utóbb rájöttem, azért, mert fogalma sem volt róla. Az igazat megvallva Mr. Feeney nem sokat törődik a diákjaival. Mr. Goodhartot pedig én kértem arra, hogy tekintettel Douglasre, ne zaklassa ilyesmivel a szüleimet. Ő tartotta magát az ígéretéhez, de azt mondta, gondolkozzam még ezen a támaszpontügyön. Majd gondolkodom, mondtam, de persze eszem ágában se volt.

Apa hazavitt. Útközben megálltunk a Wendy'snél, és vett nekem egy fagyit. Ez afféle tréfa volt, mert amikor annak idején a megyei kórházból jöttünk haza (ahol azért kezeltek, mert harmadfokú égést szenvedtem a vádlimon a szomszédunk Harleyjának a kipufogójától. Még mindig látszik a helye, noha az égési osztályon három hónapig kínoztak, hogy eltüntessék), minden alkalommal vett nekem vigasztalásul egy fagyit. A kötözésnek nevezett procedúra ugyanis borzalmasabb volt magánál a sérülésnél. Ez a mostani gesztus mélységesen megindított.

Útközben apa beleegyezett, hogy anyán kívül senki másnak nem szól arról, mi történt, én pedig megígértem, hogy a jövőben semmit sem titkolok el előle. De Robról még mindig nem szóltam, mert ez olyan titok, amiről még az FBI-nak sincs sejtelme.

11.

Kiderült, hogy nemcsak apát kellett volna megesketnem a titoktartásra, hanem Mr. Feeneyt is. Azt képzelte, hogy így csakugyan megkaparinthatja a jutalmat? Vagy azt, hogy ha elköpi a dolgot, egész Indianában az ő iskolája lesz a leghíresebb? Hiszen az ő sportpályájának tribünjébe csapott bele a ménkű! A lényeg, hogy amikor a verandánkon landolt a helyi újság ezen a délutánon (azért jelenik meg reggel helyett délután, hogy az újságíró uraknak ne kelljen éjszakázniuk), mit láttam az első oldalon? A saját fényképemet! Ezzel a szöveggel:

AKIT MEGÉRINTETT ISTEN UJJA.

Említettem már, hogy a városunkban több templom van, mint ahány gyorsétterem? Dél-Indiana erősen vallásos vidék.

A cikk ismertette, hogyan mentettem meg több kisgyereket azután, hogy villámcsapás képében megérintett az Isten ujja. Továbbá, mindeddig teljesen átlagos diáklány voltam, aki az iskola zenekarában fuvolázik, a hétvégeken pedig kiségit az apja éttermeiben, és föl is sorolták valamennyit. Tudtam, hogy ezek az adatok nem Mr. Feeneytől származnak; ő nem ismer ennyire. Tehát Mr. Goodhartnak is lehet némi szerepe az ügyben. És higgyék el, hogy ez fáj egy kicsit. Egy szóval se említették se Douglast, se a büntetéseimet, de minden egyébről szó esett. Pedig a felügyelő tanárság többé-kevésbé bizalmi állás, nem?

Apa azonnal telefonált Mr. Abramowitznak, aki azt válaszolta, hogy „sajnos nem lehet minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy tőle származnak az információk”. Ettől függetlenül megfogalmazott egy keresetet az iskola ellen, amiért kiadta az újságnak a fényképemet, mert ezzel, mint mondta, megsértették a személyiségi jogaimat.

Ne kérdezzék, hogy miért, de az egész históriának egyedül az anyám örült. Azt akarta, hogy tartsak sajtóértekezletet a Mastriani's nagytermében. Újra meg újra elmondta, mennyit hozna a sok idetóduló riporter által elfogyasztandó étel-ital. Sőt előszedte a szabásmintáit, mert új ruhát akart varrni nekem a nagy eseményre. De még ezen is túltett, amikor meghallotta a jutalom hírért.

– Mennyi? Mármint koponyánként.

Éppen vacsoráztunk: fettucinit tejszínes gombamártással.

– Nem a jutalom a lényeg, Toni – mondta apa. – Hanem az, hogy Jessica még csak kislány, akit nem akarok ilyen fiatalon kitenni a média zaklatásának.

– Tízezer dollár gyerekenként? – firtatta tovább anya. – Vagy csak azért az egyért? –Toni!

– Joe, én csak azt mondom, hogy tízezer dollár nem semmi. Vehetnénk rajta egy új tűzhelyet, meg a Joe Juniorba is...

– Az új tűzhelyre a hagyományos módon szerzünk pénzt – jelentette ki apa. – Hitelt veszünk föl.

– Arra anélkül is szükség van Mike taníttatásához. Michael, aki azzal reagált a húga újonnan támadt

pszichikai képességének hírére, hogy megkérdezte, nem tudom-e, hol van az a kék turbános férfiú, aki Nostradamus jóslata szerint ki fogja robbantani a III. világháborút, döbbsen kerekítette el a szemét.

– Ne meresztgesd rám a szemed, fiatalember – szólt rá anya. – A Harvard ugyan szép ösztöndíjat ad, de az sem elég...

– Különösen akkor nem – vette át a szót apa, miközben kitunkolta a tányérjén maradt szószot-, ha Doug is visszamegy a kollégiumba.

Anya lecsapta a villáját.

– Dougie nem megy oda vissza! Soha!

– Toni, a fiúnak tanulnia kell. Nem ülhet egész életében a szobájában a képregényeivel.

– Miért ne? Ha erre vágyik...

– Senki se élhet a vágyai szerint. Én például szívesen feküdnék egész nap egy függőágyban a kertben. Jess motorbiciklivel szeretne száguldozni. Mike pedig... őszintén szólva fogalmam sincs, mit szeretne Mike.

– Elcsavarni Claire Lippman fejét – kottyantottam el, mire a bátyám jól belém rúgott az asztal alatt.

– Akármit szeretne is, nem valószínű, hogy megteheti. Senki sem teheti azt, amit akar. Azt tesszük, amit tennünk *kell*. Dougnak pedig vissza kell mennie a kollégiumba.

– Egészségünkre! – motyogtam és fölálltam. Egész nap nem beszéltem Ruthszal. Mit gondolhat ő erről az egészről? Nem mindennap jelenik meg az ember legjobb barátjának fényképe az újság címlapján.

De sosem tudtam meg, mit gondol róla. Mert amikor kiléptem az ajtón, hogy átugorjam a két házat elválasztó sövényt, felvevőgépekkel és mikrofonokkal felszerelkezett riporterrekbe ütköztem.

– Itt van! Ő az! – kiáltotta egyikük, akit a 4-es csatornán szoktam látni, és botladozva szaladt felém a fűben. – Jessica! Milyen érzés a nemzet hőséneke lenni?

Dermedten bámultam a filcsapkás mikrofonra. A következő pillanatban ezer másikat dugtak elé. Mindenki egyszerre kérdezett. Már is megvolt az anyám által vágyott sajtóértekezlet – azzal a különbséggel, hogy közönséges pólót és farmert viseltem (szerencsére). Még csak meg se fészülködhettem.

– Ööö – hebegtem a mikrofonokba.

A következő pillanatban ott termett az apám, és visszacibált a házba, a riporterekre pedig ráüvöltött, hogy takarodjanak a kertjéből. Senki sem hallgatott rá mindaddig, amíg meg nem érkezett a rendőrség. Most derült ki, milyen okosan tette apa, hogy olyan sokszor potyán megebédeltette őket. Soha nem láttam olyan dühös embereket, mint amikor behajtottak az utcánkba, és annyi szabad helyet se találtak, hogy leparkolhassanak: minden talpalatnyi helyet elfoglaltak a média furgonjai. Mifelénk olyan ritkán történik valami, hogy ha mégis megszegi valaki a törvényt, a kék mundérosok azonnal lecsapnak a bűnösre.

Amikor meglátták a kertünkben azt a sok idegent, egyből fölkapták a vizet, csak épp másképp, mint az anyám. Visszaszóltak az őrszobára, és pillanatok alatt ott volt az egész technika: kordonok, kutyák, könnygázgránátok és a többi. Alig várták, hogy bevethessék a firkászokkal szemben, akik közül pedig egyesek igencsak tekintélyes hálózatoktól jöttek.

Bevallom, nagy hatást tett rám az egész. A szobám ablakából figyeltem Mike-kal együtt. Mike még az interneten is keresni kezdte a nevem, és azt mondta, máris 270 site-on említik. Még senki nem vágta össze a fejemet egy Playboy-nyuszi meztelen cicijével, de Mike azt mondta, csak idő kérdése.

Aztán elkezdett csengeni a telefon. Az első hívások a kint ácsorgó riporterektől érkeztek, akik azt akarták, hogy menjek ki és nyilatkozzam. Csak egyetlenegyszer, és békén hagynak, ígérték. Apa szó nélkül letette a kagylót.

Aztán civilek telefonáltak, akiket szintén nem ismertünk, és akik azt kérdezték, segítenék-e nekik a hiányzó gyerekük, férjük, feleségük, apjuk, anyjuk megkeresésében. Apa eleinte szépen beszélt velük, mondván, nem így működik a dolog, látnom kellene az eltűnt személyek fényképét. Erre azt felelték, máris indulnak, képestül. Nahát, apa ekkor húzta ki a telefon dugóját.

Egy csapásra híresség lettem. Vagy fogoly a saját otthonomban.

És még mindig nem beszéltem Ruthszal. De mert se ki nem mehettem, se a telefont nem használhattam, nem maradt más hátra, mint Mike számítógépe. A bátyám megszánt, és a Claire Lippmanre vonatkozó csípős megjegyzésem ellenére megengedte, hogy küldjek egy e-mailt.

Ruth azonban egy csöppet se örült, hogy hall felőlem.

Ruth: Hogy a fenébe voltál képes eltitkolni előlem?

Én: Senkinek se szóltam.

Ruth: De állítólag én vagyok a legjobb barátnőd.

Én: Tényleg te vagy a legjobb barátnőm.

Ruth: Lefogadom, hogy Rob Wilkinsnek elmondtad.

Én: Esküszöm, hogy nem.

Ruth: Na persze. Még higgyem is el, hogy nem árultad el annak a srácnak, akivel hetyegsz. Én: Először is nem hetyegek vele. Másodszor, gondolod, hogy azt akartam, bárki is tudjon róla? Kész borzalom, ami itt van. Tudod, mennyire utálok minden felhajtást.

Ruth: Akkor is disznóság, hogy nem mondtad el nekem. Kismillióan hívtak föl a suliból, és hogy ne nézzenek tők hülyének, azt kellett hazudnom, naná, hogy tudom. Te vagy a legrosszabb legjobb barátnőm.

Én: Én vagyok az egyetlen legjobb barátnőd. És nincs jogod dühöngeni, mert te tehetsz az egészezőről. Miattad kellett gyalog hazamennem abban a viharban.

Ruth: Mihez kezdesz a jutalommal? Jól jönne egy új szereó a cabriómba. Skip azt üzeni, hozzávágthatnál egy új *Tomb Raider*t. Én: Mondd meg Skipnek, nem veszek neki semmit, amíg nem kér bocsánatot azért, hogy kilötte a rakétájával a kedvenc Barbie babámat. Ruth: Figyelj ide, gőzőm sincs, hogy jutunk el holnap a suliba. Ezek a dögök teljesen elzárták az utat. Olyan az egész, mint a *Vörös Hajnalban* az a jelenet.

Ruth nem hazudott: a házunk előtt fölállított kordon meg a rendőrok által elállt kocsibejárat azt a látszatot keltette, mintha bármelyik pillanatban megjelenhetnének az oroszok. Senki se hajthatott be az utcába semelyik irányból anélkül, hogy föl ne kellett volna mutatnia a lakcímgazolását. Ha például Rob erre akart volna kerülni – nem mintha olyan nagyon vágytam volna rá –, a zsaruk őt is egyből visszafordították volna.

Nagy nehezen sikerült megbékítenem Ruthot azzal, hogy ha én nem árultam is el neki semmit, felőlem nyugodtan mondhatja másoknak azt, hogy mindent tudott. Ettől egyből földerült, és lefogadom, hogy azonnal fölcsegette az osztály egész elitjét, amelyhez olyan undorítóan törleszkedik. Csak tudnám, miért.

Elővettem a fuvolámat, és gyakoroltam egy kicsit, de bevallom, messze nem olyan lelkesen, mint máskor. És nem azért, mert ez az elképesztő felhajtás kötötte le a gondolataimat; azok minduntalan visszakúsztak Robhoz. Észrevette egyáltalán, hogy hiányzom? Persze hiába próbálta volna kideríteni, hogy miért, hiszen apa kikapcsolta a telefonunkat. De az újságot se látta? Mert ha látta, és megtudta belőle, hogy megérintett az Isten ujja, a logika azt diktálná, hogy beszélni akar velem.

De úgy látszik, nem akar. Mert akárhogy füleltem, nem hallottam az Indiánja dorombolását. És nem azért, mert a rendőrok nem engedték be az utcánkba. Szerintem meg se próbált bejönni.

Ennyit a viszonzatlan szerelemről.

Mi a baj a fiúkkal?

12.

Amikor másnap reggel fölébredtem, kicsit durcás voltam, amiért Rob nem kockáztatta meg a dutyit, és inkább távol maradt. De menten földobódtam, amikor eszembe jutott, hogy ezentúl nem kell titokban, nyilvános állomásokról hívogatnom az 1-800-at, nyugodtan telefonálhatok nekik akár itthonról is. Úgyhogy fölkeltem, visszadugtam a telefon dugóját, és máris tárcsáztam.

Nem Rosemary válaszolt, úgyhogy azt kértem, hadd beszéljek vele. Erre a nő, aki a telefont fölvette, azt kérdezte:

– Jesszel beszélek? – Igen, mondtam, mire ő: – Tartsd a vonalat! – Rosemary helyett azonban Rosemary seggfej főnökét, Larryt kapcsolta.

– Jessica? Köszönöm, hogy fölhívtál bennünket. Talán van újabb címed számunkra? Tegnap megszakadt a vonal, mielőtt...

– Igen, Larry. Én pedig azt köszönöm, hogy telefonált az FBI-nak. Most pedig adja Rosemaryt, vagy leteszem a kagylót.

– Nos, Jess – Larry mintha egy kicsit zavarban lett volna –, nem akartunk megbántani, de meg kell értened, hogy ha ilyen hívásokat kapunk, kötelességünk kivizsgálni...

– Larry! – szakítottam félbe. – Én tökéletesen értek mindent. Most pedig kapcsolja Rosemaryt!

Néhány méltatlankodó nyögés, hümmögés után megtette, amire kértem. Rosemary hangját csüggedtnek találtam.

– Jaj, Jess, annyira sajnálom, szívem! Bárcsak figyelmeztethettek volna valahogy! De tudod, mindent rögzítenek...

– Semmi baj, Rosemary. Melyik lány nem örülne annak, ha a Dateline stábja táborozna az ablaka alatt?

– Örülök, hogy még van kedved tréfálkozni. Nekem biztos nem lenne.

– Eső után köpönyeg. Hallgasson ide, van két címem tegnapról, és két újabb.

Rosemary följegyezte az adatokat.

– Áldjon meg az Isten, aranyom – ezzel búcsúzott. Én pedig összekészültem, hogy elinduljak az iskolába.

Persze könnyebb volt mondani, mint megtenni. Odakint még több furgon tanyázott; egyesek tetején azok a hatalmas tányéraknák. És rengeteg riporter. Kinyitottam a tévét. Majdnem az összes csatorna a mi házunkat mutatta. Valaki épp azt mondta: „Itt állok ez előtt a különös indianai ház előtt, amely az elmúlt napokban a megye szimbólumává vált, sőt nemzetközi hírnévre tett szert a tizenhat éves Jessica Mastrianinak köszönhetően, akinek rendkívüli pszichikai képessége segítségével fél tucat eltűnt kisgyereket sikerült megtalálni...”

És itt voltak a zsaruk is. Amikor lementem, anya éppen kávé és kekszet vitt ki nekik (amit ők egy pillanat alatt elpusztítottak). És persze, alighogy letettem a telefont, újból csöngött. Apa vette föl. Valaki velem akart beszélni, de nem mondta meg a nevét, úgyhogy szó nélkül letette a kagylót.

Egyszóval teljes volt a káosz. De hogy mekkora, azt csak akkor vettük észre, amikor Douglas is lejött a konyhába. A szeme vadul villogott.

– Ezek értem jöttek – suttogta.

Majdnem kiköptem a müzlimet. Douglas csak akkor beszélt „ezekről”, ha epizódja volt. Ezt apa is tudta. Letette a kávéját, és aggódva tekintett rá. Csak anya nem sejtett semmit, és újabb kekszadagot tett egy tálcára.

– Ne légy nevetséges, Dougie. Jessica miatt vannak itt.

– Nem – rázta a fejét Douglas. – Én kellek nekik. Látod azokat a műholdvevőket? Azokkal figyelik az agyhullámaimat.

Apa odament Doughoz.

– Bevetted az orvosságot? – kérdezte szelíden.

– Hát nem látjátok? – Douglas egy villámgyors mozdulattal kiverte anya kezéből a tálcát. – Mindnyájan vakok vagytok? Ezek engem akarnak. Engem!

Eltoltam magam elől a müzlistálat.

– Jobb, ha megyek – mondtam. – Talán utánam jönnek.

– Menj – intett apa.

És csakugyan követtek. Jobban mondva Ruthot, akinek sikerült meggyőznie valahogy a zsarukat, hogy engedjék ki a kapujukon és be a miénken. Beugrottam mellé, és máris indított. Ha nem aggódtam volna Douglas miatt, még élveztem is volna, ahogy a riporterhad bepattant az autókba, és kétségbeesetten igyekezett megelőzni egyik a másikat. De nagyon aggódtam. Doug az elmúlt hetekben olyan jól viselkedett! Mi történhetett vele?

– Valld be, hogy tetszik – szólta Ruth, és úgy fordította a visszapillantó tükröt, hogy én is hátraláthassak. Rendőri kísérettel haladtunk: két-két motoros mellettünk, kettő mögöttünk, megakadályozandó, hogy a riportersereg túlságosan közel jöjjön. Mit mondjak, rettentő sokan voltak. Nem lesz könnyű kiszállni.

– Talán nem engedik be őket a sulis területére – mondtam reménykedve.

– Ahogy azt te elképzeled! Feeney ott fog állni a kapuban egy nagy *Isten hozott!* táblával.

– Talán ha mondanék valamit...

A következő percekben ott álltam a lépcsőn, és mindenfelől záporoztak rám a kérdések a riporterek szájából, akiket eddig csak a tévéhíradókból ismertem.

– Nem – válaszoltam az egyiknek –, egy csöppet se fáj. Csak bizseregtem tőle.

– Igen – feleltem egy másiknak. – Szerintem is többet kellene tennie a kormánynak azért, hogy megtalálják ezeket a gyerekeket.

– Nem – mondtam a harmadiknak. – Azt nem tudom, hol van Elvis.

És úgy, ahogy Ruth megjósolta, Mr. Feeney állt az egyik, Mr. Goodhart a másik oldalamon. Mr. Goodhartól lerítt, hogy kínosan érzi magát. Mr. Feeney annál inkább elemében volt: mindenkinek elmondta, aki hajlandó volt meghallgatni, hogy az Ernest Pyle csapata 1997-ben megnyerte az indianai kosárlabda bajnokságot. Majd egyszer csak történt valami, ami még Douglas epizódjánál is jobban befolyásolta a dolgok menetét.

– Miss Mastriani! – kiáltotta valaki a horda közepéből. – Érez-e lelkipurdalást amiatt, hogy Sean Patrick O'Hanahan állítása szerint az édesanyja azért szöktette meg évekkkel ezelőtt, hogy megvédje a brutális apjától?

Szép tavaszi nap volt, melegen sütött a nap, mégis megborzongtam. Szemem a tömeget pásztázta, hogy megtalálja a kérdezőt.

– Mert azzal, hogy felfedte a tartózkodási helyét – folytatta az illető –, nemcsak az ő életét sodorta veszélybe, hanem az anyját is börtönbe juttathatja!

Az előttem lévő arcok tengere helyén egyszer csak egyetlen arcot láttam, ugyanolyant, amilyen azon a bizonyos napon volt a paoli házikó előtt. Egy halálsápadt, sovány arcocskát, amelyen sok-sok szeplő virított.

„Ne mondd el senkinek! Soha senkinek ne mondd el, hogy láttál, megértetted?”, könyörgött, a karomba kapaszkodva. Én pedig mégis elmondtam. Mert azt hittem – tényleg azt hittem! –, hogy az akarata ellenére tartják ott olyan emberek, akiktől halálosan fél. Pedig *tőlem* félt.

A riporterek még mindig nem hagyták abba az ordítózást. Hallottam a kérdéseiket, de mintha nagyon messziről jöttek volna.

– Jól vagy, Jessica? – nézett le rám Mr. Goodhart. „Nem vagyok Sean Patrick O'Hanahan – mondta

Sean a házuk előtt. – Úgyhogy elmehetsz, hallod? És soha többé ne gyere vissza!”

– Oké, fiúk, mára elég ennyi – jelentette ki Mr. Goodhart, és megfogta a karom, hogy bekormányozzon az épületbe.

– Várjon – szóltam. – Ki beszélt Seanról?

Látva, hogy távozni készülök, sajnos, az összes riporter egyszerre kezdett el ordítani, úgyhogy nem tudtam kivenni, melyikük volt az.

– Ez igaz? – kérdeztem Mr. Goodharttól már odabenn.

– Micsoda?

– Amit a riporter mondott. – A szám alig engedelmeskedett: mintha fogorvosnál lennék, és már megkaptam volna az érzéstelenítő injekciót. – Hogy Seant nem idegenek rabolták el.

– Nem tudom, Jessica.

– Lehet, hogy tényleg börtönbe csukják az anyját?

– Nem tudom. De akkor se a te hibád. Egyetlen bíró se ítél egy gyermeket egy brutális szülőnek. Az anya valószínűleg bebeszélte a fiúnak, hogy az apja gonoszul bánik vele.

– Honnan tudja? – makacskodtam. – Honnan tudhatja bárki? Honnan tudhattam volna én, hogy ha elárulom a címét, jót teszek-e vele, vagy rosszat? Lehet, hogy egyesek nem akarják, hogy megtalálják őket. Honnan tudhatom, mikor mi a helyzet?

– Sehonnan. – Közben odaértünk az osztályomhoz. – Csak abban bízhatok, hogy ha valaki bejelentette a gyereke eltűnését, szeretetből tette, és megérdemli, hogy megtudja, hol van. Nem gondolod?

Nem. És éppen ez a baj. Hogy nem gondolkodtam. Hogy amikor rájöttem, igaz az álom, gondolkodás nélkül azonnal cselekedtem. S emiatt egy kisgyerek most nagyobb bajban van, mint valaha. Mert engem megérintett Isten ujjá.

Kérdés, hogy melyik ujjá.

13.

Nem csak rossz hírek voltak. A jó az volt, hogy megszűnt a büntetésem. Ez azért nem semmi. Valaki egy különleges képesség birtokába jut, ezért törlik a büntetését. Kíváncsi vagyok, mit mondana erre Albright edző, ha tudná. Jól kitoltak vele, nem igaz?

Miközben a Sean-ügyön rágódtam, egy-egy pillanatra eszembe jutott Miss Clemmings: vajon hogy boldogul a segítségem nélkül a W-sorral? És mi van Robbal? Észrevette-e egyáltalán, hogy nem vagyok ott?

Minderre ebéd után kaptam választ. Az öltöző felé tartottunk, amikor Ruth hirtelen belém bokszolt.

– Le akarod verni a vesémet!?

Kinyújtotta az ujját. Odanéztem. Rob Wilkins állt a szekrényem mellett.

Ruth azonnal száznyolcvan fokos fordulatot tett és otthagyt. Én viszont kihúztam magam, és folytattam az utam. Minek idegeskedjem? Elvégre Rob meg én csak jó barátok vagyunk, miként ő félreérthetetlenül tudtomra adta.

– Hello! – morogta, amikor odaértem.

– Szia! – Lehajoltam, hogy kinyissam a szekrényt. A kódszámom 21; ennyi idős szeretnék lenni. De csak tizenhat vagyok. És harmincöt leszek, mire Rob elég öregnek talál ahhoz, hogy velem járjon.

– Elmondod végre? – kérdezte.

– Az a helyzet – kezdtem, miközben elővettem a mértankönyvemet –, hogy senkinek nem akartam elmondani.

– Na és a kölyök?

– Miféle kölyök? – adtam az ártatlant.

– Ott, Paoliban. Ő volt az első?

– Aha. – És egyszer csak bögni kezdtem. Pedig nem szoktam. Illetve csak egyszer: Mr. Goodhartnál az FBI-osok jelenlétében.

– Elmondhattad volna.

– El is hitted volna? – néztem föl rá.

– El én.

Bitang jól nézett ki, ahogy nekidőlt az enyémmel szomszédos szekrénynek. Nem volt nála se könyv, se táska, csak a szokásos krimi a farmerja hátsó zsebében, amely vajpuhára kopott a sok hordástól, és ki is fakult, például a térdén és más izgalmas pontokon. Hosszú ujjú pólójának ujját föltúrta, úgyhogy kilátszott a sok motorozástól leburnult alkarja.

Látják, milyen érzelgős vagyok?

– Mennem kell – mondtam, és becsaptam a szekrényem ajtaját.

– Jess – szólta utánam. Visszanéztem; azt reméltem, azt fogja mondani, hogy „meggondoltam magam, nem akarsz eljönni velem az évzáró bankettra?” Ehelyett azt mondta: – Hallottam, amit a kölyökről mondtak. Arról a Seanról. – Zavarban volt, mint aki nincs hozzászokva, hogy az iskola alagsorában, a fejünk fölött égő neonvilágítás természetellenes fényében társalogjon egy lánnyal. – De nem a te hibád. Az a kölyök úgy viselkedett... szóval én is azt hittem, hogy valami nincs rendben körülötte. Honnan tudhattad volna? jól tetted, hogy elmondtad.

Még mindig hullottak a könnyeim. A fene egye meg, reggel ezer emberrel szemben álltam a sarat, most meg összeomlók ez előtt az egyetlen srác előtt. Létezik ennél megalázóbb?

– Nem – ráztam a fejem. – Rosszul tettem.

Mínhogy megszűnt a büntetésem, a sulis után hazamentem Ruthszal. Elhatároztuk, hogy együtt gyakorolunk. Ruth előásott egy új fuvola-cselló szonátát. Elég nehéz, mondta, de próbálkozzunk meg vele.

Amikor befordult az utcánkba, mindjárt láttam, hogy baj van. Az összes riporter ott nyüzsgött a rendőrségi kordon mögött. Amikor észrevették Ruth autóját, elkezdtek üvöltözni, és a fényképezőgépeiket kattogtatták. De a rendőrök nem engedték őket a ház közelébe. És amikor Ruth behajtott a kapunkon, megláttam a betonon a vért. Nemcsak a kapu közelében, hanem végig a felhajtón, egészen a verandáig. Ruth is észrevette. – Ajaj! – mondta. Aztán kinyílt az ajtó. Apa jött ki Mike-kal.

– Nem olyan nagy a baj, mint amekkorának látszik – mondta gyorsan. – Doug rátámadt az egyik riporterre, aki meg akarta interjúvolni a szomszédokat. De ne aggódj, már mind a ketten jól vannak.

Első hallásra mulatságosnak tetszhet, hogy a bátyám nekirontott egy riporternek. Ha Mike-ról lett volna szó, csakugyan mulatságos lett volna. De mert Dougról, egy csöppet se találtam annak.

Ruth leállította a motort, és kiszálltunk. Apa leült a veranda lépcsőjére. Melléltem, gondosan elkerülve szememmel a lábunk előtt levő vércseppeket. Ruth fölment a verandára, és leült Mike mellé a hintaágyra, amely kellemetlenül megnyikordult a kettős súly alatt. Mike szemmel láthatóan nem örült, hogy Ruthszal kell osztoznia a hintán.

– Nem te tehetsz róla – folytatta apa –, hanem azok a firkászok meg a furgonjaik, meg a rendőrség, így együtt egy kicsit sok volt Dougnak, és kiborult tőle. Miután elmentél, bevetettük vele a gyógyszerét, és úgy láttuk, hogy megnyugodott. De az orvos szerint a stressz...

– Dehogynem tehetek róla – nyöszörögtem. – Mindenről én tehetek. Ha nem hívom föl azt a számat...

– Föl kellett hívnod. Ha nem telefonálsz, az a sok szülő még mindig amiatt keseregne, hogy hova lett a gyereke.

– Viszont Seant nem viszik vissza a brutális apjához. És nem kerül bajba az anyja. És...

– Te helyesen cselekedtél, Jess. Semmit sem tudhattál előre. Douglas pedig egykettőre rendbe fog jönni. Bár az nem ártana, ha egy kicsit nyugodtabb helyen lehetne.

– Persze, de hol? A kórházban? Miattam kell ott maradnia? Tudom, mi a gond, és az nem Douglas, hanem én. Ha én nem lennék itt, Doug csakugyan rendbe jönne.

– Nem, kisszívem – rázta a fejét apa.

– Komolyan mondom! Ha én nem lennék itt, nem tanyáznának itt se a riporterek, se a rendőrök, és Douglas se lenne kórházban. Úgyhogy...

– Mire készülsz?

– Tudod, mire. Elmegyek egy időre arra a támaszpontra.

Ruth is, Mike is úgy bámult rám, mint egy hülyére. De apa némi szünet után bólintott.

– Tedd azt, kicsim, amit a legjobbnak gondolsz.

– Ha eltűnök, ez a csürhe is eltakarodik, az élet visszazökken a rendes kerékvágásba, és talán Doug is hazajöhet.

– És Claire Lippman fölhúzhatja a redőnyt az ablakán – kottyantotta közbe Mike. – Annyira megijedt a sok fotóstól!

Egyedül Ruth kételkedett: – Nem hiszem, hogy jó ötlet. Mármost az, hogy odamenj.

– Ugyan! – legyintettem. – Csak néhány vizsgálatot akarnak elvégezni.

– Mi vagy te, kísérleti nyúl? Az egy katonai támaszpont!

– Na és? Mi bajom lehet belőle?

Ruth fölszegte az állát. Lehet, hogy túl sokszor látta az *Ahonnán nincs visszatérést*. Vagy nem akar egyedül szembenézni a sznob osztálytársaival. Vagy valami olyasmit sejt, amiről nekem a vadiúj képességemmel sincs fogalmam. Ruth okosabb másoknál. Legalábbis bizonyos dolgokban.

– És ha azt akarják, hogy még több gyereket találj meg?

– Persze hogy azt akarják – vette át a szót apa. –Ezért van az egész.

– De Jess is ezt akarja?

Azt mondják, az intelligenciatesztekkel csak egyfajta tudás mérhető. Azok, akik nem nagyon jeleskednek – mint például én –, azzal vigasztalják magukat, hogy oké, Ruth IO-ja 167, de fogalma sincs a fiúkról. Vagy Mike-é 153, de mihez ért a számítógépen kívül? Még egy szöveget se tud beverni.

Ruth azonban ezzel az egyetlen kérdéssel bizonyította, hogy igenis van gyakorlati érzéke. Mert pontosan fején találta a szöveget. Ugyanis már egyetlen eltűnt gyereket se akartam megtalálni. Legalábbis addig, amíg nem győződöm meg róla, hogy ők is ezt akarják.

– Erkölcsi kötelessége – jelentette ki Mike –, hogy megossza a közösséggel ezt a... szóval, amihez ért.

Ruth azonnal visszakozott. Ki kívánhatja tőle, hogy szembeszálljon a szerelmével?

– Igazad van, Michael – bólintott, és rajongó pillantást vetett rá.

Ennyit az említett gyakorlati érzékéről.

– Semmit sem kívánhatnak Jesstől, amit ő nem akar. Nem sérthetik meg az alkotmányos jogait. Nem lesz semmi baj.

Az a szomorú, hogy én is ezt hittem.

14.

A crane-i katonai támaszpont úgy egyórai autót az otthonomtól. Azok közé tartozik, amelyeket a nyolcvanas években bezárt a kormány. Legalábbis így tudtuk. De nem ez történt, ama számos újságcikk ellenére, amely arról szólt, hányan veszítették el emiatt a munkahelyüket. Még a hangsebességhatárt minduntalan átlépő katonai repülőgépek se tűntek el teljesen az égről, és azután is gyakran lehetett látni egy-egy egyenruhás vendéget ebéd- és vacsoraidőben az apám éttermeiben, hogy a támaszpontot, úgymond, megszüntették.

Douglas a legzavartabb korszakában váltig állította, hogy Crane olyan, mint az 51-es körzet – ugye emlékeznek rá? Esküdznek, hogy nincs ott semmi, mégis látni éjszaka a villogó fényeket.

De amikor megérkeztem Crane-be, nem úgy vettem észre, mintha olyan nagyon titokban akarnák tartani a létezését. Ragyogó tisztaság, gondosan nyírt pázsit. Nem láttam ugyan óriási hangárokat, amelyekben elrejtették volna az űrjárműveket, de azokat a föld alatt is tarthatják, mint/4 *Függetlenség Napjában*.

Johnson különleges ügynök bemutatott Smith különleges ügynöknek, egy csinos fiatal hölgynek, aki gyöngy fülbevalót viselt (gondolom, övele cserélték le Daviest, akit remélhetőleg elbocsátottak alkalmatlanság miatt, hi-hi-hi!). Majd bevezettek egy szobába, amely, mint mondták, az otthonom lesz, amíg a vendégük vagyok. Csinos szobácska volt, olyan, mint egy jobb motelban: tévé, telefon, meg ami kell. De italautomata sehol, állapítottam meg megkönnyebbülten. Azután átvittek egy másik épületbe, ahol összeismertettek néhány katonával, köztük egy ezredessel, aki úgy megszorította a kezem, hogy majdnem eltört, meg egy pattanásos képű hadnaggyal, aki úgy bámult a farmernadrágomra, mintha combig érő csizma lett volna. Ezután az ezredes mutatott be egy harmadik épületben néhány orvosnak, akik roppant izgalomba jöttek, amikor megláttak, és biztosították az apámat afelől, hogy a legjobb kezekben leszek. Apa, noha sejtettem, hogy alig várja, hogy visszamehessen az éttermébe, az orvosok bizonykodása ellenére sem akart távozni. Olyasmiket mondott, hogy Miss Smith éjszaka is legyen kéznél, ha netán szükségem lenne valamire, és hogy ki törődik majd azzal, hogy eleget eszem-e. Szörnyen zavarba ejtő volt az egész.

Végül az egyik orvos, aki a mellére tűzött karton szerint a Helen Shifton névre hallgatott, kijelentette, hogy a maguk részéről mindenben rendelkezésemre állnak, és mihelyt visszamegyek a szobámba, haza fogok telefonálni. Apa azzal búcsúzott el tőlem, hogy egy hét múlva értem jön, addigra remélhetőleg vége a felhajtásnak, úgyhogy nyugodtan hazamehetek.

Mindenki szeme láttára megölelt, és megcsókolta a fejem búbját. Engem ez egy kicsit kínosan érintett, de miután elment, nem tehetek róla, elfogott a félelem. Ezt persze nem árultam el dr. Shiftonnak. Amikor megkérdezte, jól érzem-e magam náluk, azt feleltem, hogy jól.

Szerintem nem hitte el, de bólintott, és egy nővér közreműködésével tetőtől talpig megvizsgált. Tetőtől talpig, mondom, mert megmérték a vérnyomásomat, ellenőrizték a koleszterinszintemet, a szív működésemet, a torkomat, a fületem, a szememet, még a talpamat is. Nőgyógyászatilag is kíváncsiak voltak rám, s én hagytam, hadd legyen meg az örömük. Miközben csinálták, kifaggattam őket a védekezésről meg effélékről. Hátha hasznomra lesz, tekintettel a távoli jövőre.

Shifton doktornő, a családorvosunkkal ellentétben, készségesen válaszolt a kérdéseimre, végül pedig kijelentette, hogy mindent a legnagyobb rendben talált. A villámcsapás által okozott sebhelyet is szemügyre vette, s azt mondta, ne búsuljak, valószínűleg el fog tűnni.

– Ha eltűnik, megszűnik a különleges képességem is? – kérdeztem reménykedve. Azt felelte, hogy nem tudja.

Aztán lefektetett egy hordágyfélére, becsúztatott egy csőbe, és rám szólt, hogy ne mozduljak, amíg fényképeket csinál az agyamról. Azt is mondta, hogy ne gondoljak semmire, de muszáj volt Robra gondolnom. Ennek ellenére a fényképekkel se lehetett baj, mert a doktornő szólt, hogy felöltözhettek, és kiment. Egy kopasz emberke jött be helyette, aki egy sereg unalmas kérdést tett föl. Olyasmiket, hogy miket szoktam álmodni, meg milyen a szexuális életem. Noha az utóbbi mintha a javulás jeleit mutatta volna, igazából nem volt mit mondanom neki. Az álmaim is többnyire unalmasak, mint például az, hogy éppen a Karén Sue Hankeyvel való párviadalom előtt hirtelen elfelejtek fuvolázni.

Akkor pipultam be, amikor elkezdett Douglasról faggatni. Egyebek között az öngyilkossági kísérletéről. (Honnan tudott róla?) Azonnal visszahúzódtam a csigaházamba, mire a kopasz azt akarta tudni, miért nem beszélek róla.

– Maga nem védekezne, ha egy ismeretlen elkezdené faggatni a skizofrén fivérééről?

Azt felelte, hogy ő bizony nem, hacsak nem lenne valami titkolnivalója. Erre azt válaszoltam, hogy az egyetlen, amit el szeretnék titkolni előle, hogy legszívesebben bemázolnék neki egyet. Mindig ilyen agresszív vagyok-e, ha a családomról van szó, kérdezte. Ezek után szó nélkül faképnél hagytam, és azt mondtam dr. Shiftonnak, hogy haza akarok menni.

Biztos vagyok benne, hogy dr. Shifton szörnyen haragudott a kopaszra, de nem mutathatta ki, lévén a kollégája. Csak annyit mondott neki, hogy mára eleget beszélgettünk, mire ő sunyi pillantást vetett rám, és eloldalgott. Dr. Shifton azt mondta, ne törődjek vele, megrögzött freudista, senki sincs jó véleménnyel róla.

Közben elérkezett az ebéd ideje. Smith különleges ügynök elvitt egy újabb épületben lévő büfébe. Az étel nem volt rossz, mindenesetre jobb, mint amit a suliban adnak: sült csirke krumplicipőrével. Észrevettem, hogy a kopasz is itt étkezik. Megnéztem, mit választottam, és följegyeztem a noteszába, amire föl hívtam Smith figyelmét. Ne törődjem vele, mondta ő is, valószínűleg komplexusa van.

Minthogy nem akadt korombeli fiatal, Smithszel maradtam, és megkérdeztem, hogy került az FBI-hoz. Kiváló eredményeket ért el lövészetben, mondta, de hozzátette, hogy soha nem ölt embert, még ha sokszor ráfogta is egyikre-másikra a pisztolyát. A kedvemért még azt is megtette, hogy elővette a pisztolytáskájából, sőt a kezembe is adta. Jó nehéz volt. Szívesen szert tennék én is egy ilyenre, de sajnos, ezzel is várnom kell tizennyolc éves koromig.

Ebéd után dr. Shifton elvitt egy újabb orvoshoz, aki játékkártyákat mutogatott a hátoldalukkal felém, és azt kérdezte, milyen öltözetet viselnek a képes felükön lévő figurák. Honnan tudjam, amikor a hátukat mutatja, kérdeztem. Próbáljam meg kitalálni. Csak minden tizediket találtam el, amire azt a megjegyzést tette, hogy ez a normális arány. De lerítt róla, hogy csalódott.

Aztán egy furcsa nőszemély azt akarta, hogy mozdítsak el különféle tárgyakat „az agyam erejével”. Annyira megsajnáltam, hogy tényleg megpróbálkoztam vele, de persze nem mentem semmire. Akkor átvitt egy másik helyiségbe, amely úgy nézett ki, mint az iskolai nyelvi labor. Fülhallgatót kellett föltennem. Azt hittem, valamilyen filmet fognak mutatni.

De az ott levő orvos – egy roppant ideges férfiú – közölte, hogy nem lesz film, csak fényképek, amelyeket meg kell nézmem.

– Aztán emlékezmem kell rá, hogy néztek ki? – kérdeztem, amikor a fényképek egymás után feltűntek a vetítövászonon.

– Nem – rázta a fejét.

– Akkor nem értem, mi a pláne benne. – A fényképek tök unalmasak voltak: csupa férfi, főleg fehérek, egy-két arab külsejű, néhány fekete, két-három ázsiai és latin-amerikai. De sehol egy név. A fülhallgatóból közben valamilyen Mozart-muzsika hallatszott, megjegyzem, elég gyatra előadásban, majd egy fuvoladarab, nahát, azt kész kínszenvedés volt hallgatni. Levettem a fülhallgatót:

– Tarthatok egy kis szünetet?

A doktor még idegesebb lett. Ki kell mennem? –tudakolta. Megsajnáltam, és mert nem akartam elrontani a kísérletét, visszatértem a fényképekhez.

Középkorú fehér férfi. Másik középkorú fehér férfi. Meghatározhatatlan korú ázsiai. Egy duzzadt ajkú arab, aki mintha *A múmiából* bújt volna elő, csak nem volt tetoválva a képe. Középkorú fehér fickó. Még egy. Fehér öregember. Egy sorozatgyilkosnak látszó ijesztő pofa. Középkorú fehér fickó. Még egy. És még egy.

Végtelennek tetsző idő után dr. Shifton kijelentette, hogy mindent remekül csináltam, és a nap többi részében szabad vagyok.

Az az igazság, hogy nem sok maradt a napból. Ha otthon lennék, most kezdődne a büntetésem. Egyszerre elfogott a honvágy. Elhiszik? Hiányzott a büntetésem! Hiányzott Miss Clemmings meg a dupla vék. És persze Rob. De amikor Smith ügynök visszavitt a szobámba, és azt kérdezte, hoztam-e magammal fürdőruhát, még Rob is kirepült a fejből, mert kiderült, hogy úszómedence is van a támaszponton. Nem volt velem fürdőruha, ezért Smith elvitt a közeli bevásárlóközpontba, és vett nekem az állam számlájára egy oltári bikinít és egy Sony márkájú Play-Stationt.

Még mindig erősen tűzött a nap. Elnyújtóztam egy nyugágyon, és a többieket figyeltem. Főleg nők és kisgyerekek voltak, bizonyára az itt dolgozók családtagjai.

A nagyobb gyerekek egy része Marco Pólót játszott. (Ugye, ismerik? Vízi fogócska, melyben a fogónak behunyt szemmel kell elkapnia a többiekét.) Hanyatt dőltem, behunytam a szemem, és azt mondtam magamnak: hátha jól fog elsülni ez az egész? Még a víz enyhe klórszaga is tetszett: a tisztaság érzetét keltette.

– Marco! – hallottam, majd egy csobbanást.

– Polo! – Még egy csobbanás.

– Marco! – Csobbanás.

– Polo! – Csobbanás és harsány nevetés.

– Marco!

– Polo! – Csobbanás. Hisztérikus nevetés és visítás. Azt hiszem, elszunyókáltam. Furcsa álmom volt:

egy óriási medencében vagy folyóban tapostam a vizet. Körülöttem gyerekek. Száz meg száz gyerek: kicsik, nagyobbak, kövérek, soványak, fehérek, feketék. És mind azt kiáltotta felém, hogy Polo! Csobbanások, kacagás, visítózás. Én meg összevissza úszkálva próbáltam megfogni őket. Csakhogy az álmomban nem játék volt, mert akit nem sikerül elkapnom, azt magába szívja a vízesés, lelöki a legalább kétszáz lábnyi mélységbe, és vagy megfulladnak, vagy halálra zúzzák magukat. Kétségbeesett iramban tempóztam, egyiket a másik után kaptam el, és biztos helyre vonszoltam, de az ár megint elsodorta őket. Borzalmas volt. Némelyik csak egy ujjnyira siklott el mellettem, és sodródott a halála felé. És már nem azt kiabálták, hogy *Polo!*, hanem a nevemet.

– Jess! Jessica! Ébredj föl!

Kinyitottam a szemem. Smith ügynök nézett le rám. Ott feküdtem a nyugágyon a medence mellett, teljesen egyedül; az anyák és gyerekek mind hazamentek. Már majdnem lenyugodott a nap, és jóval hűvösebb lett.

– Rosszat álmodhattál. Jól vagy?

– Jól – feleltem, és fölültem. Smith ideadta a pólómat.

– Ajaj – mondta. – Egy kicsit leégtél. Valamilyen napozókrém is kellett volna vennünk. Nem akarsz elmondani az álmodat?

– Nem szívesen.

Bementem a szobámba, és gyakoroltam. A szokásos skálázással kezdtem, majd elővettem azt a darabot, amelyben Karén Sue szándékozott megmérkőzni velem. Olyan könnyűnek találtam, hogy elkezdtem improvizálni: itt egy trilla, ott egy kis dzsessz, a végén sokkal jobb lett, mint az eredeti. Szegény Karén Sue, örökre ott ragad a negyedik széken. Billy Joellel folytattam Douglas kedvéért, mert ő a kedvence, ha nem is vallja be.

Kopogtak. – Szabad! – szoltam ki, azt remélve, hogy a szobaszerviz. Majd éhen haltam. De nem a vacsorát hozták, hanem az ezredes nyitott be, akivel még reggel találkoztam. A két különleges ügynök, Johnson és Smith is elkísérte, meg az ideges doktora, aki azoknak a középkorú fickóknak a fényképeit mutogatta. Most még idegesebbnek láttam.

– ...'stét! – mondtam, miután berajzottak, és úgy bámultak a fuvolámra, mintha legalábbis géppuska lett volna, amelyet épp most rakok össze. – Kaphatok vacsorát?

– Természetesen – felelte az ezredes. – Csak mondd meg, mit ennél.

Ha már választhatok, miért ne a legjobbat kérem?

– Rákot rákkal...

– Rendben – bólintott az ezredes Smith felé, aki elővette a rádiótelefonját, benyomott egy gombot, és halkán beleszólt. Felháborító! – füstölögtem magamban. Itt egy különleges ügynök, aki kijárt egy csomó iskolát meg tanfolyamot, kiváló lövész, de csak mert nő, be kell érnie azzal, hogy ételt rendel. Majd figyelmeztessenek, nehogy FBI-ügynöknek álljak, ha felnövök.

– Azt hallottam, hogy szundítottál egyet délután – folytatta az ezredes.

Azzal voltam elfoglalva, hogy a szétszedett fuvola darabjait a tok megfelelő rekeszeibe helyezzem, de volt az ezredes hangjában valami, ami arra készítetett, hogy fölnézzek. Ő is középkorú és fehér volt, akárcsak azok a fickók a fényképeken. Az angol nyelv árnyalatokban gazdag szókincsével élve: viharvert arcából arra lehetett következtetni, hogy sok időt töltött a szabadban. Nem napbarnított volt, mint én, hanem napégette és csupa apró ránc. A szeme viszont élénk kék.

– Szundikálás közben nem láttad viszont azokat az embereket, akiket dr. Leonard mutatott neked?

Mi folyik itt? Smithre néztem, aki letette a telefont, és szintén várakozásteljesen nézett rám.

– Azt mondtad, hogy rosszat álmotdál, nem emlékszel? – kérdezte.

– De. Na és?

– Megemlítettem Jenkins ezredesnek, ő pedig arra kíváncsi, nem láttad-e álmodban azok valamelyikét, akiket mutattak neked.

– Nem.

Dr. Leonard az ezredeshez hajolt:

– A szóban forgó jelenséghez el kell jutni az emlékezésfázisba. Aki csak elszundít, ritkán éri el az álomnak azt a mély stádiumát, amely ehhez szükséges.

Jenkins ezredes tünődve nézett rám.

– Eszerint holnap reggel? – dűnnyögte. Kicsit fenyegetően festett azzal a sok éremmel és szalaggal. Sok fontos ütközetben vehetett részt.

– Úgy van, uram – bólintott dr. Leonard. – Jól értettem, Miss Mastriani, hogy az eltűnt gyermekek adatai csak egy kiadós éjszakai alvásból ébredve konkretizálódnak a fejében?

– Jól értette – bólintottam.

– Akkor holnap reggel kell próbálkoznunk újra, ezredes úr – mondta a doktor.

– Ez nem tetszik nekem! – morogta az ezredes. –Smith!

– Igen, uram!

– Hozassa ide a fényképeket, hadd nézze meg újra a lány, mielőtt lefekszik. Így majd frissek lesznek az emlékezetében.

– Igen, uram – mondta ismét Smith. Fölvette a telefont, és belesuttogott valamit. Az ezredes közben engem figyelt.

– Sokat remélünk tőled, ifjú hölgy – jelentette ki ünnepélyes hangon. – Tudod, sok százan vannak... ennek a nagy nemzetnek az áruői, akik hosszú idő óta bujkálnak az igazságszolgáltatás elől. De most, hogy itt vagy te, nem sok esélyük maradt, nem igaz?

Nem tudtam, mit feleljek.

– Nem igaz!?

– Igen, uram! – válaszoltam katonásan, ami szemmel láthatóan tetszett neki. Szó nélkül sarkon fordult, s a doktor és Smith kíséretében távozott. Nem sokkal később egy fehér köpenyes fickó jelent meg a ráksalátával és egy jókora, tökéletesen átsütött marhaszelettel.

Az étel után nem sokkal megérkezett a fényképalbum is. Evés közben átlapoztam. Áruők, mondta az ezredes. Kémek? Gyilkosok? Némelyikük elég ijesztően festett. Mások nem. Mi van, ha nem is kémek és gyilkosok, hanem olyan emberek, mint Sean, akik a saját vagy mások hibájából kerültek bajba? Csakugyan az én feladatomban, hogy megkeressem őket? Ezt nem ártana megtanácskozni valakivel.

Hazatelefonáltam. Anya vette föl a kagylót. Elmondta, hogy Dougot kiengedték a kórházból, sokkal jobban van, „és szerencsére vége az egész cirkusznak”. Én azonban tudtam, hogy az „egész cirkusz” átvonult utánam ide, Crane-be. Apa az oka mindennek, folytatta anya, aki szegény Dougie-t munkára kényszerítette. Nem tudtam türtöztetni magam:

– Egy szart! Az egész miattam meg a riporterek miatt volt!

Anya a csúnya szóra persze fölkapta a vizet, és kiabálni kezdett, úgyhogy letettem a kagylót anélkül, hogy apával szót váltottam volna. Hogy fölvidítsam magam, elkezdtem a tévé csatornáit kapcsolgatni. Előbb a *Simpson család*ot néztem meg, aztán azt a filmet, amelyikben egy csapat fiú bombázóvá varázsol egy lányt, aki szerintem azt megelőzően is épp elég jól nézett ki. Olyan unalmas volt (Ruth bezzeg élvezte volna!), hogy újabb csatornára váltottam. És akkor bejött a CNN, és megfagyott bennem a vér.

Mert engem mutattak. Nem azt a béna iskolai képet, hanem amelyiket egy fotós készíthetett, amikor nem figyeltem oda. A képen teli szájjal nevettem. Ugyan min? Nem sok nevetnivalóm akadt az elmúlt napokban.

Azután másik kép következett: Sean. Pont úgy nézett ki, amilyennek Paoliban láttam: fordítva föltett baseballsapka, sápadt arc és izzó szeplők. Fölerősítettem a hangot.

„Az a legfurcsább – mondta éppen a tudósító –, hogy a kisfiú megint eltűnt. A hatóság közlése szerint tegnap hajnalban szökött meg az apja chicagói lakásából, és azóta se nem látták, se nem hallottak felőle. Az a vélemény, hogy saját akaratából távozott, és valószínűleg az indianai Paoliba próbál visszajutni, ahol az édesanyját óvadék hiányában fogva tartják annak a vádnak alapján, hogy elrabolt egy kiskorút, s ezzel a biztonságát veszélyeztette...”

Egek ura! Sean anyját csakugyan letartóztatták! Miattam! Illetve amiatt, amit tettem. A gyerek pedig a rendőrség elől bujkál, és erről is én tehetek. Az úszómedence mellett dögöltem, mialatt Sean isten tudja, miken ment keresztül. Mihez kezd teljesen egyedül Paoliban? Megszökteti az anyját a dutyiból?

Ezt nem hagyhatom, döntöttem el magamban, és elzártam a tévét. Lehet, hogy most egyedül van, de holnap már nem lesz. Mert újból megkeresem. Egyszer már megtaláltam; most is sikerülni fog. És még egyszer nem követek el hibát.

15.

Amikor másnap reggel értem jöttek, már nem voltam ott.

Ne csinálják össze magukat. Hagytam üzenetet, hogy ne aggódjanak értem. Ez állt benne:

Azoknak, akikre tartozik: el kell intéznem valamit. Ne aggódjanak, utána visszajövök.

Üdvözlettel Jessica Mastriani

Az történt, hogy korán ébredtem, és amikor fölébredtem, megint tudtam, hogy hol van Sean. Gyorsan felöltöztem, kimentem a folyosóra, le a lépcsőn és ki a kapun.

Senki sem állított meg. Sőt nem is láttam senkit, kivéve néhány katonát, aki az udvaron gyakorlatozott, de ők nem vettek észre.

Amikor előző nap feljöttem az úszómedencétől, láttam egy minibuszt, amely épp akkor húzott oda a támaszponton kívül épült tiszti lakások megállójához. Egyenesen odamentem. És még mindig nem állított meg senki. Végtére nem voltam fogoly!

A megállóban várakozók azt mondták, hogy a kisbusz a közeli városba megy, ahol a fürdőruhámot meg a PlayStationt vettük. Úgyhogy amikor megérkezett, főlészálltam rá. És a buszocska szépen elgurult velem a még alvó riporterek és fotósok furgonjai mellett. Ilyen egyszerűen jöttem el a crane-i katonai támaszponttól.

A közeli városka nem éppen egy metropolisz, mégsem találtam meg könnyen a távolsági buszok állomását. Három embert is megkérdeztem, elsőnek a minibusz sofőrjét, aki pontosan az ellenkező irányba küldött, aztán egy drugstore pénztárosát, aki nem tudta, majd egy öregembert, aki a borbélyüzlet előtt üldögélt. Végül csak megtaláltam, főleg annak köszönhetően, hogy éppen bent állt egy busz. Vettem egy retúrjegyet (17 dollár) abból a pénzből, amit apától kaptam „vészhelyzet esetére”; hát ezt annak is lehetett nevezni.

A buszállomáson megreggeliztem az automatából: vettem két csokoládéval töltött croissant-t és egy Sprite-ot (1 dollár 75 cent). Eszembe jutott, hátha unatkoznék az úton, úgyhogy egy könyvet is vásároltam: azt, amelyiket Robnál láttam legutoljára. Ha én is elolvasom, gondoltam, talán közelebb kerülök hozzá. Na jó, bevallom, nem ezért, hanem mert ez volt az állványon az egyetlen érdekesnek látszó olvasnivaló.

Az autóbusz 9-kor indult. Én voltam az egyetlen utas. Az ablak mellé ültem. Észrevették már, mennyivel szebb minden a színezett ablaküvegen át nézve? Nem viccelek. Csak akkor venni észre a sok szemetet meg egyéb csúfságot, amikor az ember kiszáll. Brrr!

Több mint egy óráig tartott az út. Főleg kifelé bámultam, noha Indianában nem sok látnivaló akad. Kukoricaföldek meg kukoricaföldek, jobbról is, balról is. Különbözik alighanem a többi államban is ez a helyzet.

Paoliban leszálltam, és egyenesen bementem az állomás épületébe. Nagyobb volt, mint a crane-i. A peronon egy sor műanyag szék és nyilvános telefonok. Mégis könnyen fölismertem az áruház zsarukat. Az egyik az italautomata mellett ült, a másik pedig a férjvéce közelében. Valahányszor beérkezett egy busz, fölálltak és előrementek, úgy téve, mintha várnának valakit. De mert Sean nem volt a leszállók között, visszaültek a helyükre.

Több mint egy órán át figyeltem őket. A tér túloldalán egy jelzés nélküli rendőrautó állt. Kicsivel távolabb egy másik.

Amikor eljött az ideje, hogy beérkezzék Sean autóbusza, tudtam, hogy tennem kell valamit, nehogy a zsaruk elkapják, mielőtt beszélhetnék vele. A következőt találtam ki: tüzet okozok. Tudtam, hogy veszélyes, de majd gondoskodom róla, hogy senki ne legyen a közelben. Bementem a női mosdóba, ellenőriztem, nincsenek-e a fülkékben, majd meggyújtottam egy gyufát (a dobozt a földön találtam), és bedobtam a szeméttöredékbe. Aztán kijöttem, és odamentem a telefonokhoz, mintha arra várnék, hogy valaki visszahívjon. Senki sem figyelt rám. Soha senki sem figyel rám. Az olyan kis stöpszik, mint én, nem szoktak feltűnni.

Néhány perc múlva már dőlt kifelé a füst. Elsőnek az egyik pénztáros vette észre.

– Jaj istenem! Tűz van! – kiáltotta, és a mosdó felé mutogatott.

A többiek pánikba estek. Egyesek elkezdtek kiabálni, hogy mindenki menjen ki.

– Hívják a 911-et! – ordította valaki. Az egyik áruház zsaru azt kérdezte, van-e tűzoltó készülék. A másik elővette a telefonját, és szólt a kintieknek, hogy hívják a tűzoltókat.

És épp ekkor érkezett be az indianapolisi 11.15-ös járat.

Sean ötödikként szállt ki. Ő is álcázta magát. Legalábbis azt hitte. Barnára színezte a haját. Nagy dolog! Hiszen egy mérföldről látni lehet a szeplőit. És most is a Yankees feliratú baseballsapkát viselte, csak az ellenzőjét a szemébe húzta. Na de bocsássanak meg: egy tizenkét éves kis kölyök fényes nappal, iskolaidőben, egyedül száll le egy Greyhoundról! Mondhatom, tökéletes konspiráció.

Szerencsére az én kis tüzem még jobban erőre kapott. Szagoltak már égő műanyagot? Mert ha nem, higgyék el, hogy undorító a bűze. Na és a füstje! Szénfekete. Minden utas azt bámulta. Az összes kalauz is kint állt, és hangosan tárgyalta az esetet. Évek óta ez lehetett Paoliban a legizgalmasabb esemény. Az álrúhás zsaruk mindenkit kitereltek az épületből. Aztán hangos szirénázással befutottak a tűzoltók.

Mialatt ez történt, odamentem Seanhoz, megfogtam a karját, és így szóltam hozzá:

– Ne állj meg. – És a lehető leggyorsabban átvezettem a téren, és bekormányoztam a túloldalon kezdődő fasorba. Először nem akart velem jönni. Olyan hangosan vijjogott a tűzoltóautó, hogy nem érttem, mit mond. Belekiabáltam a fülébe: – Ha a karjaikba akarsz futni, ott vannak, ni! – és az autók felé mutattam.

Úgy látszik, eljutott az agyáig az üzenet, mert abbahagyta az ellenkezést. De amikor már elég messze voltunk, kirántotta a karját, és gorombán rám főrmedt:

– Maga mit keres itt?

– Meg akarlak menteni – mondtam. – Hogy képzelted, hogy csak úgy visszajössz ide? Tudhattad volna, hogy ha egy mákszemnyi sütnivalójuk van, először itt fognak keresni.

– Hova mehettem volna még? – villantotta rám a szemét a sapka ellenzője alól. – A mamám itt van bedutyizva. Hála magának.

– Ha annak idején hajlandó lettél volna szóba állni velem, elkerülhettétek volna az egészet.

– Akkor kerülhettük volna el, ha maga nem spicliskedik utánam.

Spicliskedtem? Ettől a szótól fölkaptam a vizet. Mindenki a csodálatos képességemről beszélt. Hogy milyen áldás, meg minden. Senki sem nevezett spiclinek.

Mi a fenének pazarlom rá az időmet? Itt kell hagyni, és kész.

De tudtam, hogy nem hagyhatom itt. Szó nélkül mentem vele tovább. Nem a legszebb hely, állapítottam meg: kétoldalt szeméthalmok, a lábunk alatt üvegcserepek. Ráadásul a fasor mindjárt véget ér, és beletorkollik egy forgalmasnak látszó utcába. Ha azt akarom, hogy Seant ne kapják el, el kell bújtatnom.

– És ha van egy mákszemnyi sütnivalójuk, és azt is tudták, hogy ide jövök, hogyhogy nem találtak meg?

– Mert egyedül én tudtam, melyik busszal jössz.

– Miből tudta?

Válasz helyett csüggedten néztem rá. –Megálmodta, hogy pont a 11.15-ös indiana-polisival érkezem? És azt mondta, hogy várnak. Kik?

– Egy csapat álrúhás zsarú ücsörgött az állomáson. Muszáj volt kitalálnom valamit.

Elkerekedett a szeme.

– Maga csinálta a tüzet?

– Én hát.

Már majdnem odaértünk az utcához. Megállítottam.

– Meg kell beszélünk, hova mehetünk.

– Én semmit nem akarok megbeszélni magával. –És látszott rajta, hogy komolyan gondolja.

– De muszáj. Valaki ki kell hogy húzzon a kulimászból.

– Majd éppen maga!

– Akár tetszik, akár nem, kisfiam, nincs más választásod.

Oda mentünk, ahova mindenki, aki nem akar feltűnni: a bevásárlóközpontba.

A paoli bevásárlóközpont nem túl nagy. Mindössze kétszintes, és legföljebb húsz üzlet van benne. Előtte pedig egy Pizza Hut. Ebédidő lévén, szerencsére nem mi voltunk az egyetlen gyerekek; Paoliban, úgy látszik, az egyedüli hely, ahol be lehet kapni valamit, a Pizza Hut. Koldus ne válogasson. A hely dugig volt gimisekkel.

Azt mondtam Seannak, hogy húzza ki magát ültében, úgy talán elmegy egy törpe elsősnek. Én pedig jobb híján egy elsőssel járok, úgyhogy ezentúl szíveskedjék tegezni.

– Hé! – szóltam rá, látva, hogy esik neki a pizzájának. – Csak nem ez az első falatod ma?

– Két napja – motyogta tele szájjal.

– Annyi eszed se volt, hogy csórj a papádtól egy kis lóvét?

– De. A hitelkártyáját vettem el. Jegyet kellett vennem Chicagótól – védekezett.

Aha. Ebből tudták meg a zsaruk, hogy ide jön, állapítottam meg magamban.

– Meg is kajálhattál volna vele bármelyik McDonald'sban.

– Nem jutott eszembe. Nagyon aggódtam a mamám miatt. Bevallom, elfacsarodott a szívem.

– Mondtam, hogy sajnálom.

– Nem mondta... mondtad.

– Akkor most mondom. Azért vagyok itt, mert segíteni akarok.

– Akkor segíts hozzá még egy pizzához. De ne zöldséges legyen!

Néztem, hogy tünteti el a második pizzát. Én csak egy szódát ittam. Mert én nem ehetek a Pizza Hut-ban. Nem azért, mert rosszat sütnék; biztos, hogy jót. Csak mi pizzát kizárólag a saját éttermeinkben ehetünk. Pizzát vagy Mastrianitól, vagy sehonnan. Nem könnyű az élete annak, akinek vendéglátósok az ősei.

– Árueld el – szóltam, amikor úgy vettem észre, jóllakott annyira, hogy hajlandó szóba állni velem –, mit akartál tenni, ha ideérsz?

Sötét pillantást vetett rám.

– Na, mit gondolsz?

– Megszökteted a mamádat a dutyiból. Nem mondom, jó ötlet.

– Neked is sikerült tüzet gyújtani az állomáson. Én is csinálhatnék valami hasonlót.

– Na persze. És az összes smasszer kirohanna, de előbb kinyitnák a cellákat, te pedig berontasz, karon ragadod a mamádat és megszökteted.

– Hát... még nem volt kész tervem. De biztos eszembe jutott volna valami. Mindig eszembe jut.

– Nekem van.

– Micsoda?

– Tervem.

– Miért bízzak meg benned? Egyszer már átvertél.

– Mondtam, hogy sajnálom. És hogy jóvá fogom tenni. Mit akarsz még?

– Azt, hogy megint úgy legyen, mint azelőtt. Amikor még nem rontottál el mindent.

– Már ne haragudj, nem hiszem, hogy azelőtt olyan jó volt. És mit képzelsz, mi lesz, ha valamelyik tanítód vagy a cserkészparancsnokod, vagy akárki meglátja a képedet egy tejesdobozon? Valahányszor fölismernek, odébbálltok egy házzal? Egészen tizennyolc éves korodig?

Sean mérgesen nézett rám a baseballsapkája árnyékából.

– Mi mást tehetnének? Maga... te még nem tudod... szóval az apámnak vannak barátai, és ráállította őket a bíróra. Pedig a bíró jól tudta, milyen ember. Mégis őneki ítelt. A mamámnak semmi esélye sem volt. Senki se segíthet rajtunk.

– Tévedsz. Én segíthetek. Az én apám legjobb barátja a város legagyafúrta ügyvédje. Tőle hallottam egyszer, hogy egy gyerek pert indított az ítélet megváltoztatásáért...

– Hülyeség! – vágott közbe Sean, és eltolta maga elől az üres tányért. – Nem is tudom, miért figyelek oda.

– Mert én vagyok az egyetlen. Hallgass ide!

– Nem – rázta a fejét. – Hallottam a buszon, hogy elcipeltek valamilyen katonai helyre.

– Na és?

– Hogy te milyen lüke vagy! Lefogadom, hogy még azt se tudod, miért kellesz nekik.

– Dehogynem tudom. Különféle kísérleteket akarnak elvégezni velem. Hogy rájöjjenek, hogyan találok meg az eltűnt embereket. Ennyi az egész.

– Nem azt akarják, hogy *bizonyos* embereket találj meg?

Hirtelen fölillantak előttem azok a középkorú pofák, akiket csakugyan meg akar kerestetni velem az ezredes.

– Lehetséges, de...

– Még mindig nem érted? Hátha azok között, akiket meg kellene találnod, vannak, akik éppúgy okkal léptek olajra, mint én meg a mamám. Mert nem követtek el semmi rosszat, csak rájuk kenték. Te meg szépen odatáladod őket a zsaruk elé.

Nem szeretem, ha a rendőröket szidják. Főleg azt nem, ha ilyen kis kölykök. Végére a rendőrség a lakosságot védi kevés fizetésért és még kevesebb dicsőségért.

– Biztos vagyok benne – mondtam, de még a saját fülemben is bántóan csengett a hangom –, hogy ha az USA kormánya keres valakit, akkor megvan rá az oka. – De az az igazság, hogy Sean ugyanazt mondta ki, amit én is gondoltam. És eszembe juttatta az álmomat. *Marco! Polo! Marco! Polo!* Az a sok kisgyerek és az a sokféle hang! És egyet se tudtam megmenteni.

– Emlékszel *A szökevényre!* – firtatta Sean. – Hátha azok között, akiket meg akarnak kerestetni veled, olyan ártatlanok is vannak, mint Harrison Ford abban a filmben. És te vagy Tommy Lee Jones, a spicli.

Már megint ezzel jön! Legszívesebben kitekertem volna a nyakát.

– Vagy nem is spicli. Inkább delfin. Megbolondult? A delfinek barátságos, intelligens állatok!

– Tudod, mire használták a delfineket? Megtanították őket arra, hogy odaússzanak a hajókhoz, és megérintsék az orrukkal. Aztán amikor kitört a háború, bombákat kötöztek a hátukra, és úgy küldték őket az ellenséges hajókhoz. Odaúsztak, a bombák fölrobbantak, az ellenséges hajók, meg persze a delfinek is ripityára mentek. Naná hogy mindenki azt mondta: de hány embert öltek volna meg azok a hajók, ha nem robbannak föl? De mi közük ehhez a delfineknek?

Be kell vallanom, hogy a delfinek históriája megborzongatott.

– Nem vagyok delfin! – morogtam, és már-már sajnáltam, hogy megtaláltam a kölyköt. Azt meg végképp, hogy extra pizzákat vettem neki. Az az igazság, hogy egyre kínosabban éreztem magam ebben az étteremben, a szomszéd asztaloknál vihogó kamaszok között. „Ne aggódjanak, visszajövök” írtam az üzenetemben. Komolyan gondoltam? Vagy már akkor is az járt az eszemben, hogy hasta la vista, baby?

– Hallgass ide – mondtam Seannak. – Nem azért vagyunk itt, hogy az én problémámat vitassuk meg. Hanem hogy a tiédet. Úgyhogy először is ne használd többé a papád hitelkártyáját. – Benyúltam a zsebembe, és kimarkoltam azt a pénzt, ami az apámtól kapott száz dolcsiból maradt. – Beülsz egy taxiba.

– Mibel?

– Taxiba, mondom. Nem mehetsz vissza az állomásra, viszont el kell tűnnöd Paoliból. Elmész a sulimba. – Elővettem a hátizsákból a tollam, és fölfirkantottam egy papírszalvétára az Ernest Pyle címét. – Keresd meg Mr. Goodhartot, és mondd meg neki, hogy én küldtelek hozzá. Kérd meg, hogy hívja föl Mr. Abramowitzot; az ő nevét is ideírom. Engedd el a kezem, hadd írjam le! – De Sean tovább kapkodott a kezem után. Mit akarhat? A tollat? Minek neki? – Maradj már nyugton! – Mérgesen néztem rá, és elhűlt bennem a vér. Mert nem engem nézett, hanem az étterem bejáratát. Követtem a pillantását, és megláttam Jenkins ezredet. Ő is észrevett engem, és a keze ökölbe szorult, amiről Albright, az edző jutott eszembe. És még nincs vége! Ott tolongott mögötte egy egész egyenruhás, fegyveres hadsereg. Csupa válogatott hústorony.

– A fenébe! – sziszegtem. Az ezredes felém intett.

– Ő az.

Sean még csak tizenkét éves volt, de nem buta. –Fuss! – súgta. És noha csak tizenkét éves volt, ezt okos tanácsnak véltem.

16.

Jenkins és az emberei elállták az ajtót. De volt még egy másik az ellenkező oldalon. Ezen rohantunk ki, és ott találtuk magunkat a bevásárlóközpont előtt.

– Várj! – állítottam meg Seant. Volt annyi lélekjelenlétem, hogy magammal hoztam a papírszalvétát. Belegyűrtem a dzsekije zsebébe. – Most szaladj! – és hátba taszítottam. Nem beszéltek meg, ki merre meneküljön, de szétváltunk. Sean a fotóbolt felé rohant, én meg a mozgólépcsőkhöz.

Amikor először próbáltam megvédeni Douglast a suliban, még nem értettem a verekedéshez. Apa odahaza félrevont, és adott néhány tanácsot. Az egyik legokosabb tanácsa az volt, hogy ha túlerővel állok szemben, legjobb, ha elszaladok. Mégpedig mindig lefelé. Sose fölfelé, se hegyre, se lépcsőn, mert ha az utánam jövők elállják a lefelé vezető utat, nem marad más hátra, mint ugrani.

De Seanra is gondolnom kellett. Miattam üldözik őt is. Mégpedig katonák. Nem hagyhatom, hogy elkapjanak egy tizenkét éves kissrácot. Úgyhogy tudtam, végül nekem kell elfogatnom magam, de csak jó hosszú üldözés után, hogy Sean közben egérutat nyerjen. Ezért rohantam a mozgólépcsők felé. És szerencsére valamennyien utánam vetették magukat.

Még tartott az ebédidő, úgyhogy a büfén kívül nem volt túl nagy tömeg. Ügyesen cikáztam az emberek között. Nem úgy a katonák. Hallottam, hogy egyesek fölháborodottan kiabálnak, amiért félrelökték őket, sőt egy fülbevalókkal teli állványt, amelyet én gondosan kikerültem, föl is borítottak. Tudtam, hogy egyetlen üzletbe se szabad bemenekülnöm, mert ott sarokba szoríthatnak. Ott maradtam hát a főfolyosón, ahol rengeteg dolgot lehetett megkerülni: szökőkutat, cukorkás- és parfümspavilonokat. Főleg pedig egy hatalmas diorámát, amelyben életnagyságú robotdinók mozogtak, gondolom, abból a célból, hogy megismertessék a gyerekeket az őskori világgal.

Nem viccelek. Na jó, legföljebb az életnagyságot illetően. A tyrannosaurus rex se volt több 5 méternél, de a műanyag pálmákkal meg egyebekkel körülvéve így is betöltötte az ott kiszélesedő folyosót. Mindehhez a dzsungel lármája járult: majom- és madárrikácsolás, amit még jobban fölerősítettek a szikláknak álcázott hangfalak. Még egy tűzhányó is volt a háttérben, amelyből éppen akkor csapott ki a láva.

Hátralestem. Üldözőim föltápáskodtak a feldöntött fülbevalóállvány romjairól, és megint utánam vetették magukat. Lenéztem a földszintre, és megláttam Seant, amint elrohan a Happy Box mellett, Jenkins ezredessel a nyomában.

– Hé! – kiáltottam el magam. Mindenki felém fordult, beleértve az ezredet is. – Itt van a delfinjük! Kapjanak el, ha tudnak!

Az ezredes, mint reméltem, abbahagyta Sean üldözését, és szintén a mozgólépcsőt vette célba. Én pedig az ősvilági diorámát. Átbújtam az elválasztó-zsinór alatt, nyomomban fél tucat katonával. Amikor az edzőcipőm elmerült a sarat imitáló nyúlós, barna masszában, egyszerre hangos dobszó dübörgött föl. A dioráma kiötlői, úgy látszik, nem tudták, hogy a dinók sok százezer évvel megelőzték az emberiséget, tehát a dobolást is. Fűlsértő rikoltás harsant föl, talán egy páva (voltak már akkor pávák?), majd vészjósló bömbölés, és a tyrannosaurus orrából gőz csapott ki.

Lebuktam egy csapat velociraptor mögé, amely egy kardfogú tigris tetemén lakmározott. Jenkins emberei már majdnem utolértek. Gondolkodás nélkül beleléptem a sekély medencébe, amely valódi tónak adta ki magát; a túlsó partján emelkedett a tűzhányó. A természetellenesen kék víz lábszárközépig ért, és átnedvesítette a csukámat meg a nadrágom szárát. Jenkins csapata megtorpant. Nyilván nem tartották érdemesnek eláztatni miattam a bakancsukat. De tudtam, hogy végül úgyis elcsúsznak, mert még ha kijutok is innen, hova menjek? Haza?

Akkor se könnyíteni meg a dolgukat. Úgyhogy amikor megláttam, hogy összenéznek, majd a fele erre, a fele. Arra kerül, hogy a parton vágjanak elém, fölmásztam a tűzhányóra. Az edzőcsukám csúszott, a tűzhányó pedig veszedelmesen recsegett alattam. Amikor fölértem, épp eljött az ideje az újabb lávakitörésnek. Ott kucorogtam négy-öt méter magasban, amikor a résekből gőz csapott ki, és a piros műanyag láva belülről megvilágítva fölizzott. A hangfalakból földrengésszerű dübörgés tört elő, és örvényleni kezdett a tó.

– Óvatosan! – kiáltotta a zsinór mögül egy idős hölgy.

– Nehogy elcsúszsz a vizes cipődben! – tette hozzá hasonló korú barátnője.

A magasból a földszintre is leláttam. Épp akkor vágatott el fél tucat katona, s egyszer csak fölbukkant Sean is egy rakás textilgöngyöleg mögül, és lélekszakadva rohanni kezdett a mozitermek felé.

Tudtam, hogy újabb cselvetésre van szükség. Előrejttem a kráter peremére, és elkiáltottam magam.

– Ha közelebb jönnek, leugrom!

A két idős hölgy eltátotta a száját. A katonák zavart képet vágtak. Semmi kedvük sem volt közelebb jönni. És ha leugrom is, aligha járna végzetes következménnyel: mi az a néhány láb? Látványnak azonban elég drámai lehetett: odafenn egyensúlyozok én, az üldözött szűz (sajnos). Nagy kár, hogy rövid a hajam, és nem valami fehér, lobogó köntöst viselek. A farmernadrág erősen rontja a hatást.

Jenkins ezredes, aki kivörösödött, dühös képével most még jobban emlékeztetett az edzőre, fölmutatott rám.

– Azonnal hozzátok le!

Lenéztem a mozi előterébe. Sean most egy életnagyságú papundekli Arnold Schwarzenegger mögött kuporgott. A katonák tanácstalanul toporogtak: hova tűnt a kölyök?

– Nem viccelek! – kiáltottam, hogy ismét magamra vonjam a figyelmet. – Ha közelebb jönnek, leugrom!

Bingó! Mindenki fölnézett, még a lenti katonák is, Sean pedig előbújt a papundekli Arnie mögül, és a pattogatottkukoricás-pavilon mögé menekült.

– Oké, Miss Mastriani! – kiáltott föl hozzám az ezredes. – Fejezzük be a tréfát! Szépen lejön ide, mielőtt megütné magát.

– Nem.

Az ezredes sóhajtott. Majd föltartotta az ujjait. Négy katona átlépte a zsinórt, és megindult fölfelé.

– Menjenek vissza! – figyelmeztettem őket. Láttam, hogy Seannak már csak a pénztár mellett kell elosonnia, és bent van. – Mondtam, hogy nem viccelek!

– Miss Mastriani! – Az ezredes hangjából kitetszett, hogy az értelmekre akar hatni. – Megsértettük valamivel? Rosszul bántunk magával azóta, hogy az édesapja a gondjainkra bízta? Nem azon volt mindenki, hogy jól érezze magát nálunk?

– De. – Odalenn a jegyszedő ekkor csípte el Seant, aki be akart surranni a nézőtérre. Galléron ragadta, és mondott valamit, amit nem lehetett hallani.

– Akkor beszéljünk értelmesen. Visszajön Crane-be, és megbeszéljük ezt az egészet.

A jegyszedő fölemelte a hangját. A mindeddig engem bámuló hat katona egy emberként fordította a fejét a közjáték irányába. Én a két hölgyre néztem.

– Kérem, hívják a rendőrséget! Akaratom ellenére akarnak visszavinni a crane-i katonai támaszpontra!

Crane be? – álmélkodtak a hölgyek. – Hiszen azt rég bezárták.

A kutya mindenit! – jött ki a sodrából az ezredes. –jőjön le azonnal, vagy én rángatom le!

A két idős hölgy felháborodottan fölhördült. De a lenti katonák is észrevették a jegyszedő markában kapálózó Seant, és feléje ügettek.

Kész, vége, mondtam magamban. De nem könnyítem meg a dolgukat.

– Hagyják békén a gyereket, vagy tényleg leugrom? –fenyegetőztem, és még előbbre léptem.

– Ne ugorj, aranyom! – kérlelt az egyik néni. – Megütöd magad!

A lárma néhány gimnazistát is előcsalt a Pizza Hutból.

– Ugorj! – kiáltották kórusban.

Hátranéztem a kráterba. A csupasz padlón alumíniumcsövek támasztották meg belülről a tűzhányót. Eltart egy darabig, amíg ki tudnak onnan cibálni.

Az ezredes emberei még mindig fölfelé másztak, de vizes bakancsukban minduntalan visszacsúsztak a síkos műanyagon. Lenn Sean rúgkapált visítózva. Én pedig széttártam a karom, és a kráter peremére léptem.

– Ne! – kiáltotta az ezredes. De elkésett. Leugrottam.

17.

Majdnem fél óráig tartott, amíg kihoztak. A kráter nyílása szűk volt, egyetlen katona, pláne az ezredes nem tudott leereszkedni értem. Az egész színjáték arra volt jó, hogy még jobban berágjon. De megérte. Kényelmesen csücsültem odalenn, miközben ők azon tanakodtak, hogyan hozzanak ki. Végül egyikük bement a kertészeti árudába, és hozott egy fűrész, amellyel jókora lyukat vágtak a tűzhányó oldalába. Kihoztak, a bámészkodók pedig tapsoltak, mintha az egész mutatvány nekik szólt volna.

Mire kihoztak, megérkezett a két különleges ügynök, Johnson és Smith is. Mindketten úgy viselkedtek, mintha a szökésemmel személyesen őket sértettem volna meg.

– De hiszen hagytam üzenetet – védekeztem, amikor már bent ültünk, a két ügynök az első, Sean meg én a hátsó ülésen a sötétre színezett ablakú, jeltelen fekete autóban, amely visszavitt a támaszpontra.

– De magaddal vittél néhány tárgyat, ami arra utalt, hogy nem gondoltad komolyan.

– Miféle tárgyakat?

Smith fölmutatta a fényképalbumot, amelyet az ezredes hagyott a szobámban, abban a reményben, hogy megálmodom a benne lévők tartózkodási helyét. A hátizsákomból halászták ki, amelyet persze elkoboztak, amikor kihoztak a kráterből.

– Csak meg akartam mutatni valakinek – vallottam be őszintén. Eredetileg (még mielőtt Sean delfinnek nevezett) azt gondoltam, Mike-nak mutatom meg, hogy számítógépes ismeretei, konkrétan az internet segítségével próbálja meg kideríteni, kiket ábrázolnak. Valóban bűnözők-e, vagy ártatlan jogászok, mint Will Smith az *Enemy of State-ben* – Aztán visszaadtam volna.

– Igazán? – fordult hátra Smith. – Különösen ő látszott csalódottnak. – Ha vissza akartál jönni hozzánk, miért vitted magaddal ezt is? – és elővette a fuvolámat. Smith átlátott rajtam. – Amikor észrevettem, hogy ez is hiányzik, azonnal tudtam, hogy nem jössz vissza, még ha retúrjegyet váltottál is.

– Abból jöttek rá, hogy Paoliban vagyok? – kérdeztem, mert mindig igyekeztem tanulni a hibáimból.

– Igen. A crane-i buszpénztáros fölismert.

Johnson ügynök, legnagyobb bánatomra, szigorúan tartotta magát a megengedett sebességhez. Mindenki megelőzött bennünket, leszámítva a Jenkins ezredest és embereit szállító járműveket.

– Amióta megjelent a fényképe a *Time* címlapján, maga közismert ember, Miss Mastriani.

– Ekkora felhajtás miattam! – intettem a kíséret felé.

– Maga roppant fontos adatok birtokában van – jegyezte meg Johnson, nyilván a fényképalbumra utalva. – Csak biztosak akartunk lenni benne, hogy visszakapjuk.

– De most, hogy visszakapták, remélem, elengednek – mondtam.

– Ezt nem mi döntjük el.

– Hanem ki?

– A feletteseink.

– Nem közölhetnék egyszerűen a feletteseikkel, hogy elmegyek?

Smith megint hátrafordult. Ezúttal kis, kerek gyémánt fülbevalót viselt.

– Jess – szólt –, nem mehetsz el. Olyan rendkívüli képességgel rendelkezel, amelyet meg kell osztanod a világgal. Csak azt nem értem – tette hozzá fejcsóválva –, mi volt az oka ennek az egésznek. Tegnap még teljesen elégedettnek látszottál. Miért akarsz most egyszerre elmenni?

Megrántottam a vállam. Esküszöm, Claire Lippman megirigyelte volna az alakításomat.

– Mert... hiányzik az otthonom.

– Azt hittem, azért jött el – vette át a szót Johnson –, mert aggódott a családjáért a média erőszakossága miatt.

Nagyot nyeltem.

– Igen, de... ez még azelőtt volt, hogy honvágyam lett.

– Úgy tudom, a bátyját, Douglast csak tegnap engedték ki a kórházból. Ha hazamegy, megint visszakerülhet oda. Az a sok mikrofon, kamerák, vakuk könnyen kiboríthatják.

Ez övön aluli ütés volt. A szemem megtelt könny-nyel, és már-már komolyan fontolóra vettem, ne ugorjak-e ki az autóból (amely olyan lassan ment, hogy aligha sérültem volna meg komolyabban). Csak az volt a baj, hogy az ajtók zárva voltak, és csak előlről lehetett kinyitni őket. Különben is gondolnom kellett Seanra.

– Szóval azt akarják, hogy segítsen rács mögé juttatni a rossz embereket? – kérdeztem.

– Pontosan. És hogy segítsd visszajuttatni a szeretteikhez az eltűnt gyermekeket – mondta Smith.

Sean meg én összenéztünk.

– Maguk nem olvasnak újságot? – kérdezte a srác. –Az apám egy vadember.

– De hiszen sosem volt alkalmad igazán megismerni – jegyezte meg Smith. – Az édesanyád hatéves korodban hozott el tőle.

– Aha. Mert eltörte a karomat, amiért este nem raktam el a játékaimat.

– Jézusom! – kiáltottam föl. – Ki az apád? Csak nem Darth Vader?

– De. Csak nem olyan jó.

– Maguk ketten igazán büszkék lehetnek – szóltam előre a két ügynöknek –, amiért sikerült visszaadniuk ezt a szerencsétlen kis kölyköt Széth sötét fejedelmének.

– Nem vagyok kicsi – morogta Sean.

– Mr. O'Hanahant az illinoisi bíróság alkalmasnak ítélte a szülői szerepre – mondta Smith kicsit ingerülten.

– Illinoisban a rabszolgaságot is megengedték, de attól még nem volt jó.

– A bíróság is tévedhet néha – szúrtam közbe.

– Mégpedig nagyot – toldotta meg Sean.

Azt hiszem, csak én vettem észre, hogy remeg a hangja. Megfogtam a kezét, és nem is engedtem el egészen Crane-ig, pedig nyirkos volt az izzadságtól. Mégiscsak én tehetek mindenről!

Miután megérkeztünk, elválasztottak bennünket. Seant, aki egyszer már olyan ügyesen olajra lépett, becsukták a betegszobába, amíg érte nem jön az apja. Valószínűleg azért oda, nem pedig a kóterba, ahova a haszontalan újoncokat zárják, nehogy az a vád érje őket, hogy akarata ellenére fogva tartották. A betegszoba, az más. Majd azt mondják, azért tették be, mert náthás volt.

Különben nem sokban különbözött a börtöncellától. Mind a négy ablakát berácsolták, gondolom, azért, nehogy bemásszanak kintről, és ellopják a drogokat. De még külön be is zárták a gyógyszer- és műszerszekrényt. Az asztalon heverő képes újságok jó régiiek voltak, úgyhogy szegény Sean aligha gondolhatott másra, mint hogy nemsokára viszontlátja az apját.

Miután Seant elintézték, engem is visszavittek a régi szobámba. Ugyanoda, ahonnan kora reggel leléptem. Azzal a különbséggel, hogy kívülről rám zárták az ajtót, és kivitték a telefont.

Mit képzeltek, mihez kezdenék vele? Fölvívnám a rendőrséget? „Halló! Az ügyeletes tisztet kérem! Azt szeretném bejelenteni, hogy akaratom ellenére fogva tartanak a crane-i katonai támaszponton.” „Hol? –kérdéznék. – Hiszen azt évekkkel ezelőtt megszüntették!”

Szóval ugrott a telefon, és persze az úszkálás is. „Marco Pólót bezárták. Ismétlem: Marco Pólót bezárták.”

Na de ha egy magamfajta lányt, egy alapjában véve jó gyereket, akinek legfőljebb egy kicsit gyorsan jár el a keze, hónapokon át mindennap együvé zárnak egy sereg távról sem olyan jó kamasszal, még ha tilos is beszélgetniük, azért ráragad egy és más. Például: hogyan okozhat tüzet egy buszpályaudvar mosdójában? Vagy: hogy kell kinyitni egy zárat? Persze zárja válogatja. Az én szobámé egykettőre megadta magát a golyóstollam betétjének.

Csakhogy azonnal elcsíptek. Atyavilág, de mérges volt az ezredes! Nem szólva Johnsonról, aki attól a perctől fogva kirúgott rám, hogy betörtem a kollégája orrát. Egyedül dr. Shifton hozott föl néhány érvet a mentségemre. Hallottam, hogy azt mondja, a kislánynak valószínűleg voltak már konfliktusai a tanáraival. Szerinte rosszul közelítették meg az ügyet. Hamarabb érnének célt, ha az én ötletemként tüntetnék föl az egészszet.

– A fenébe, Helen! – bömbölte az ezredes. – Ez a lány minden delikvens tartózkodási helyét ismeri! Addig várjunk, amíg úgy hozza úri kedve, hogy elárulja nekünk?

– Igen. Pontosán ezt kellene tennünk.

Ez tetszett nekem. Különben sem voltam biztos abban, hogy „minden delikvens” tartózkodási helyét ismerem. Csak a legtöbbjét.

Mindezt azért hallgathattam ki, mert dr. Shifton rendelője a betegszoba mellett volt, és engem is ide zártak, miután kiszöktem a szobámból. Azaz Sean mellé.

Éppen ezt akartam. Ne higgyék, hogy kész tervem volt. De szegény kölyöknek szüksége van rám, gondoltam.

– Te mit keresel itt? – kérdezte, felülve az ágyán. A hangjából ítélve, nem örült nekem.

– Szunyálok.

– Azt mondták, holnap értem jön az apám. Ma este már nem jöhetett, valamilyen megbeszélés miatt. De holnap, mihelyt ráér, elindul. Ilyen az én apám. Az üzlet mindenek előtt. Aki pedig keresztbe tesz neki, az megnézheti magát.

– Sean – szóltam –, megígértem, hogy segítek, és ezt be is tartom.

– Hogyan? – intett fejével a bezárt ajtó felé.

– Még nem tudom. De segítek. Esküszöm. Láttam, hogy nem bízik benne. De ez csak növelte az elszántságomat.

Teltek-múltak az órák, de senki sem jött be. Még a doktornő se. Előbb a szökés lehetőségét latolgattuk, aztán megfejtettük egy régi *People* keresztrejtvényét.

Végre hat óra körül kinyílt az ajtó. Smith jött be két McDonald's-zacskóval. Sejtettem, hogy vége a főúri lakomáknak.

– Hello! Hoztam egy kis vacsorát. Jól vagytok?

– Eltekintve attól, hogy megsértették az alkotmányos jogainkat – feleltem morcosan.

Smith ügynök derűs mosolya kényszeredetté változott. A vacsoránkat – két-két hamburgert, sült krumplit és kólát – letette az egyik ágyra. Nem a kedvenceim, de legalább tisztességes adagok. Sean gyakorlatilag rágás nélkül tüntette el a magáét. Én, ha lassabban is, de szintén megettem az egyik zsömlét. Amikor befejeztem, Smith elszánta magát, hogy értelmesen elbeszélget velem. Gondolom, a doktornő előzőleg edzésbe vette.

– Neked csakugyan különleges adományod van, Jess – ezzel kezdte. – Szégyen lenne elvesztegetni. Nagyon nagy szükségünk van a segítségedre. Nem szeretnéd, ha a világ jobb, biztonságosabb lenne?

– Dehogynem. De delfin se akarok lenni. Smith összevonta csinos szemöldökét.

– Delfin? Hogy jön az ide?

Elmondtam neki a delfinek históriáját. Sean ezalatt szótlánul majszolta a krumpliját. A második hamburgeremet neki adtam, de úgy látszik, háromtól se lakott igazán jól. Eszméletlenül sok fér belé ahhoz képest, hogy milyen kicsi.

– Én erről még nem hallottam – vallotta be Smith. – Azt tudom, hogy még az első világháborúban farkaskutyákat használtak katonai célokra.

– Farkaskutya vagy delfin, nem mindegy? Nem akarom, hogy ilyesmire használjanak fel. – Jess, a különleges tehetséged...

– Ne nevezze így! – szakítottam félbe. – Eddig csak bajt hozott rám. A bátyámat megint majdnem az örületbe kergette, pedig már egész jól volt. Ennek a kisgyerekeknek az anyját pedig börtönbe juttatta.

– Hé! – méltatlankodott Sean. – Mondtam, hogy nem vagyok kicsi!

– Nagyon sajnálom Sean édesanyját – vette vissza a szót az ügynök –, de az a helyzet, hogy megszegte a törvényt. Ami pedig a bátyádat illeti, nem dobhatod be a törülközőt emiatt a kis visszaesés miatt. Gondolkodj perspektivikusan!

– Igen? – Előrehajoltam ültömben, és nagyon lassan folytattam, hogy minden szó eljusson az agyába. – Bocsásson meg, de belém csapott a villám. Azóta eltűnt emberekről álmodom, és véletlenül úgy adódik, hogy amikor fölébredek, tudom, hol vannak. Emiatt a kormány holmi titkos fegyverként akar bevetni olyanok ellen, akik a törvény elől menekülnek, de akikről én nem tudom, hogy mi okból teszik. Ezt nevezi perspektívának?

– Ne feledd – mondta az ügynök bosszúsan –, hogy amit te delfinnek nevezel, azt a legtöbb amerikai inkább hősnek mondaná. – Fölállt, és bedobta az üres zacskókat a szemétdöörbe. – De nem azért jöttem, hogy vitatkozzam veled. Csak gondoltam, örülsz, ha visszakapod ezt. – És odaadta a hátizsákomat. A fényképalbum eltűnt, viszont ott volt a fuvolám. Boldogan szorítottam magamhoz.

– Köszí! – Őszintén meghatott ez a gesztus. Ne kérdezzék, hogy miért; ettől még nem szimpatizáltam a fogva tartómmal.

– Én kedvellek téged – mondta ő váratlanul. – És bízom benne, hogy eltűnődsz azon, amit mondtam. Mert szerintem majd egyszer kiváló szövetségi ügynök válik belőled.

– Igazán?

– Igen. Viszlát holnap!

Hallottam, hogy visszazárja az ajtót. A betegszoba zárja, sajnos, azok közé tartozott, amelyeket beható ismereteim ellenére se tudtam kinyitni. De ez se számított. Smithnek igaza volt, amikor azt mondta, hogy jó szövetségi ügynök válnék belőlem. Mert mialatt bedobta a szemetet a vödörbe, kiemeltem a táskájából a telefonját.

18.

Eltartott egy darabig, amíg rájöttem, hogyan működik a készülék. Természetesen ismerni kell valamilyen kódot ahhoz, hogy tárcsahangot kapjunk. Ez tartott a legtovább. Mike-tól tudtam, hogy a legtöbb kód 4-6 tagból áll. Smith különleges ügynök keresztnéve Jill. Benyomtam a 5466-ot, és – mint anya mondaná – *voilà!*

Sean azt akarta, hogy hívjam a 1 l-es csatornát.

– Komolyan! – erősködött. – Itt vannak a kapu előtt. Láttam, amikor bejöttünk. Mondd el nekik, mi folyik itt.

– Nyugi, prűcsök, nem őket hívom.

– Elegem van abból, hogy úgy beszélsz velem, mint egy dedóssal! Még háromnegyed év, és tizenhárom leszek.

– Akkor is nyugi. Nincs sok időnk. Mit gondolsz, meddig tart, amíg fölfedezi, hogy eltűnt a ketyeréje?

Hazatelefonáltam. Anya vette föl. Vacsoráztak.

– Hogy vagy, aranyom? Rendesen bánnak veled?

– Nem éppen. Beszélhetnék apával?

– Mit értesz azon, hogy „nem éppen”? Apád elmondta, milyen csinos szobát kaptál. Nem tetszik?

– De. Apa nincs ott?

– Hol máshol lenne? És büszke rád. Akárcsak én.

Két napja, hogy eljöttem otthonról, de anyának, úgy látszik, ezalatt teljesen elment az esze.

– Büszke? Miért?

– A jutalomért! Ma érkezett meg. Egy, a nevedre kiállított csekk, tízezer dollárról. És ez még csak a kezdet!

– Minek a kezdete?

– Az aranyesőnek. Máris jelentkeztek a Pepsitől, hogy hajlandó vagy-e egy újfajta üdítőt reklámozni, amellyel most akarnak kijönni.

Éreztem, hogy kiszárad a torkom.

– Viccelsz?

– Nem én! Itt hagytak egy mintát, és Jess, százezer dollárt ígérnek, ha kamera elé állsz és néhány szót mondasz! Olyasmit, hogy ettől még több energiával töltödsz fel, mint a villámcsapástól...

– Toni – hallottam a háttérből apa hangját –, nem mond semmit!

– Legalább hadd gondolkodjék rajta! Hátha tetszik neki. Nem szólva arról, hogy sokkal helyesebb, mint azok a lányok, akiket általában mutogatnak.

– Anya – mondtam csüggedten –, nem beszélhetnék végre apával?

– Egy pillanat, szívem. Csak azt akarom még elmondani, hogy nem te vagy az egyetlen hős a családban. Dougie egyenesen óriási. Ma engedték haza, és itt van velünk. Csak te hiányzol.

– Remek. És... nem hall hangokat?

– Egy szálát se azóta, hogy elmentél, és veled együtt eltűnt az a sok pimasz firkász. Már a szomszédok is panaszkodtak, tudod, milyen háklisak Abramowitzék a kertjükre! Nem akarsz mondani valamit Dougie-nak? Az ő kedvencét főztem, mert ma eszik először velünk, tegyék félre belőle neked is egy kicsit? Rendesen ellátnak ott, szívem, vagy csak olyan vacak kincstári kosztot kapsz?

– Kérlek, anya, hadd beszéljek végre... – De már átadta a kagylót a bátyámnak.

– Halló, Jess! – szólta bele Douglas. – Hogy vagy? Hátat fordítottam Seannak, hogy ne lássa, amint megtörlöm a szemem. –Jól.

– Biztos? Nem úgy hangzott.

Eltartottam a kagylót, és megköszörültem a torkom.

– De, jól vagyok. És te?

– Én is. Csak fölemelték a gyógyszeradagomat. Olyan száraz a szám, mint a tapló.

– Sajnálom, Dougie. Igazán sajnálom.

– Mit sajnálsz? Nem a te hibád.

– De. Az enyém is. Az a sok ember miattam volt ott. Ők készítettek ki.

– Ugyan! Hülyeség.

De tudtam, hogy nem az. Douglas biztos jobb állapotban van, mint ahogy anya képzeli, de azért még elég sérülékeny. Ha megint egy sereg idegent látna a kertünkben, amint a mikrofonjaikkal és a kameráikkal hadonásznak... Nem mehetek haza. Még nem, ha nem akarom, hogy Doug visszaessen.

– Szóval rendesen bánnak veled? – kérdezte újra. Kinéztem az ablakon. A nap éppen lenyugvóban volt, utolsó sugarai bearanyozták a gyepet. A távolban egy kifutópálya-félét láttam, amelyen egy helikopter állt. Egy se szállt föl, nem is érkezett azóta, hogy itt voltam. Se egy ufó. Semmi.

– Persze.

– Csak azért kérdem, mert a hangodból ítélve, mintha levert lennél.

– Jól vagyok – bizonygattam.

– Mire költöd a jutalmat?

– Még nem tudom. Szerinted mire kellene költenem?

– Hát... Apa jó hasznát venné néhány új ütőnek. Nem mintha sok ideje volna golfozni.

– Nem kellene új ütők – hallottam apa hangját. –A pénzt félretesszük Jess főiskolájára.

– Én egy autót akarok! – üvöltötte Mike.

– Na persze! – nevettem el magam. – Hogy megkocsikáztasd Claire Lippmant.

- Szerintem anya is örülne egy új varrógépnek – kuncogott Doug.
- Hogy még több ruhát varrjon nekem? Köszönöm, nem. Hát te?
- Én csak azt szeretném, ha hazajönnél, és megint minden úgy lenne, mint azelőtt.
- Nemsokára otthon leszek. Akkor meg azt kívánod majd, bárcsak ne piszkálnalak.
- Szeretem, ha piszkálsz.

Ez már több volt, mint amit el tudtam viselni.

- Mennem kell – mondtam elfúló hangon.

– Várj! Apa mondani akar... – De már megszakítottam a vonalat. Nem szabad apával beszélnem. Mit tehetne értem? Innen nem tud kivinni. Vagy ha mégis, hova mehetnék? Haza nem, mert akkor a riporterhad meg a Pepsi reklámemberei ott lihegnének a nyakunkba, és ezt Douglas nem viselné el.

- Jess!

Teljesen elfeledkeztem róla, hogy Sean is itt van.

- Tessék?
- Csak nem... – Még egyszer nekiment: – Csak... De igen. Miért sírsz?
- Nem sírok – tiltakoztam, és gyorsan megtöröltem a szemem a kézfejemmel.
- Megint hazudsz – állapította meg. – Kit akarsz még felhívni?
- Azt, aki ha néger gyerekek potyognak is az égből, kiszabadít minket innen.

19.

Kicsivel éjfél után meghallottam azt a motorberregést, amelyre nemcsak most, hanem vagy féltucatszor hegyeztem a fülem az elmúlt héten. De most nem a Lumley utca aljából hallottam, hanem a crane-i katonai támaszpont üres parkolója felől.

Kiugrottam az ágyból, és az ablakhoz surrantam. Tenyeremmel ernyőznöm kellett a szemem, hogy lássam, mi van odakint. Az egyik lámpa kerek fénykörében megláttam Robot (arcát elrejtette a bukósisak), amint jobbra-balra kémlel, hogy vajon melyik épületben lehetek.

Megveregettem az ablaküveget, és a nevéen szólítottam.

Sean, aki az imént még mélyen aludt, fölült az ágyban.

- Az apám – súgta ijedten.

- Nem ő. Menj hátrább, amíg kitöröm az ablakot. Tudtam, hogy csak néhány másodpercem van.

Fölkaptam a kezem ügyébe eső első tárgyat: egy fém hamutartót, és az ablakhoz csaptam. Csak úgy záporozott az üveg. Még a hátam mögé is jutott belőle, mert az üvegcserepek egy része gellert kapott a rácsokon. De nem törődtem vele. –Rob!

Letette a lábát és megállt. Egy pillanattal később újra elindult, s a fűvön át felém tartott. Csak ekkor vettem észre, hogy még vagy fél tucat motoros követi csupa Harleyval.

- Jól vagy? – kiáltott vissza Rob, miután megállt és levette a sisakját. Leszállt a motorról, és elindult felém.

Bólintottam. El nem mondhatom, mennyire jólesett látni. És még jobban esett, hogy benyújtotta a kezét a rácsok közt, megmarkolta a blúzomat, magához húzott és megcsókolt.

Olyan hirtelen eresztett el, hogy abban sem voltam biztos, tényleg meg akart-e csókolni, vagy csak úgy esett.

– Pardon – mondta, de nem úgy hangzott, mintha csakugyan sajnálná.

– Semmi baj – nyugtattam meg. Baj? Ez volt a legjobb csók az életemben. Sokkal jobb, mint az első.

Sean, aki eddig némán figyelt, méltatlankodva kérdezte:

– Ki ez? A fiúd?

Bárcsak az lenne, mondtam magamban.

– Nem.

– Mégis hagyod, hogy nyaljon-faljon!?

– Csak örül, hogy lát.

Robot egy túlnyomórészt szőrrel borított ábrázat váltotta föl az ablakban. Megismertem a Chik'sben látott vietnami veteránt. Átfűzött egy láncot a rácson, és a másik végét a motorjához csatolta.

– Álljatok hátrább – vezényelt. – Jó nagy durranás lesz!

– A haverjaid? – faggatott tovább Sean. – Mondhatjuk így is. De most állj hátrább. Nem szeretném, ha bajod esnék.

– Nem vagyok kisbaba! – De amikor a fiúk feltúráztatták a motorokat, s a lánc csikorogva megfeszült, a fülére szorította a tenyerét. – Meghallják? –nyögte.

Igaza lehet, gondoltam. Eszméletlen volt a zaj, de a rács meg se moccant. Jó mélyen bebetonozták a falba. A motorok dobhártyarepesztően bögtek, kerekeik föltépték a földet, és a kirántott fűcsomókból még a szobába is jutott a rácson át. Reménytelennek látszott az ügy. Különösen amikor Sean oldalba bökött, és a fülembe sziszegte: – Figyelj!

A motorok bögésén túl kulcsörgés hallatszott a folyosóról.

Lebuktunk. És ami még aggasztóbb volt, valószínűleg a kintiek is. Mennyit kell majd Robnak leülnie miattam? Hány év jár azért, hogy meg akart szöktetni egy nem létező katonai támaszpontról?

Ekkor olyan örületes zajjal, mintha ezer krétát húztak volna végig egyszerre egy mérföld hosszú falitáblán, kiszakadt és láncostul lezuhant a mélybe az egész rács.

– Gyere – mondta Rob, és benyúlt értem a nyíláson. De én Seant toltam előre.

– Előbb őt.

– Nem! – tiltakozott a kölyök, és lovagias felbuzdulásában megpróbált keresztülnyomni a szűk nyíláson. De Rob már megragadta és kiemelte. Ezalatt volt annyi időm, hogy fölkapjam a hátizsákomat – amit Smith ügynök volt oly kegyes visszaadni –, és Sean után ugorjak. Épp abban a pillanatban, amikor a betegszoba ajtajának zárja elfordult.

Odakint langyos tavaszi éjszaka fogadott. Meglepődve vettem észre, hogy Robon és a motoros haverjain kívül Greg Wylie és Hank Wendell is eljött. Meg még néhányan azok közül, akiket a büntetésből ismertem. Csudára meghatott, hogy képesek voltak az éjszaka közepén fölkelni és ekkora kockázatot vállalni értem.

Sean azonban egy csöppet se hatódott meg.

– Kik ezek? – kérdezte, egy kicsit ijedten a sok fekete bőrruha miatt.

– Választhatsz – mondtam, miközben fölvettem a bukósisakot. – Vagy ők, vagy a papád.

Hank neki is adott egy sisakot, fölültette maga mögé, és felpörgette a motort.

Ebben a pillanatban fülsiketítő szirénabömbölés hasított az éjszakába. Ugyanakkor néhány katona feje jelent meg a rácstól megfosztott ablakban, és reflektorok világították meg a parkolót.

– Fogódkodj! – kiáltotta Rob, amikor átvetettem a lábam az ülés fölé, és indított.

– Megállni! – ordította egy hang. Hátranéztem a vállam fölé. Egy katonai dzsip robogott utánunk, hátul egy megafonos alakkal. A támaszpont épületeinek ablakai egymás után kivilágosodtak. A kapukon emberek rohantak ki, kiderítendő, mi történt.

– Ez az Egyesült Államok kormányának birtoka? – közölte a megafonba beszélő alak. – Illetéktelenül hatoltak be! Megállni!

Egetverő durranás. A következő pillanatban lángnyelvek csaptak föl a kifutóról. Mindenki behúzta a nyakát, kivéve a motorbiciklis csapatot.

– Mi volt ez!?

– A helikopter! – kiáltotta vissza Rob, és gyorsított. – Elterelő hadművelet.

– Fölgyújtottál egy katonai helikoptert? – hápogtam. – Begolyóztál? – Nem volt időm tovább lamentálni, mert Rob még jobban gyorsított, és veszedelmesen közeledtünk a kapuhoz. Mögöttünk narancsszínben izzott az ég, és egy új sziréna társult az eddigihez, nyilván a tűzoltóké. Reflektorok pásztázták az alacsonyan úszó felhőket.

Nem tudtuk lerázni a dzsipet. Szorosan a nyomunkban volt, és a megafonos katona egyre harsogta, hogy „megállni”. De Rob és a haverjai nem hederítettek rá. Már valósággal repültek.

Bevallom, hogy élveztem ezt a száguldást. Végre, végre egyszer elég gyorsan megyünk!

Úgy száz méterrel a kapu előtt Rob hirtelen lefékezett. Társai követték a példáját.

Ott álltunk valamennyien: a hat Pokol Angyala, plusz az iskolatársaim, meg persze Sean és én, és egyenesen előre néztünk. Az égő helikopter bevilágította a kapuhoz vezető nyílegyenes betoncsíkot. Ott őrség van, erre jól emlékeztem az előző napról. Fegyveres őrség. Fogalmam se volt, hogy juthattak be Robék, még kevésbé arról, hogy jutunk ki. Csak az járt a fejemben, hogy jaj istenem, fölgyújtottak egy helikoptert! Fölgyújtottak egy helikoptert!

De lehet, hogy okosan tették. Mert senki se állta el az utunkat. Mindenki a kifutópályához rohant, hogy segítsen eloltani a tüzet.

Mindenki, kivéve a dzsipet.

– Megállni, és föl a kezekkel!

Rob ehelyett a lábát kapta föl a földről, és kilőtt, egyenesen a kapu felé. Amelynek le volt eresztve a sorompója.

Ekkor egyszer csak ott termett egy fürdőköpenyes alak, ugyancsak megafonnal a kezében. Mindjárt ráismertem: Jenkins ezredes!

– Megállni! – kiáltotta ő is, még a motorbögésnél, sőt a szirénaüvöltésnél is vészjóslóbban. – Le vannak tartóztatva! Azonnal álljanak meg! – Ott állt a kapu előtt. A fürdőköpenye szétnyílt, és kilátszott világoskék pizsamája.

Rob még csak nem is lassított.

– Megállni! – üvöltötte az ezredes. – Nem hallják? Le vannak tartóztatva! Azonnal álljanak meg!

Ekkor jött elő a puskás őrség. Nem vettek célba, csak odaálltak kétfelől az ezredes mellé.

Senki sem állt meg. Sőt Greg elfütyentette magát, és eszeveszett sebességgel száguldott a kapu felé. Fogalmam se volt, mi lesz, ha odaérünk. Nem úgy festett, hogy az őrség szépen félreáll, és kienged bennünket.

Jenkins ezredes is rájöhetett végre, hogy nem engedelmeskedünk a parancsnak, mert leengedte a megafont, és intett a két őrnek. Még szorosabban öleltem Rob derekát, és behunytam a szemem, hogy ne is lássak. Biztos voltam benne, hogy először a levegőbe lőnek, ijesztésül, de azután...?

Ezt azonban már sosem tudhatom meg, mert Rob hirtelen félrerántotta a kormányt, és... És már kint voltunk. Nem a kapun át, hanem a kapu mellett a drótkerítésbe vágott nyíláson. Hát így jutottak be! Nem kellett hozzá más, mint egy kis lelemény és egy drótvágó olló.

Mihelyt kint voltunk, csak a motorok által megvilágított utat láttam. Hátranéztem: a dzsip még mindig követett, ha kissé le is maradt, feltehetően azért, hogy elénk vágjon és megállítson valahol. De amikor figyelmeztettem Robot, csak nevetett.

A Crane-be vezető utat nemigen használják. Éjszaka pedig végképp nem. Köröskörül kukoricaföldek terülnek el, s a földek mögött erdős dombok. Rob hátralesett, aztán letért az útról, be a kukoricásba, amely kora tavasz lévén, még csak bokáig ért.

De a dzsip még ide is követett. Az ezredesnél is leeshetett a tantusz, mert a dzsip mögött hamarosan néhány nagyobb terepjáró tűnt föl. De ez sem számított. Semmi sem állíthatta meg a kis csapatot, legföljebb egy helikopter, ám az az ismert okból harcképtelenné vált.

Aztán egyszer csak lemaradtak. Talán föladták a játszmat. Vagy visszahívták őket a támaszpontra. Sikerült!

Visszakapaszkodtunk az útra, és a biztonság kedvéért meg is maradtunk ezen a néptelen mellékúton. Egy-egy álmos kisvárosban megálltunk, hogy fölmérjük a helyzetet. A motorok hangjára kivilágosodott néhány ablak, és hangos ugatásba kezdtek a kutyák.

De nem volt mögöttünk senki és semmi, csak a néptelen út, amely mint egy folyó kanyargott a sötét ég alatt.

Szabadok voltunk!

20.

Rob a saját otthonába vitt bennünket. A ház előtt Greg, Hank meg a többiek elbúcsúztak tőlünk; gondolom, visszamentek a Chick'sbe, hogy megünnepeljék sikeres behatolásukat a szigorúan őrzött katonai támaszpontra.

Meglepődtem, amikor megláttam Rob otthonát. Egy régi tanyaház volt, nem nagy – bár ezt a sötétben nem lehetett eldönteni –, és körülbelül akkor épülhetett, amikor a mi Lumley utcai házunk. De mert a városnak, hogy úgy mondjam, kevésbé előkelő részében állt, nem nyilvánították műemléknek. Pedig kedves házacská volt, az elülső frontján verandával, hátul pajtával. Csak Rob meg az anyja lakott benne. Fogalmam se volt, mi lett az apjával, de nem volt kedvem megkérdezni.

Halkan osontunk be, nehogy fölébresszük Mrs. Wilkinst, akit, mint megtudtam, nemrég bocsátottak el a helyi műanyaggyárból. Rob megmutatta a saját szobáját, és azt mondta, hogy ott állhatók, majd fölmarkolt két takarót és egyebeket, hogy kivigye Seannak meg magának a pajtába. Szegény kölyöknek majd leragadt a szeme, és úgy vánszorgott Rob után, mint egy kis zombi. Megjegyzem, én se nagyon különbözhettem tőle.

Még mindig nem tudtam elhinni a történeteket.

Levetköztem, befeküdtem Rob ágyába, de nem jött álom a szememre. Semmibe vettük az ezredes parancsait. Kárt okoztunk a kormány tulajdonát képező épületben. Ráadásul fölgyújtottunk egy helikoptert. Nagyon, de nagyon nagy bajban leszünk holnap!

De annyira elcsigázott voltam, hogy már aggódni se maradt erőm. Inkább az foglalkoztatott, hogy milyen furcsa egy fiú szobájában lenni. Már mint olyan fiúéban, aki nem a tulajdon bátyám. Persze Ruth ikertestvére, Skip szobájában is jó párszor megfordultam, de az is más. Először is, Rob szobájának falán nem voltak autós plakátok. Se *Playboy*-példányok az ágya alatt. Mégis riasztóan férfi jellege volt. De a párna az ő szagát árasztotta, és ez megnyugtató.

A fal felé fordultam, fejemre húztam a takarót, és már aludtam is. És nagyon-nagyon sokáig nem ébredtem föl.

Amikor végre magamhoz tértem, már dél körül járt. Eltartott egy percre, amíg rájöttem, hol vagyok: Rob otthonában, az ő szobájában. És már biztos keres az FBI. Sőt nemcsak az FBI, hanem az Egyesült Államok egész hadserege. Az sem lepett volna meg, ha a titkosszolgálat, az Indianai Autópálya Felügyelet, a tűzoltóság meg a jó ég tudja, ki mindenki kutatna még utánam.

Érdekes módon mihelyt kinyitottam a szemem, tudtam, hogy mit fogok tenni.

Nem mindennap fordul elő, hogy egy lány arra ébred, a világ leghatalmasabb országának összes erőszakszervezete kézre akarja keríteni. Ennél azonban pillanatnyilag jobban aggasztott, milyen benyomást keltek Mrs. Wilkinsben, aki egy szép napon talán az anyósom lesz. Nem akartam, hogy világ lustájának higgyen, ezért fölkeltem, felöltöztem és lementem.

Sean és Rob már ott ült a konyhaasztalnál. Előttük nagy halom ennivaló: pirítós, tojás, sült szalonna, kukoricapehely és egy nagy tál fehér valami. Rob tányérja már üres volt, de Sean még tömte a fejét. Azt hiszem, sosem fog jóllakni. Legalábbis addig nem, amíg túl nem jut a kamaszkoron.

– Szia, Jess! – köszönt, amikor beléptem. Jóval elevenebbnek látszott, mint bármikor az elmúlt huszonnégy órában.

Egy dundi asszonyság állt a tűzhely mellett, és mosolyogva fordult felém. Rengeteg vörös haját széles pánttal szorította le. Egy csöppet se hasonlított Robra. Csak amikor a napsugár az arcára vetődött a mosogató fölötti ablakon át, vettem észre, hogy ugyanolyan világoskék a szeme.

– Te vagy Jess, ugye? – szólt. – Húzz oda egy széket, és láss neki te is. Hogy szereted a tojást?

– Egy rántotta jó lenne – feleltem. – Köszönöm, asszonyom!

– A tojások egészen frissek – közölte Sean. – Innen vannak, a tyúkólból. Segítettem összeszedni.

– A kis barátod egész ügyes – jelentette ki Mrs. Wilkins. – Reggeli után megfejjük a tehenet.

Sean elvihogta magát. Fönnakadt a szemem: csakugyan vihogott!

– Tessék! – Mrs. Wilkins letette elém a tányért. – Jó étvágyat! Jót fog tenni neked egy igazi falusi reggeli.

Még sosem ettem friss tojást, és attól féltem, hátha van benne valamilyen csibekezdemény. De nem volt. Csudára ízlett, és amikor Mrs. Wilkins repetát ajánlott, elfogadtam. Még abból a fehérből is ettem, amit kérdés nélkül lapátolt a tányéromra. Olyan volt az íze, mint a polentáé, amit apa tömött belénk kiskorunkban, ha nagyon hideg volt. De, mint Rob-tól megtudtam, ez tejbedara volt. Istenem, ha most látna Ruth!

Aztán segítettem elmosogatni, s ezzel vége is lett a mókának. Ideje volt komoly dolgokkal foglalkozni.

– Telefonálnom kellene – mondtam. Mrs. Wilkins rábökött a hűtőszekrény mellett lógó készülékre. – Nem – ráztam a fejem. – Jobb lenne egy nyilvános állomás.

Rob gyanakodva nézett rám.

– Mi a baj? – tudakolta.

– Semmi. Csak föl kell hívnom egy számot. Van itt valahol egy nyilvános fülke?

– Lenn az úton – mondta Mrs. Wilkins. – A bolt mellett.

– Oda tudsz vinni? – kérdeztem Robtól. Bólintott. Sean is fölállt. – Nem – mondtam. – Te itt maradsz.

– Miért? – tátotta el a száját a fiú.

– Mert valószínűleg mindenfelé zsaruk szimatolnak egy tizenhat éves lány meg egy tizenkét éves fiú után. Egy pillanat alatt lecsapnának ránk. Te itt maradsz, amíg vissza nem jövök. – A további ellenkezés megelőzése céljából karon ragadtam, és kivezettem a hátsó ajtón. – Figyelj ide. Azt mondtad, azt szeretnéd, ha minden úgy lenne, mint régen: együtt a mamáddal, anélkül, hogy a papád ott lihegne a nyakatokba.

– Aha – vallotta be duzzogva.

– Akkor hadd tegyem azt, amit jónak látok. Ezt most egyedül kell elintéznem.

Seannak abban az egyben igaza volt, hogy noha a korához képest kicsire nőtt, igazából nem sokkal volt alacsonyabb nálam. Ezért egyenesen a szemembe tudott nézni.

– Ez a srác a szerelmed, ugye?

– Nem, Sean. Mondtam, hogy csak jó barátok vagyunk.

Ettől szemmel láthatóan fölvidult. – Oké – mondta, és visszament a konyhába.

Jaj, ezek a férfiak! Esküszöm, nem értem őket.

Tíz perc múlva ott álltam a kis vegyesbolt előtt, fülemhez szorítottam az ősrégi telefon kagylóját, és az 1-800-at tárcsáztam. Rosemaryt kértem, és amikor átvette, azt mondtam:

– Itt Jess beszél.

– Jess? – Rosemary lehalkította a hangját. – Egek ura! Tényleg te vagy az?

– Ha mondom. Miért csodálkozik?

– Furcsa dolgokat hallottam rólad a hírekben.

– Igazán? – Rob felé lestem. Benzint töltött a motorjába a bolt előtti egyetlen kútból. Reggel nem hallgattuk a rádiót, és Mrs. Wilkins nem járat újságot, úgyhogy kíváncsi lettem, mit mondtak rólam. – Mit hallott?

– Hát... azt, hogy a Pokol Angyalai az éjszaka betörték a crane-i támaszpontra, és elraboltak téged, meg persze a kis Sean O'Hanahant.

– Micsoda!? – kiáltottam föl olyan hangosan, hogy Rob felém nézett. – Egyáltalán nem így volt! Azok a srácok csak segítettek elmenekülni. Seant és engem az akaratunk ellenére tartottak ott.

– Nos, az a hogyishívják, Johnson vagy ki nem egészen így számolt be róla. Jutalmat tűztek ki annak, aki épségben visszavisz benneteket.

Ez érdekesen hangzott.

– Mekkora?

– Húszezer dollárt.

– Koponyánként?

– Nem. Csak érted. Sean apja százezret perkál le a fiáért.

– Csak húszezret? – háborogtam. Mindössze eny-nyit érek nekik? Hát jó. Ha háború, legyen háború.

– Én a helyedben jól körülnéznék, aranyom – folytatta Rosemary. – Az egész államban mindenütt kiragasztották a képedet.

– Hallgasson ide, Rosemary – mondtam. – Egy szívességre akarom megkérni.

– Bármire, aranyom.

– Adjon át egy üzenetet Johnsonnak. – És lediktáltam a szöveget.

– Meglesz, kislányom. És még valami. Mi itt mindnyájan melletted állunk.

Elmondtam Robnak az FBI gyermekrablás meséjét. Nem hagytam ki az elfogásomért beígért nyomorúságos jutalmat se. Rob éppolyan dühös lett, mint én. Most, hogy tudtuk, hogy a Pokol Angyalait vádolják a crane-i eseményekért, egyetértettünk abban, hogy nem szabad Rob motorján mutatkoznom. Úgyhogy visszarepszerttünk hozzájuk, de előtte még egy hívást lebonyolítottam egy távolabbi nyilvános állomásról. Apát kerestem a Joe'sban; ott ilyenkor elég nagy a forgalom, hála a közeli bíróságnak.

– Apa? Én vagyok az.

Apának torkán akadt a rigatoni, vagy mi. Tudniillik mindig mindent megkóstol, mielőtt hagyja, hogy kitegyék a pultra.

– Jess!?! – kiáltotta. – Jól vagy? Hol vagy?

– Persze hogy jól vagyok. Hallgass ide, apa! Megkérlek egy szívességre.

– De honnan beszélsz? Anyád meg én belebetegedtünk az aggodalomba. Azok ott Crane-ből azt mondták...

– Tudom. Hogy a Pokol Angyalai elraboltak. Ez mese, apa. Azok a srácok szabadítottak ki bennünket. Tudod, mire akartak rávenni? Delfint akartak csinálni belőlem.

– Mit!?

Rob hátba vágott. Megfordultam, és ijedten láttam, hogy egy Indianai Rendőrség feliratú autó hajt be a szemközti bolt parkolójába.

– Hallgass ide, apa – hadartam, és gyorsan leguggoltam. – Mennem kell. Csak ezt az egyet tedd meg nekem! – És megmondtam, hogy mit. Apa, enyhén szólva, nem volt elragadtatva.

– Elment az eszed? Figyelj ide, Jessica... – A családban csak akkor szólítanak így, ha valamiért kirúgnak rám.

– Kérlek, tedd meg, apa! – könyörögtem. – Nagyon fontos! Később mindent megmagyarázok. De most mennem kell. – Visszaakasztottam a kagylót.

Rob egy kicsit távolabb gurította a motorját, arra az esetre, ha a zsaruk összefüggésbe hoznák a telefonáló lánnyal. De nem úgy festett a helyzet. Az egyik még oda is intett nekem, mielőtt bement a boltba:

– Szép időnk van!

Mihelyt eltűntek, Rob meg én, milyen gyorsan tudtuk, elhúztuk a csíkot. Már az elágazásnál voltunk, amikor mégis szöveget üthetett a fejükbe az iménti látvány, és kirohantak a boltból. Pár pillanattal később már a kocsiban ültek, és bekapcsolták a szirénát.

Jó szorosan fogtam Robot.

– Útitársakat kaptunk! – kiáltottam a fülébe.

Rob szó nélkül letért az útról, és belegázolt a sekély patakba. Az első kerék magasra csapta a vizet. Amikor fölnéztem, láttam, hogy a rendőrautó szorosan követ bennünket az úton. De a patak egyszer csak elkanyarodott, és a rendőrautó nemsokára eltűnt a szemem elől. Pár perccel később már a szirénát se lehetett hallani.

Amikor Rob végre kihajtott a mederből, deréktől lefelé csurom víz voltam, s a motor hangja is furcsán megváltozott. De megmenekültünk.

– Nem esett bajod? – kérdezte Rob, amikor kicsavartam a pólóm alját.

– Nem. Hallgass ide, sajnálom. –Mit?

– Azt, hogy belekevertelek ebbe az egészbe. Igazán semmi szükséged nem volt arra, hogy a szárnyad alá vegyél két szökevényt. Ha elkapnak, biztos, hogy lecsuknak, és eldobják a cella kulcsát. Függetlenül attól, hogy miért kaptad a felfüggesztett börtönt.

Rob közben az első kerék küllői közül szedegette ki a rájuk tekeredett indákat. Áttért a hátsó kerékre, de előbb fölneztet rám:

– Befejezted? –Mit?

– Az újabb kísérletedet arra, hogy kiszedd belőlem, miért büntettek meg.

– Nem akarok kiszedni belőled semmit. Csak azt akarom az értésedre adni, hogy tudom, mekkora kockázatot vállaltál azért, hogy segíts Seannak meg nekem. És hogy ezt nagyra értékelem.

– Igazán? – Fölegyenesedett. A felfröccsent víztől nedves lett az arca. Kihúzta az övéből az ingét, és megtörülközött vele. Közben egy pillanatra szabaddá vált a hasa. A duzzadó izmok és a középütt sötétlő csik láttán forogni kezdett velem a világ. Nem tudom, mi ütött belém, de hirtelen fölágaskodtam és megcsókoltam. Egyszerűen nem tudtam visszatartani magam.

Rob először meglepődött, aztán viszonzta a csókot. Engem az egész arra emlékeztetett, amikor a *Hófehérkében* a szerelmeseket körülrajzzák azok a helyes kis erdei vadak, és énekelni kezdenek, majd a királyfi fölülteti fehér lovára Hófehérkét. Úgy értem, a szívem éppúgy dalra fakadt, mint azok a jópofa mókuskák.

Aztán Rob lefejtette a karomat a nyakáról.

– Jézusom, Mastriani, mi ütött beléd? – Ezzel meg is tört a varázs. A mesebeli királyfi sosem mondott volna ilyet Hófehérkének. De észrevettem, hogy remeg a hangja.

– Semmi – mondtam ártatlanul.

– Akkor jobb, ha abbahagyod. Nincs időnk a hülyéskedésre. Épp elég nagy kulimászban vagyok nélküled is. – Fölvette a földről az egyik bukósisakot, és a fejembe nyomta. – Eszedbe ne jusson még egyszer ilyesmit művelni a kölyök előtt. A vak is látja, hogy nyakig beléd van esve.

– Sean? Énbélém?

De egyszerre értelmet nyert az összes kérdés, amit Robbal kapcsolatban tett föl nekem.

– Úgyhogy a magam részéről igyekszem féken tartani magam – tette hozzá az iménti ékhez Rob. És ettől megint dalra fakadtak a madarak és a mókusok. – Ül már föl, Mastriani!

Amikor visszaérkeztünk hozzájuk, Sean és Mrs. Wilkins borsót fejtett. Épp akkor ért véget a tévében valamilyen délelőtti film.

– Hol voltál? – nézett föl rám a fiú. – Látnod kellett volna ezt a fickót! Megvolt vagy kétszáz kiló, és képzeld, két teljes napra beszorult a fürdőkádba! Ha előbb jössz, te is halálra röhögted volna magad!

Ez csakugyan szerelem. Nehezebb lesz, mint gondoltam.

A rezesbanda a *Louie, Louie*-í játszott. Hozzáteszem, hogy jó sok hibával. Sean meg én azon a tribünön ültünk, amelybe egy héttel ezelőtt belecsapott a villám. Előttünk terült el a sportpálya, melynek smaragdzöld fűvén masíroztak a zenészek, teljes tüdőből fújva a hangszereiket, noha ez még csak próba volt. A futballévad évad véget ért, de nemsokára itt az év vége, és a banda a szünet előtti ünnepélyen fog szerepelni. Remélhetőleg nem a *Louie, Louie*-val.

– Mire várunk? – kérdezte Sean.

– Majd meglátod.

Nem mi voltunk az egyedüli nézők. Még egy pasas bámult lefelé, magasan fölöttünk.

Kicsit izgultam. Nem voltam biztos benne, hogy Rosemary eljuttatta az üzenetemet Johnsonnak. Vagy hátha a különleges ügynök döntött úgy, hogy nem vesz róla tudomást? De ha így döntött, annak súlyos következménye lesz. Erről majd a fönt ücsörgő pasas gondoskodik.

– Miért nem mondd el, miért jöttünk ide? – türelmetlenkedett Sean. – Jogom van tudni.

– Idd ki a kólát – mondtam válasz helyett. Irtó meleg volt, még a késő délutáni nap is elviselhetetlenül tűzött. Se napszemüveg, se kalap nem volt rajtam, és majd megsültem. Seant pedig a kiszáradástól féltettem.

– Nem akarom meginni – durcáskodott. – Azt akarom tudni, hogy miért vagyunk itt.

– Figyeld a bandát.

– Füttyölök a bandára! – A barna szín jórészt kimosódott a hajából, amikor Robéknál lezuhanyozott. Mrs. Wilkins meg is nyírta, különben a baseballsapka alól kitüremelő vörös tincsei azonnal elárulták volna, kicsoda. – Mit fogunk csinálni itt? – nyaggatott tovább. – És mire vár odalenn Jed?

Jednek hívják Rob egyik haverját a Chick's-beli bandából; ő az, aki megjárta Vietnámot. Egy kisteherautóban ült, nem messze tőlünk, a tribünök mögötti árnyékban. Majdnem pontosan ott, ahol én álltam a zivatarban. Neki valószínűleg nem csípte a nyakát az izzadság úgy, mint nekem.

– Maradj már veszteg, oké?

– Nem maradok veszteg, jogom van tudni. Elmondod, vagy nem?

Motorberregést hallottam. Szememet a kezemmel ernyőzve, a parkoló felé néztem. Egy csukott fekete autó közeledett. A *Louie, Louie* véget ért. A zenekar belefogott Róbert Palmer *Simply Irresistible*-lébt.

– Te miért nem vagy benne a bandában? – tudakolta Sean. – Fuvolázol, nem?

A fekete autó megállt. A két első ajtó kinyílt, és egy nő meg egy férfi szállt ki. Majd a hátsó ajtón egy másik nő.

– Mert én a zenekarban játszom.

– Mi a különbség?

– A zenekar ülve játszik.

Az első ajtón kiszálló férfi és nő közrefogta a harmadikat, és a pályán át elindultak felénk.

– És a zenekar nem szokott meccseken meg efféléken szerepelni – folytattam.

– Hát hol?

– Néha adunk egy hangversenyt.

– Abban mi a pláne?

– Nem tudom. Azért se játszhatnék a bandában, mert amikor ők gyakorolnak, én mindig büntetésben vagyok.

– Miért vagy büntetésben?

– Mert sokat rosszkodom.

Azok hárman közben elég közel értek ahhoz, hogy lássam: ők azok, akiket vártam. Tehát Rosemary továbbította az üzenetemet.

– Miket rosszkodsz?

– Fiúkkal verekszem.

– Biztos megérdemlik – jelentette ki Sean.

– Szerintem is. – Benyúltam a zsebembe, és elővettem egy borítékot. – Ezt tedd el, Sean. A tied meg a mamádé. Jed kivisz benneteket a repülőtérre. Szálljatok föl egy gépre, mindegy, melyikre, és húzzatok el innen. És most jól figyelj ide. Ne telefonáljatok senkinek. Ne szakítsátok meg sehol az utat. Ami kell, majd megveszitek ott, ahova mentek. Megértetted?

– Nem én. Miről beszélsz?

– Rólad meg a mamádról. Innen el kell mennetek.

Jó messzire, ahol az apád remélhetőleg nem talál meg. – Betettem a borítékot a dzsekije mellzsebébe. –Ez pedig majd segít az újrakezdésben.

Sean arcán egymást váltották az érzelmek. A kifejezéséből ítélve ellentétes érzelmek.

– Jess, elfelejtetted, hogy a mamám börtönben van?

– Már nincs. – Lemutattam a pályára. Most már a három ember arcát is ki lehetett venni. Johnson, Smith és köztük egy sovány, farmernadrágos nő: Sean édesanyja.

A fiú tátott szájjal bámulta őket, s hallottam, hogy nagy levegőt vesz. Aztán rám nézett, és már csak öröm és zavar keveredett az arcán.

– Mit csináltál? – súgta.

– Egy kis üzletet kötöttem. Ne félj. Menj oda hozzá, aztán üljetek be Jed autójába, ő pedig kivisz a reptérre, ahogy mondtam.

A gyerek szeme megtelt könnyekkel.

– Megígérted, és tényleg megcsináltad.

– Persze – mondtam, mint aki fölháborodik azon, hogy az ellenkezőjét merték föltételezni róla.

Sean anyja is meglátott minket. Otthagyta a kísérőit, a fia nevét kiáltotta, és futni kezdett felénk. Sean is fölugrott, és lerohant a tribünről. Én ott maradtam a doboz kólával. Belekortyoltam; nem tudom, miért, kapart a torkom.

A tribün tövében találkoztak. Sean az anyja nyakába ugrott, ő pedig forogni kezdett vele. A két ügynök megállt ott, ahol volt, és fölnézett rám. Intettem nekik.

Sean ekkor mondott valamit az anyjának, s a következő pillanatban a lépcsőket kettésével szedve rohant vissza hozzám.

Ez nem volt benne a tervemben. Ijedten álltam föl.

– Mit akarsz még? – kérdeztem a szándékoltnál élesebben. – Menj vissza! Siessetek! Nincs sok idő...

– Csak... – úgy zihált, hogy alig tudott beszélni. –Csak meg akartam köszönni – és a karját a nyakam köré fonta.

Először nem tudtam, mit tegyek. Lenéztem a pályára: a két ügynök még mindig ott állt, s fölnézett rám. A banda új slágerbe kezdett: a Beatles *Hard Day's Night*-ba. Én is megöleltem Seant. A torkom még jobban kapart, s a szemem is égett. Allergia, gondoltam.

– Mikor látlak megint? – kérdezte Sean.

– Majd ha megváltozik a helyzet. Tudod, a papáddal. Nehogy telefonálj! A miénket most már valószínűleg örökké le fogják hallgatni.

– És... és ha majd harmincéves leszek? Az már oké, hogy egy harmincéves egy harminchárom évessel járjon, nem?

– Csakhogy amikor te harminc leszel, én már harmincnégy. Hiszen még csak tizenkettő vagy.

– Tizenkét éves és kilenc hónapos. Megpuszítottam a nedves pofiját.

– Menjetek már!

Keservesen elmosolyodott, és elszaladt. Amikor odaért az anyjához, kézen fogták egymást, és végre elindultak Jed autója felé.

Én csak akkor mentem le, amikor meghallottam, hogy az autó elindult.

Johnson különleges ügynök szemmel láthatóan szenvedett az öltönyében. Smith nem annyira: ő szoknyát és selyemblúzt viselt. Ahogy ott álltak egymás mellett, csinosan felöltözve, napszemüveggel, egész szép párt alkottak.

– Hello! – köszöntem rájuk. – Csak nincs maguk közt olyan X-aktás valami?

– Tessék? – értetlenkedett Smith. Ma a gyöngy fülbevalóját viselte.

– Tudja, olyan Scully-Mulder-kapcsolat. Szerelmesek egymásba, de titkolniuk kell.

Johnson döbbenetesen nézett a társára, majd rám.

– Én nős vagyok – bökte ki végül zavartan.

– Nekem pedig van barátom – tette hozzá Smith.

– Kár – állapítottam meg.

– Itt van magánál a lista? – tért át gyorsan más témára Johnson.

– Igen – bólintottam. – De maguk is betartják az ígéretüket, ugye? Senki nem állítja meg Seant meg az anyját a repülőtéren?

Johnson határozottan megsértődött.

– Jessica, senkit nem érdekel se a kölyök, se az anyja – mondta türelmetlenül. – Nekünk csak a lista kell.

– De engem érdekelnek. És biztos vagyok benne, hogy Mr. O'Hanahan se lesz boldog, ha rájön, hogy megint eltűntek.

– Mr. O'Hanahan a mi gondunk. Kérem a listát.

– És senki nem emel vádat? Úgy értem, a crane-i história miatt. Se ellenem, se más ellen?

– Nem.

– A helikopter miatt se?

– Amiatt se – mondta fogcsikorgatva Johnson.

– A listát, Jessica – szólalt meg Smith, és kinyújtotta a kezét.

Sóhajtottam. Benyúltam a zsebembe, és elővettem az összehajtogatott papírt. Smith széthajtotta és átfutotta. Csalódottan nézett rám.

– Ezen csak négy cím van – mondta, és odaadta a társának.

– Mit képzelnék? Nem vagyok gép! Ne féljenek, lesz több is. Majd jelentkezem.

Johnson átvette a papírt, és a zsebébe sülyesztette. Smith az ajkába harapott.

– Tudod, hogy nem kellett volna így történnie – mondta halkán.

Ránéztem, de a sötét szemüveg mögött nem tudtam kivenni a tekintetét. Ők összenéztek, majd szó nélkül elindultak a fekete autó felé.

– Hé! – kiáltottam utánuk. – Igazán nem kívánok rosszat Mrs. Johnsonnak, de maguk ketten csakugyan összeillenének!

Nem álltak meg. Még csak hátra se néztek.

– Ez azért sok volt egy kicsit, nem gondolod? – kérdezte Rob, miután előjött a tribün alól, ahol észrevétlenül meghúzódott.

– Csak vicceltem.

– Aha. Én is észrevettem, hogy szeretsz viccelni. Nem mondanád meg, mi volt a borítékban?

– Abban, amit Seannak adtam?

– Amit Seannak adtál azután, hogy elhozattad velem a papádtól. Aki, melleleg, nem rajong értem.

– Miért rajongana? Nem is ismer.

– Akkor is elég dühös képet vágott.

– Persze. Amiatt, ami a borítékban volt. Az a tízezer dolcsi, amit Olivia D'Amato megtalálásáért kaptam.

Rob hosszan füttyentett.

– A kölyöknek adtad? Mind a tízezret? Kápé?

– Neki meg az anyjának. Meg kell élniük valamiből, amíg valami munkát talál.

– Te aztán fura teremtés vagy, Mastriani – csóválta a fejét Rob. – És mi volt azon a papíron, amit a zsaruknak adtál?

– Ó, csak néhány körözött pofa címe. Azt mondtam, feladom őket, ha cserében elejtik a vádat Mrs. O'Hanahannal szemben.

– Azt hittem, nem akarsz belekeveredni.

– Nem is. Csak olyanok címét adtam meg, akik időközben földobták a talpukat. Rob eltátotta a száját, aztán elvigyorodott.

– Eszerint átverted őket.

– Nem hazudtam. Meg fogják találni őket a megadott helyen. Már ami maradt belőlük. Nem lesz szép látvány – fintorogtam.

Rob még mindig vigyorgott. Majd megfogta a vállam.

– Vedd tudomásul, hogy büszke vagyok arra, hogy melletted ültem a büntetésben.

– Koszi – motyogtam. Aztán fölnéztem a még mindig a fejünk fölött ücsörgő pasasra. Rob követte a pillantásomat.

– Ki az ott?

– Az? Ő fog engem megszabadítani.

A többi talán fölösleges is elmondanom. Hiszen biztos olvasták az újságokban, vagy látták a híradóban. Ha mégsem:

A cikk másnap jelent meg az *Indianapolis Star* címlapján. Robbal vettünk belőle egy példányt az anyja házához nem messze lévő kisáruházban. Aztán rendeltünk a büfében egy fejedelmi reggelit, és elolvastuk a cikket.

A villámlány varázsereje elpárolgott, ez volt a cím. Majd az következett, hogy sajnálatos módon elvesztettem azt a képességet, hogy megtaláljam az eltűnt gyerekeket. Tudniillik ezt mondtam annak a riporternak ott, a tribünön. Annyira begerjedt a hírre, hogy minden szavamat bevette. Egyszer csak, mondtam, arra ébredtem, hogy elmúlt. Hogy megint normális lány vagyok. Ennyi.

A cikk persze nem csak ennyiből állt. A riporter részletesen kifaggatott arról, mi történt a támaszponton. Az egész egy félreértés, mondtam, az állítólagos Pokol Angyalai valójában a barátaim voltak, akik azért jöttek értem, mert már nagyon hiányzott a családom. Fogalmam sincs, mitől gyulladt ki a helikopter. Még szerencse, hogy senki se ült benne, nem igaz?

„És az O'Hanahan fiú? – tudakolta a riporter. – Vele mi lett?”

Nem tudom, válaszoltam. Azt hallottam, mint bizonyára az újságíró is, hogy Sean anyját szabadon engedték. Képelem, mennyire dühöngött a volt férje. De bárhol van is a gyerek meg a mamája, minden jót kívánok nekik.

Nem úgy vettem észre, hogy ezt is elhitte, de olyan boldog volt, hogy elsőnek közölheti a szenzációt, hogy nem firtatta tovább. Csak azt a feltételt szabtam, hogy nem említheti Rob és az anyja nevét.

A riporter nem csapott be. Szórol szóra úgy tálalta az egész históriát, ahogy elmondtam neki. Még idézett is a crane-iektől, akiket az interjú után keresett fel. Dr. Helen Shifton szerint nincs abban semmi szokatlan, hogy a titokzatos képességem amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is tűnt. A villámcsapások életben maradt áldozatainál nem ritka az ilyesmi.

Jenkins ezredest nem idézték, Johnson különleges ügynököt ellenben igen, és ő csupa szépet és jót mondott rólam, amiért arra használtam a különleges adottságomat, hogy másokon segítsek. Reméli, mondta, hogy ha netán visszatér, ismét jelentkezem.

Ha-ha-ha. Még mit nem.

A riporter végül a szüleimet interjúvolta meg, akik először megijedtek, aztán megnyugodtak, amikor megtudták, hogy jól vagyok. „Alig várjuk, hogy visszakapjuk a drága kislányunkat – mondta az anyám –, és hogy megint minden visszatérjen a régi kerékvágásba.”

Meg fognak lepődni, milyen hamar így lett. A *Star* közölte a cikket, és még aznap este valamennyi híradó idézett belőle. Másnap pedig majdnem az összes napilap is, mégpedig egy csomó olvasói levéllel körítve, amelyek arról számoltak be, milyen rejtett képességei vannak az agynak, és hogy bármelyikünkben lehet „villámlány”, ha odafigyelünk a tudatalattinkra.

A harmadik napon a házuk előtt tanyázó riportersereg felszedte a sátorfáját, és mindenestül elporzott.

Én pedig szépen hazamentem.

Ez tehát a *nyilatkozatom*. Remélem, elég hosszú és részletes. De az se izgat, ha nem. Éhes vagyok, enni akarok. Anya megígérte, hogy manicottit készít, ami nemcsak Douglas kedvence, hanem az enyém is.

Még gyakorolnom is kell. Hétfőn, tanítás után meg kell védenem a zenekarban elfoglalt helyemet Karén Sue Hankeyvel szemben.

Csak azt sajnálom, hogy nemsokára vége a tanévnek, és minthogy csak a büntetés órájában láthatom Robot, ez elég nagy probléma. A törtétek ellenére mindmáig nem sikerült meggyőzőn arról, hogy ha velem jár, az még nem bűncselekmény. De nem adom föl. Nagyon meggyőzően tudok ám érvelni, ha egy kicsit megerőltetem az agyam.

Ui.: Most, hogy újra elolvastam a nyilatkozatomat, már nem vagyok annyira biztos benne, hogy Ruth tehet mindenről. Legfőljebb arról, hogy belém csapott a villám. De esze ágában se lett volna gyalog hazamenni, ha Jeff nem mondja neki azt, hogy olyan hájas, mint Elvis. Egyszóval lehet, hogy Jeff a hibás. Igen, szerintem így van. És most aláírom:

Jessica Antónia Mastriani

Feljegyzés belső használatra Szigorúan bizalmas!

Ezt a dokumentumot kizárólag Alfa-engedéllyel rendelkezők láthatják

Cyrus Krantz kezébe

Küldi: Allan Johnson különleges ügynök

Tárgya: Jessica Mastriani különleges megfigyelt

A mellékelt anyag Jessica Mastriani különleges megfigyelt saját kezűleg aláírt nyilatkozata. Miss Mastriani szerint rendkívüli pszichikai képessége ápr. 27-én vagy a körül, a Crane-ből való szökését követően megszűnt. Én ezzel szemben fenntartom azt a véleményemet, hogy maradéktalanul birtokában van, amit a következők bizonyítanak:

A Miss Mastriának a civil életbe való visszatérését követő 6 hét alatt a Hívószám: 1-800 telefonállomás hetente minimum egy névtelen hívást kapott, amelyek alapján mindig megtaláltak egy-egy eltűnt gyereket. Valamennyi hívást Mrs. Rosemary Atkin-son fogadta, akivel a jelek szerint Miss Mastriani bizalmas kapcsolatba került a szervezettel fenntartott kontaktusa alatt. Mrs. Atkinson tagadja, hogy Miss Mastriani a névtelen telefonáló. De valamennyi hívás Indiana államból érkezett.

A mellékelt nyilatkozat elkészülte utáni napon Miss Mastriani egy delfineket ábrázoló üres levelezőlapot kapott postán. Amikor megkérdezte az édesanyja, hogy ki küldhette, ezt a választ kapta (melyet a lakásba telepített lehallgatókészülékkel fogtunk): „Sean. Csak azt akarta tudatni velem, hogy hol van. Szamárság, hiszen úgyis tudom.”

Ennek az utolsó mondatnak alapján föltételezem, hogy Miss Mastriani változatlanul birtokában van különleges képességének. Ezért felhatalmazást kérek arra, hogy továbbra is megfigyelés alatt tartsam és lehallgassam a telefonjait. Ha Miss Mastriani nem mondott igazat a mellékelt nyilatkozatban, javaslom, hogy zavart tudatú fivéréhez fűződő kapcsolatát kihasználva próbáljuk meg rávenni arra, hogy működjék együtt velünk.

Várom javaslatom pozitív elbírálását.

Kiadta a Ciceró Könyvstúdió Kft.
1133 Budapest, Pozsonyi út 61.
Telefon és fax: 239-0180, 329-0879
E-mail: cicero@axelero.hu
Felelős kiadó: Szamosi Ivánné ügyvezető igazgató
Művészeti vezető: Vaisz György

A kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
A Ciceró Könyvstúdió könyveinek kizárólagos terjesztője a Talentum Kft. 1133 Budapest, Gogol
u. 17. Tel.: 239-9141

Tördelés: (VaGy)
Nyomdai előállítás: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen, 2003
Felelős vezető: Bördős János igazgató

MEG CABOT
Egy igazi amerikai lány

Samantha (Sam Madison) egy tizenéves amerikai lány, aki se nem olyan szép és népszerű, mint a nővére, Lucy, se nem olyan okos, mint a húga, Rebecca, csak egy egyszerű, átlagos tini, akinek az életét a rajzolás és ska zenék hallgatása tölti ki. Ja, és persze titkos szerelme: Jack. De mit tehet az ember, ha rajongása tárgya történetesen épp a saját nővérenek a fiúja? Sok mindent nem...

Aztán megismerkedik Dáviddal, aki kedves, aranyos, szeretnivaló, s nem utolsó sorban éppolyan, mint ő, azt leszámítva, hogy történetesen az elnök fia. És a bonyodalmak csak most kezdődnek...